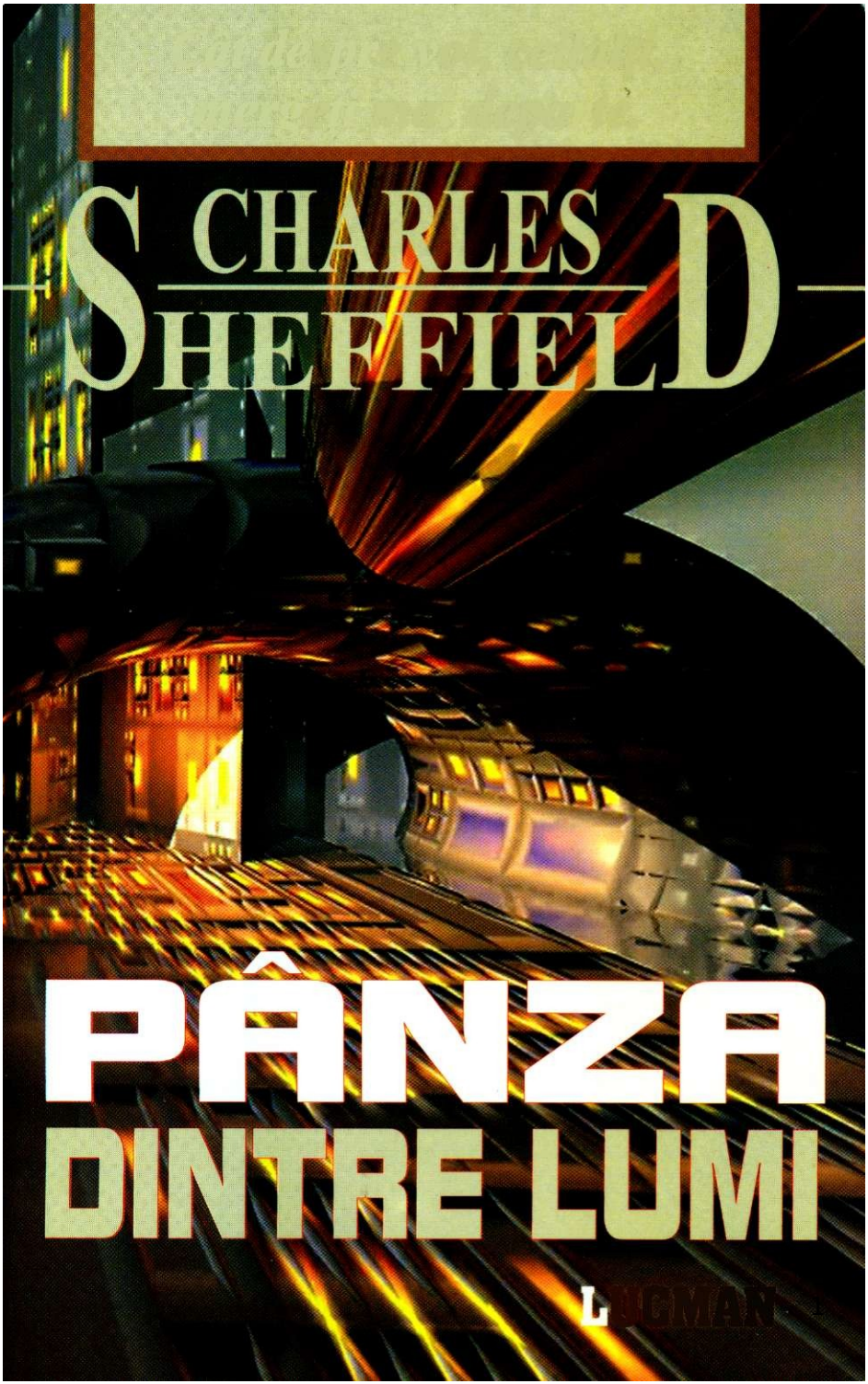
CHARLES
SHEFFIELD
PÂNZA
DINTRE LUMI

Charles Sheffield
Pânza dintre lumi

Seria SF

Traducere: Diana ŞERBAN
Editura Lucman, 2006

Charles Sheffield
The Web Between the Worlds
Ace, 1979

Versiune ebook: 1.0 hunyade

SCRISOARE DESCHISĂ TRIMISĂ CĂTRE BULETINUL SCRIITORILOR DE SCIENCE-FICTION DIN AMERICA de ARTHUR C. CLARKE

Am publicat la începutul anului 1979 un roman, *Fântânile Paradisului,* în care un inginer pe nume Morgan, constructorul celui mai lung pod din lume, se ocupă de un proiect mult mai ambiţios: un „turn orbital” care leagă un punct de pe ecuator de o orbită geostaţionară. Obiectivul lui: să înlocuiască rachetele zgomotoase, poluante şi avide de energie printr-un sistem mult mai eficient, de ascensor electric. Materialul de construcţie este o fibră cristalină de carbon, iar un instrument-cheie al acţiunii este o maşină numită „Păianjenul”.

Câteva luni mai târziu, a apărut alt roman, în care un inginer pe nume Merlin, constructorul celui mai lung pod din lume, se ocupă de un proiect mult mai ambiţios: un „turn orbital” etc. etc. Materialul de construcţie este o fibră cristalină de siliciu, iar un instrument-cheie al acţiunii este o maşină numită „Păianjenul”...

Un caz de plagiat evident? Nu - pur şi simplu, o idee căreia i-a venit timpul. Şi mă mir că nu i-a venit mai devreme.

Conceptul de „ascensor spaţial” a fost folosit pentru prima dată în lumea occidentală, în 1966, de către John Isaacs şi echipa lui din La Jolla. Ei au fost foarte surprinşi să afle că un inginer din Leningrad, Iuri Artsutanov, le-o luase înainte în 1960; el îşi botezase aparatul „funicular cosmic”. De atunci au mai apărut cel puţin trei alte „invenţii” distincte pornind de la această idee.

Eu am menţionat-o prima dată într-o alocuţiune la Institutul American al Arhitecţilor, în mai 1967 (vezi „Tehnologia şi viitorul”, în *Raport asupra Planetei a Treia)* şi mai recent (iulie 1975) în faţa Comitetului pentru Spaţiu al Camerei Reprezentanţilor (vezi *Perspectivă din Serendib*[1]*.* Cu toate acestea, deşi intenţionam să scriu *Fântânile Paradisului* de aproape două decenii, abia acum câţiva ani am hotărât să aleg ca temă „tumul orbita”. Un motiv al reticenţei mele era, presupun, teama inconştientă de a nu fi depăşit de unul dintre numeroşii scriitori de science-fiction care nu vor rata *cu siguranţă* o idee atât de fertilă. Apoi m-am convins, până la urmă, că trebuie s-o utilizez - chiar dacă Larry Niven a apărut înaintea mea...

La urma urmelor, Charles Sheffield (în prezent, preşedinte al American Astronautical Association şi vicepreşedinte al Earth Satellite Corporation) a ratat doar cu câteva luni premiera cu romanul lui, *Pânza dintre lumi,* publicat de ACE. (În paranteză fie spus, acesta ar fi fost un titlu foarte potrivit pentru *Lumea verde,* minunatul roman de fantezie al lui Brian Aldiss, în care păianjenii uriaşi şi-au ţesut pânzele între Pământ şi Lună!) Sunt profund recunoscător doctorului Sheffield pentru că mi-a trimis manuscrisul romanului său; şi, dacă vreţi încă o coincidenţă, tocmai începusem să citesc *primul* său roman, *Sight of Proteus* (ACE), când l-am primit pe al doilea...

Oricine va citi cele două lucrări îşi va da seama repede că paralelele erau dictate de principiile

---

1 **Arthur Clarke locuieşte de mai mulţi ani în Sri Lanka, odinioară numită Serendib de către navigatori şi povestitorii arabi (n.tr.).**

mecanice fundamentale ale subiectului - deşi am elaborat soluţii radical diferite în ceea ce priveşte unul dintre aspectele majore ale poveştii. Metoda de ancoraj a doctorului Sheffield pentru „vrejul fermecat” m-a făcut să mi se zbârlească părul în cap, şi nu cred că este realizabilă, fiind absolut convins că n-ar fi autorizată niciodată!

Scriu această scrisoare ca să pun lucrurile la punct şi ca să evit orice acuzaţie la adresa doctorului Sheffield. Dar mi-ar plăcea, de asemenea, să-mi satisfac propria curiozitate.

Mi se pare de neconceput că, de optsprezece ani de când circulă nimeni n-a folosit încă această idee într-o lucrare de ficţiune - mai ales acum, când este privită din ce în ce mai serios în realitate şi prilejuieşte numeroase dezbateri şi articole. (Intenţionez să ţin o conferinţă pe acest subiect, la congresul anual al Federaţiei Internaţionale de Astronautică, la München, la 20 septembrie 1979.) Nu mai am timp - din păcate - nici să citesc revistele SF, nici mai mult de o zecime din cărţile bune publicate. Aşadar, voi accepta cu recunoştinţă orice informaţie în acest domeniu, înainte să fiu acuzat, la rândul meu, de plagiat.

Cât despre voi, ceilalţi, mergeţi mai departe. Charles Sheffield şi cu mine doar am „râcâit” un pic suprafaţa. Ascensorul spaţial (şi diferitele lui variaţiuni, dintre care unele pot fi şi mai fanteziste) ar putea constitui foarte bine cea mai mare realizare tehnogenică a secolului XXI, reducând costul călătoriilor în sistemul solar la nivelul oricărui alt mijloc de transport (terestru).

Arthur C. Clarke

17 ianuarie 1979

PENTRU LINDA

Prolog

Noaptea goblinilor

Vocea reveni în urechea ei când intra cu paşi repezi în aeroport. Era un sunet extrem de reţinut, emis de implantul receptor.

– Sper că eşti deja în avion, Julia. Am impresia că am avut dreptate să luăm această decizie. Eu sunt încă la laborator, dar ieşirile sunt supravegheate. Tot nu pot să trimit nici un mesaj pe cale normală. O să văd dacă-l pot contacta pe Morrison, în Clădirea Doi. Continuă, fii prudentă.

Vocea se stinse. Femeia pătrunse în aerogara principală din Christchurch şi privi înjur. Era aproape două noaptea. La ora aceea fuseseră programate puţine zboruri, iar pasagerii erau rari. Acesta era un avantaj şi totodată un dezavantaj. Ii era mai uşor să repereze vreun eventual urmăritor, dar poate nu era nimeni care s-o salveze în caz de agresiune, pe ea sau preţiosul ei bagaj. Se îndreptă circumspectă spre ghişeul de bilete şi privi tabelul pe care erau afişate plecările. Un singur zbor pentru ora următoare. Pe acela trebuia să-l ia, şi nu era prevăzută nici o întârziere. Se apropie încet de ghişeu, unde stătea un tânăr angajat cu aer plictisit, care o întâmpină cu un căscat.

– Da, doamnă?

– Aveţi o rezervare pe numele Merlin, Julia Merlin?

Făcuseră o greşeală, ea şi Gregor, folosind pentru rezervare numele ei adevărat? Aruncă din nou o privire circulară în jur. În afară de doi tineri care

dormeau, întinşi pe bancheta lungă de lângă peretele din capăt, aerogara era pustie.

– Imediat.

Angajatul butonă pe tastatură cererea de confirmare.

– Zborul transpolar o sută cincizeci şi şapte spre Cap. Bilet plătit în avans pentru o persoană. De fapt, cred că e un bilet pentru două persoane, nu-i aşa? adăugă el, zâmbind, cu o privire spre burta rotunjită a interlocutoarei sale.

Ea încuviinţă din cap, străduindu-se să-i întoarcă zâmbetul.

– Încă o lună. Să nu-i credeţi niciodată pe cei care vă spun că sarcina durează nouă luni. Pare de cinci ori mai lungă.

El aprobă fară s-o asculte prea atent.

– Îmbarcarea are loc în douăzeci de minute. Durata zborului este de trei ore şi jumătate, preciză el pe un ton de scuză. Nu este aparatul cel mai rapid - sub mach 3 de la un capăt la celălalt. Bănuiesc că oamenii care călătoresc în toiul nopţii nu sunt grăbiţi. Vor fi doar cincizeci de pasageri la bord, ceea ce înseamnă că vă puteţi întinde, poate chiar trageţi un pui de somn Şi bagajele? Le înregistraţi pe amândouă?

– Nu.

Răspunsese prea repede, pe un ton prea grăbit.

– Înregistrez valiza, dar am nevoie să păstrez asta, explică ea, strângând o cutie la piept, incapabilă să-şi reprime reacţia.

– Foarte bine, răspunse angajatul după ce cercetă obiectul cu ochi de expert. Nu cred că veţi putea s-o băgaţi sub scaun, dar nu contează, există destul loc în faţă şi în spate.

Aruncă o privire spre tabelul de rezervări, pentru a verifica datele.

– Văd că biletul a fost plătit de Laboratoarele Antigeria. Lucraţi pentru ei, nu-i aşa?

O eroare. Dacă bănuielile lor erau întemeiate, n-ar fi trebuit niciodată să folosească numele instituţiei ca să rezerve biletul.

– Da, răspunse ea, înghiţind în sec. Soţul meu este director acolo.

Şovăi, întrebându-se dacă trebuie să mai spună ceva, dar angajatul clătina din cap cu un aer absent. Probabil că pentru el era doar un mod de a-şi omorî plictiseala nocturnă. Cu siguranţă, nu-i păsa de ea. Îşi luă biletul şi se întoarse ca să plece.

– O clipă, doamnă Merlin.

Ea încremeni auzindu-i vocea, apoi se întoarse încet. Angajatul îi întindea un pătrat de hârtie galbenă.

– V-aţi uitat cartela de îmbarcare.

O luă fără nici un cuvânt şi se îndreptă încet spre poarta de acces. Când se pregătea să treacă de controalele de securitate, vocea lui Gregor răsună din nou în urechea ei.

– Julia, Julia. Nu ştiu dacă mă mai poţi auzi, dar e mai grav decât credeam. Am reuşit să dau de Morrison în Clădirea Doi. A terminat prima analiză a celuilalt goblin şi a ajuns la aceeaşi concluzie ca şi tine: are dovezi concludente de progerie provocată. Am vorbit doar două minute pe video; comunicaţia a fost întreruptă din partea lui.

Glasul care ajungea până la ea era abia perceptibil, dar îi simţea totuşi tensiunea.

– În momentul acesta sunt la fereastră, continuă vocea, în faţă a izbucnit un incendiu, în Clădirea Doi:

Aici ieşirile sunt încă supravegheate. Nu văd nici un mijloc de a părăsi imobilul. Trebuie să duci celălalt goblin la Laboratorul Carlsberg ca să-l analizeze McGill.

Ea strânse ceva mai tare cutia dreptunghiulară. Copilul pe care-l purta în pântece se agita, reacţionând la adrenalina care îi circula în sânge.

– Trebuie să încerc să ies de aici, continuă Gregor. Voi lua emiţătorul cu mine, dar raza lui de acţiune va fi insuficientă când vei ajunge la câţiva kilometri de aeroport. Conform orarului, ar trebui să fii pe punctul de a decola. Dacă ai putea să-mi răspunzi... Ascultă, mai trebuie să-i spui ceva lui McGill. Goblinul pe care l-a analizat Morrison a murit în acelaşi mod ca acela pe care l-ai luat cu tine. Expunere la vid. Ceea ce dă de bănuit că au murit amândoi în acelaşi loc, într-o cală de avion nepresurizată. Morrison i-a estimat vârsta la aproximativ douăsprezece luni. Avea greutatea de cinci kilograme şi jumătate şi lungimea ceva mai mică de cincizeci de centimetri, aproape la fel ca la exemplarul tău. Sper că eşti undeva unde mă mai poţi auzi. Încă nu nici o idee cum au ajuns la laborator, dar sunt sigur că n-au murit mai demult de două zile.

Julia Merlin străbătuse deja sala de îmbarcare şi intra în tunelul de acces spre aparatul de zbor. Vag conştientă că stewardul îi zâmbea, schiţând un gest spre cutia pe care o căra, ea scutură din cap, se îndreptă apăsat spre locul ei şi se aşeză. În urechile ei, vocea lui Gregor tăcuse. Se aplecă în faţă, încercând să bage cutia dreptunghiulară sub scaun, dar spaţiul era prea mic. Efortul o facu să se ridice, gâfâind, străpunsă de o durere sfredelitoare.

– Nu intră dedesubt, doamnă, zise stewardul apărut lângă ea, cu mâna întinsă. Lăsaţi-mă să o pun eu în spate, e loc destul. Nu trebuie să veniţi cu mine, adăugă el, văzând-o că se ridică de pe scaun. Uitaţi-vă, vedeţi locul acela din spate? O s-o bag acolo.

Îi luă uşor cutia din mână şi o duse în spatele navei. Ea se ghemui cu greu în scaun, fără să o scape din ochi până nu o văzu aşezată în siguranţă. Gregor vorbea din nou prin intermediul implantului, dar interferenţele faceau ca vocea lui să fie aproape neinteligibilă.

– ...ajuns la parter... lângă felinarul de pe stradă... Încă...

Ultimele cuvinte se pierdură în huruitul motoarelor.

Aparatul, lat şi îndesat, se pusese în mişcare pe pista de decolare. O accelerare bruscă o lipi brutal de spătar, apoi se desprinseră de sol, urcând rapid cu toată puterea propulsoarelor până la douăzeci şi şapte de mii de metri altitudine, pentru a se stabiliza la o viteză de croazieră peste mach 2.

Julia se lăsă pe spătar, epuizată. Era incapabilă să se destindă, deşi tensiunea fizică şi mintală o pusese la grea încercare. Rămase nemişcată, în vreme ce aparatul ajungea la altitudinea de croazieră, angajându-se pe traiectoria rotundă care ducea spre Cap. Durerea pe care o simţise când se aplecase în faţă nu dispăruse de tot. Era o durere surdă, în străfundurile pântecelui, care se intensifica din când în când într-o crampă violentă. Dar scăpase de pericol. Indiferent de ameninţarea de care se temea Gregor, ea era acum intangibilă.

După o oră de zbor, întrucât se apropiau de Golful Commonwealth, pe coasta Antarticii, vocea pilotului

se auzi din difuzoare ca să-i anunţe că trecea pe deasupra Polului Sud magnetic. O explozie violentă, survenită în partea din spate a calei, îi acoperi cuvintele.

Calculatorul de bord făcu tot ce se putea face. La câteva secunde după ce presiunea internă scăzuse sub un sfert de atmosferă, computerul trimise semnale radio sateliţilor de căutare şi salvare care supravegheau constant Terra de pe orbite polare joase, în acelaşi timp, făcu o evaluare a pagubelor provocate structurii avionului, din care conchise că o coborâre sub presiune era imposibilă. Bomba plasată în cala pentru bagaje distrusese complet extremitatea fuzelajului. Trei pasageri care stăteau în spate fuseseră aspiraţi pe loc de presiunea aerodinamică. Odată cu ei zburase şi cutia dreptunghiulară a Juliei Merlin, care conţinea trupul goblinului. Călătorii şi cutia cădeau împreună spre imensitatea întunecată a Oceanului Antarctic.

Calculatorul examină planul de ocupare a locurilor, calculă probabilităţile maximale de supravieţuire pentru grup şi închise porţile de urgenţă din spate pe dinafara pereţilor carlingii, pe toată lăţimea cabinei. Trei membri ai echipajului au fost prinşi în capcană în spatele uşilor mobile.

Partea din faţă a cabinei a fost aprovizionată cu oxigen din rezervele de urgenţă. Deşi plasticul gros se umflase sub presiune, uşile etanşe rezistară fără greutate. La patru secunde după explozie, atmosfera era din nou respirabilă. În vreme ce pasagerii supravieţuitori inspirau lacomi oxigenul, ţinându-se cu mâinile de urechi ca să nu mai simtă schimbările bruşte de presiune, calculatorul trecu la faza doi.

Cârmele din spate dispăruseră. Calculatorul întrerupse propulsia, desprinse compartimentul independent de reactorul nuclear cu o fracţiune de secundă înainte de a fi apucat să o facă însuşi căpitanul şi comunică sistemului de căutare şi salvare poziţia estimată de aterizare.

Paraşuta de frânare din spate dispăruse şi ea. Viteza de impact indicată de calculator era încă prea mare, chiar şi cu ajutorul paraşutei din faţă. Calculatorul echilibră toate suprafeţele, pentru a reduce la minimum viteza de coborâre. Pregăti deschiderea paraşutei din faţă şi poziţionă sacii amortizori, care se umflau chiar înainte de contactul cu solul. Aparatul avea să cadă departe pe uscat, la două mii de metri deasupra nivelului mării pe calota glaciară. Satelitul de căutare şi salvare, care calculase şi el traiectoria, trimise o confirmare a punctului de impact estimat. Mesajele fuseseră deja expediate echipelor celor mai apropiate de pe uscat, indicându-se numărul de pasageri şi membri ai echipajului, vârsta şi starea lor fizică.

Nimeni nu avusese timp să gândească. Julia Merlin şi ceilalţi pasageri rămăseseră pe locurile lor, neputincioşi, în vreme ce avionul cădea ca o piatră în lunga zi polară de noiembrie. De la douăzeci şi şapte de mii de metri, coborârea dură şase minute, cu paraşuta deschisă - destul ca să-ţi tragi sufletul, să disperi şi apoi să-ţi recapeţi speranţa.

Nu reuşiră să scape. Dacă ar fi căzut pe zăpadă proaspătă şi moale, şi nu pe gheaţă veche şi tasată, carlinga ar fi rămas intactă. Dar, aşa, se rupse în două pe lungime, răsturnând o parte din călători pe gheaţa întărită. Sacii gonflabili absorbind o parte din energia cinetică, pasagerii cei mai norocoşi

rămaseră întinşi, leşinaţi dar nevătămaţi, în interiorul epavei care aluneca scrâşnind pe suprafaţa lucie, până se opri la baza abruptă a pantei îngheţate.

Julia Merlin nu avu însă noroc. Partea de avion în care se găsea ea a fost comprimată vertical când s-a rupt aripa dreaptă, făcând fuzelajul să basculeze pe aceeaşi direcţie. Un panou metalic din tavanul cabinei căzu violent, izbind-o drept în frunte şi proiectând-o afară, prin carlinga dezmembrată. Trupul ei nu alunecă departe, oprindu-se la vreo cinci sute de metri de locul în care epava îşi încheiase cursa.

Parţial protejată de resturile sfâşiate ale unui sac gonflabil, femeia rămase întinsă pe spate, pierzând sânge pe gheaţă. Lovitura metalului îi prefăcuse lobii frontali şi parietali ai creierului într-o pastă cenuşie, iar hainele i s-au rupt când a fost proiectată în afara cabinei. Dar nu era moartă. Partea cea mai profundă a creierului ei încă funcţiona. Procesul început la puţin timp după ce intrase în avion continua. În lumina palidă a soarelui de miazănoapte, ritmul etern al naşterii se acceleră în interiorul trupului inconştient al Juliei Merlin.

Capul apăru curând, gol, în lumina lungii zile. Pentru o regiune muntoasă de pe calota polară, temperatura putea fi considerată clementă. Nou-născutul ieşi într-o atmosferă pe care gerul o menţinea sub treizeci de grade, dar pe care un vânt puternic o scădea cu încă douăzeci de grade. Coapsele Juliei Merlin erau doar o protecţie derizorie.

Echipa de salvare plecase din Porpoise Bay la numai câteva minute după recepţionarea SOS-ului.

Distanţa a fost străbătută rapid, şi epava reperată imediat. Primele minute au fost consacrate pasagerilor care se aflau încă în interiorul carlingii, apoi echipa se îndepărtă în evantai pe gheaţă, în căutarea altor supravieţuitori.

Corpul Juliei Merlin a fost recuperat ultimul. Cu toate acestea, salvatorii au ajuns aproape la timp.

1.

„Laudă, sufletul meu, pe Regele Cerurilor, La picioarele Lui depune jertfa ta”

Soarele dimineţii răsărea încet, proiectând o fâşie lată de lumină pe faţa sud-estică a vârfului K-2. Raza strălucitoare înaintă de-a lungul pereţilor abrupţi de gheaţă şi peste colţurile stâncoase până la minuscula formă suspendată ca o crisalidă pe coasta verticală. Când lumina îi atinse masca, alpinistul scotoci în sacul de dormit, căutând pe pipăite ochelarii întunecaţi care să-i apere ochii de agresiunea ultravioletelor. Câteva minute mai târziu, scoase capul din sac şi privi în jur. Vremea se menţinea fără nori, cu un vânt suportabil. Ridică ochii. Vârful ascuns în spatele colţului de care se agăţase trebuia să se afle la mai puţin de şase sute de metri deasupra lui, siluetă solitară pe fondul cerului albastru-închis.

Băgând din nou capul în sacul de dormit, Rob Merlin începu lenta şi metodica pregătire a misiunii care îl aştepta, acelaşi ritual care precedase fiecare dintre ultimele unsprezece zile. Spiritul lui era treaz, mai rămânea acum să-şi dezmorţească mâinile. Această operaţiune se rezumă la cincisprezece minute de exerciţii ritmice neîntrerupte, articulaţie cu articulaţie, deget cu deget, până când fu, în sfârşit, satisfăcut de coordonarea lor. Douăzeci de minute mai târziu, scoase crampoanele care-l ţineau ţintuit de stâncă şi le băgă în sac, după care îşi reluă ascensiunea prudentă. La altitudinea aceea aspectul suprafeţei stâncoase era înşelător. Fiecare priză

trebuia încercată temeinic, fiecare piton plasat şi verificat înainte de efectuarea oricărei deplasări. Studiase de atâta vreme cea mai bună cale de escaladare, încât alegerea direcţiei de mişcare trecuse la nivelul subconştient al gândirii sale. Era periculos. Nici un studiu preliminar nu putea să prevadă unde se va sfărâma piatra sau unde se va desprinde stratul de gheaţă. Pe măsura necesităţilor, îşi modifica uşor drumul, abătându-se în dreapta sau în stânga, dar urcând mereu.

La amiază ajunsese la ultimul câmp de gheaţă în pantă blândă, care ducea spre vârf. Făcu o pauză, contemplând lanţul Karakorum desfaşurându-se în jurul lui. În aerul limpede şi rarefiat, priveliştea era clară pe o rază de peste o sută cincizeci de kilometri. Vârfurile acoperite de zăpadă se înşirau la nesfârşit, înălţându-se spre sud-est în direcţia Everestului, care se ridica la peste o mie de kilometri de acolo. Cu ochii aţintiţi spre culmile zimţuite, îşi scoase masca, lăsă tubul de oxigen care venea din rucsac până în colţul gurii şi se pregăti să ia gustarea rece din concentrate deshidratate.

Spre sud, suspendat foarte sus în ochiul soarelui la punctul său culminant, un mic avion rămânea nemişcat. Chiar dacă Rob Merlin ar fi avut vreun motiv să-şi îndrepte privirea spre discul orbitor, aparatul ar fi rămas invizibil - ochelarii lui fotosensibili s-ar fi înnegrit prea tare ca să mai vadă altceva în afară de soare. Pilotul conectase comenzile electronice, ca să-şi poată regla mai bine telescopul electronic. Când efectuă ultimul reglaj, silueta lui Rob Merlin, de mărimea unei furnici în vizor, apăru cu o claritate desăvârşită pe ecranul de vizualizare. Alpinistul stătea ghemuit, aplecat în faţă

ca să echilibreze greutatea rucsacului din spinare. Sub echipamentul calorifug, trupul lui bine clădit avea un aspect îndesat, cu umerii puternici şi spatele lat. Fata observă în tăcere cum îşi mânca gustarea frugală.

– A ajuns la porţiunea finală, zise ea în cele din urmă. Ultima etapă nu prezintă nici o dificultate deosebită, de aceea s-a oprit acolo ca să mănânce. Nu cred că va rămâne mult timp pe vârf; va avea nevoie de lumină bună ca să înceapă coborâşul, mai ales ca să poată trece de porţiunea aceea, la şase sute de metri mai jos. Vrei să menţin telescopul îndreptat spre el?

După o tăcere de câteva secunde, din difuzor se auzi un glas răguşit şi aspru, ca şi cum coardele vocale s-ar fi întărit în urma unei cicatrizări.

– Ţine-l în vizor. L-am legat pe Caliban în circuit. Are nevoie de toate datele, audio şi vizuale. Poţi să măreşti imaginea? Aş vrea să-i văd mai bine faţa.

Încuviinţând din cap, femeia răsuci un buton şi imaginea apropie fruntea şi umerii lui Rob Merlin. Din difuzorul de pe perete se auzi un mormăit.

– Înţeleg ce vrei să spui. Are într-adevăr un aer liniştit. Aş vrea să-i văd ochii.

– Nu la altitudinea asta. N-o să-şi scoată ochelarii, sunt prea multe ultraviolete. Dar pot să-ţi spun eu cum sunt. Sunt ca şi faţa lui - ca o pânză imaculată care aşteaptă să fie pictată.

– E poetic, dar nu foarte exact. (Se auzi un râs răguşit, grosolan şi muşcător.) Presupun că pot aştepta să coboare sub şase mii de metri ca să-mi fac o idee. Poţi reveni la mărimea normală.

Tânăra aprobă din cap. Din două mişcări scurte afişă pe ecran o imagine mai depărtată a lui Rob Merlin.

– O las aşa pentru Caliban. Te-ai gândit la ceva nou ca să-l contactăm pe Merlin?

– Nu. Asta e treaba ta. Dar fă-o cât mai curând posibil. Trebuie să mă întorc la bază, n-am chef să stau aici mai mult decât e nevoie.

Tânăra îşi îndepărtă o şuviţă castanie care îi cădea peste ochi şi se uită din nou prin vizor.

– Mă duc să-l caut imediat ce e posibil, dar ar mai putea dura o vreme. Dacă aş fi avut un motiv plauzibil să-l abordez, dacă ar fi avut probleme la urcuş, sau dacă aş putea invoca acelaşi motiv în cazul în care ar avea vreo problemă la coborâre... Altfel, o să vrea să parcurgă singur toată porţiunea dificilă, sunt sigură. Dacă totul merge bine, nu ne aşteptaţi mai devreme de trei zile.

– Trei zile! făcu glasul răguşit plin de nerăbdare. De ce aşa mult? E pe vârf, nu? Nu asta dorea?

– Ba da, răspunse tânăra pe un ton amuzat. Şi o să vrea să coboare în felul lui. Dacă încerc să-l contactez acum, am toate şansele să mă trimită la plimbare. E părerea mea - întreabă-l şi pe Caliban, dacă nu mă crezi.

– Am facut-o deja, zise vocea, aprobând fără tragere de inimă. N-am reuşit să înţelegem nimic din răspunsurile lui. O să-l rog pe Joseph să mai încerce o dată, dar mă îndoiesc că vom obţine ceva nou.

În timp ce schimbau cuvintele acestea, Rob Merlin se ridicase, îşi aranjase masca şi pornea din nou spre punctul culminant al K-2. Când ajunse sus, nu se opri decât un minut sau două, siluetă minusculă

pe acoperişul lumii, apoi se întoarse şi începu complicatul coborâş. Întreaga lui atenţie era concentrată asupra pereţilor de gheaţă înclinaţi şi asupra crevaselor care plonjau încovoindu-se sub el într-o complexitate năucitoare până la punctul de popas prevăzut la o mie două sute de metri mai jos. O atenţie perfectă era esenţială. La altitudinea aceea şi la presiunea aceea atmosferică, gheaţa înnegrită sublima în căldura soarelui, înainte de a apuca să se topească - dacă nu o topea el cu apăsarea corpului său. Cu greutatea aceasta fiecare pas devenea primejdios.

Nu se uita niciodată în urmă, spre culmea muntelui, nici spre soare şi spre punctul argintiu ascuns în strălucirea lui orbitoare. Ascensiunea era partea excitantă. Coborâşul, ca întotdeauna, va fi partea cea mai periculoasă.

Între cinci şi şase mii de metri, priveliştea se schimba subtil, dar totuşi sesizabil. Era încă mult deasupra zonei de limită a vegetaţiei, dar suprafaţa solului devenea mai rugoasă, mai noduroasă. Putea chiar să aleagă între mai multe drumuri posibile, în locul abaterilor neînsemnate oferite alpinistului mai sus de şase mii de metri. Se opri ca să deconecteze tubul de oxigen şi să-şi scoată masca, apoi reluă încet coborâşul, încercând să se concentreze asupra drumului de urmat, şi să nu se mai gândească la luxul mâncării şi al băilor calde care îl aşteptau peste câteva zile.

Nu auzi zgomotul avionului din cauza dopurilor din urechi, îşi dădu seama de prezenţa lui abia când acesta apăru în câmpul lui vizual, la o sută de metri, coborând spre panta din faţă înainte de a se opri pe sistemul de jeturi de aer. Era un model scump, de

două locuri. Cum aparatul aluneca încet spre el, Rob văzu că pilotul îndreaptă calm uşa de acces spre o suprafaţă acoperită de grohotiş. Se opri, în vreme ce tânăra lăsa comenzile pe seama pilotului automat şi deschidea uşa ca să coboare pe suprafaţa stâncoasă, la vreo douăzeci de metri de el.

– Vreţi să vă conduc eu restul drumului? Deja aţi făcut partea cea mai grea.

Fata era îmbrăcată într-un combinezon matlasat, care îi lăsa capul şi antebraţele dezgolite. Chipul ei era fin şi bronzat, cu ochi vioi şi o gură plină, care zâmbea deasupra unei bărbii destul de puternice. Avea un aer familiar, dar Rob era aproape sigur că n-o mai văzuse niciodată până atunci. Ar fi ţinut minte tenul acela ars de soare, în care surprindea vioiciunea ochilor deschişi la culoare.

O contemplă o clipă, închipuindu-şi deodată deliciile unei băi leneşe, îndelungate, în apă fierbinte. În starea lui de jeg, era o ofertă tentantă - şi fata avea dreptate, partea cea mai grea rămăsese în urmă. După câteva secunde, scutură din cap.

– Am coborât până aici, intenţionez să merg până la capăt. Oricum, mi-am lăsat toate lucrurile jos, la Suget Jangal.

– Mi-e în drum. Şi în felul acesta puteţi face şi o baie caldă.

Parcă i-ar fi citit gândurile - dacă nu cumva îi simţise mirosul de la distanţa aceea.

– Presupun că aveţi nevoie, continuă ea. Unsprezece zile pe munte e mult.

– Prea mult. (O privi curios.) Aţi verificat ora plecării mele de la Suget?

– Da. Şi vă supraveghez de câteva zile.

Nu părea nicidecum jenată că se amestecă aşa în ceea ce el considera viaţa lui privată. O observă mai atent. Era micuţă, un pic peste un metru cincizeci, cu un trup zvelt. Nu părea să aibă mult peste douăzeci de ani, dar dădea dovadă de o perfectă siguranţă de sine. Dintr-o mişcare a umărului, îşi ridică rucsacul într-o poziţie mai confortabilă, apoi se scărpină în barba nerasă de unsprezece zile, contemplând avionul care îl aştepta.

– Şi când mă gândesc că mă credeam singur acolo sus... S-a terminat cu intimitatea. De ce nu m-aţi aşteptat la Suget Jangal? Oricum ajungeam acolo în trei zile.

– Bineînţeles, înconjurat de încă douăzeci de persoane. Din cauza asta n-am rămas jos, aşteptând să vă întoarceţi. Ştiţi că sunt patru delegaţii comerciale la hotel - singurul hotel - care aşteaptă întoarcerea lui Rob Merlin? Aţi dispărut înainte ca ei să fi apucat să vă contacteze după ultimul dumneavoastră contract. Acum încearcă să fie primii care să supraliciteze ca să-l încheiaţi pe următorul.

– Nu mă surprinde. Erau deja pe urmele mele înainte să fi terminat lucrarea. De aceea am încercat să evadez, ca să rămân şi eu singur o vreme. Presupun că itinerariul meu era prea uşor de urmărit.

Rob încruntă sprâncenele. Liniile care se formară pe fruntea lui netedă îl făcură brusc să pară mai bătrân.

– Şi dumneavoastră vreţi acelaşi lucru, presupun, numai că le-aţi luat-o înainte. Ei bine, răspunsul este tot nu. O să termin traseul. Ar fi trebuit să vă informaţi mai bine. Dacă aţi fi făcut-o, aţi fi ştiut că

nu negociez prin intermediari - şi aţi fi ştiut că numi place să fiu forţat în nici un fel să închei contracte atâta timp cât nu sunt dispus.

Expresia tinerei nu se schimbă. Îşi plimbă privirea peste culmile lanţului Karakorum, apoi se uită la Rob.

– Ştiu toate astea, zise ea cu o uşoară strâmbătură. Acordaţi-mi credit pentru un minimum de inteligenţă. Recunosc că am venit aici ca să discut afaceri, dar circumstanţele sunt cu totul deosebite. În primul rând, aflaţi că nu încercăm să supralicităm nimic ca să obţinem concursul dumneavoastră. Nu avem nici o intenţie să construim vreun pod - cel puţin, nu în sensul obişnuit al cuvântului. Pe de altă parte, era imposibil să vă contactăm fară intermediari, adăugă ea observând cu atenţie expresia lui Rob. Persoana pentru care lucrez nu se află aici pentru că nu poate. N-ar supravieţui niciodată unei călătorii până la suprafaţa Pământului. Darius Regulo este bolnav, e bolnav de peste patruzeci de ani.

– Regulo! exclamă Rob, dovedind pentru prima dată un strop de interes. Vreţi să spuneţi că lucraţi pentru Darius Regulo?

– Exact. Însuşi Regele Cerurilor - şi vrea să vă vadă.

Rob întoarse din nou ochii spre avion.

– Şi el v-a zis să-mi povestiţi toate astea?

– Nu. (Fata scutură din cap, iar pletele castanii unduiră în jurul chipului ei.) încă nu-l cunoaşteţi pe Regulo. N-ar da niciodată un ordin de genul acesta. Nu e stilul lui. Se mulţumeşte să spună: „Coboară până acolo, opreşte-l pe nebunul acela să se omoare în munţi şi adu-l aici să vorbesc cu el.” Iată toate instrucţiunile pe care mi le-a dat. El nu explică

niciodată *cum* să faci o treabă; zice că tocmai pentru asta plăteşte oamenii. Pentru el nu contează decât rezultatul.

Tânăra remarcă felul în care privea Rob avionul.

– Sunteţi inginer. E e un om pe care ar trebui să-l cunoaşteţi.

Rob se uită la drumul care îl aştepta, apoi la tânăra care îi aţinea calea.

– Gata cu prostiile! Dacă vin cu dumneavoastră, mă duceţi direct la Regulo?

– Exact asta v-am spus.

– De acord.

Rob urcă în avion şi îşi aruncă rucsacul în spatele aparatului.

– Nu ştiu dacă bănuiaţi, dar asta e pentru mine o promisiune foarte atrăgătoare.

Tânăra zâmbi în sinea ei când luară loc la bord, ea la comenzi şi Rob în spate, lângă sistemul video. Bărbatul studie echipamentul cu curiozitate, apoi se uită pe ecranul fixat pe peretele opus al cabinei.

– Înţeleg ce aţi vrut să spuneţi cu supravegheatul. Aţi ţinut telescopul acesta îndreptat spre mine?

Ea încuviinţă din cap fără să se întoarcă.

– Oferă o imagine bună.

Rob mormăi.

– Cred şi eu că oferă o imagine bună. Probabil că nu mai am nici un secret pentru dumneavoastră. Ascultaţi, acum sunt aici. M-aţi convins cu numele Regulo. Dar cine sunteţi, şi de ce sunteţi interesată de persoana mea?

– Pe mine mă cheamă Cornelia Plessey. Nu-mi purtaţi pică pentru că v-am urmărit. Mi s-a spus să stau în preajmă ca să vă ajut dacă aveţi probleme pe K-2. Consideraţi-mă doar o intermediară.

Tânăra bătu pe tastatură programul de zbor şi conectă pilotul automat, apoi se răsuci în scaun ca să stea cu faţa la Rob. Zâmbea. El îi scrută chipul de aproape, căutând micile cicatrice lăsate de operaţiile de întinerire. Nu văzu nici cea mai mică urmă. Era într-adevăr atât de tânără cum părea? Contrasta foarte mult cu siguranţa de sine pe care o emana întreaga ei purtare.

– Am douăzeci şi şase de ani, zise ea, înţelegându-i privirea. Dar nu vă faceţi griji, am toate împuternicirile necesare - putem discuta despre bani, dacă sunt un factor primordial pentru dumneavoastră. Regulo mi-a dat mână liberă să vă stârnesc interesul, prin bani, prin trupul meu, prin mintea mea sau prin orice altă metodă. Tot ce trebuie să vă spun, de fapt, este că Regulo vrea să vă implice într-un proiect faţă de care tot ceea ce aţi realizat până acum va părea un joc de copii. După ce o să vă spună despre ce este vorba, banii nu vor mai conta.

Rob ridică sprâncenele negre şi stufoase care-i umbreau ochii adânciţi în orbite.

– Şi presupun că se va întâmpla - din pură coincidenţă, desigur - ca proiectul acesta să necesite intervenţia „Păianjenului”?

– Va trebui să îmbunătăţiţi „Păianjenul”, să-i multiplicaţi cu douăzeci viteza de lucru. Nu cunosc detaliile, nu fac altceva decât să repet cuvintele lui Regulo.

– Sfinte Iisuse! (Rob îşi trecu din nou mâna peste bărbia aspră, fluierând uimit.) Vă daţi seama ce viteză are „Păianjenul” acum? Nu ştiu nimic despre Regulo, în afara reputaţiei de super-inginer, dar aici bătrânul nu ştie ce spune. Cornelia...

– Spune-mi Corrie.

– Bine, Corrie. Sunt intrigat, după cum bănuiai. Dar va trebui să aflu mai multe despre ce vrea Regulo înainte să iau o hotărâre. Sunt sigur că mi-ai verificat antecedentele, şi trebuie să ştii că nu am nici un fel de experienţă în ceea ce priveşte lucrările de construcţie extraterestre. Dar ştiu un lucru despre Regulo; el nu întreprinde niciodată nici o lucrare pe Pământ. E „regele rachetelor” în tot ceea ce priveşte transportul materialelor în întregul sistem solar. Atunci, de ce este interesat de mine?

– Te-ai informat din presă, şi presa nu ştie ce spune, zise ea cu un suspin. Regulo *detestă* rachetele. O să-ţi dai seama de la prima întrevedere. Îţi urez să poţi obţine toate informaţiile direct de la el.

Rămase pe gânduri o clipă, apoi se aplecă în faţă pe scaunul ei. Pielea tinerei, netedă şi fără riduri, era de un ivoriu lucios, acoperit uniform de un bronz închis.

– Ascultă, cei mai mulţi oameni n-ar izbuti să-l vadă pe Regulo nici dacă s-ar strădui zi de zi în fiecare an. Este un om foarte secretos, şi e nevoit să trăiască departe de Terra, în condiţii de gravitaţie scăzută. Nu-i pasă de publicitate, nu se deranjează nici măcar să dezmintă inepţiile care se povestesc despre el. Dar există cel puţin un zvon care este întemeiat: Regulo percepe o taxă de doi la sută pe tot ce se transportă în Sistem - inclusiv pe încărcăturile expediate spre şi dinspre orbitele terestre. Dacă e o chestiune de bani, Regulo poate cumpăra pe oricine din Sistemul Solar. Dacă eşti îngrijorat în privinţa aceasta, poţi să stai liniştit. Dar, dacă doreşti mai mult decât bani în realizarea unui

proiect - şi eu aşa cred -, trebuie să vii să-l vezi pe Regulo. Îţi dau cuvântul meu de onoare că vei fi fascinat de propunerea lui.

Rob o observase cu atenţie în timp ce vorbea, judecându-i mai degrabă atitudinea decât cuvintele. Clătină din cap cu o privire spre ecranul din faţa lui.

– Sunt gata să risc o zi sau două. Ajungem la Suget Jangal în douăzeci de minute. Am nevoie de o baie caldă şi de o masă copioasă, după care sunt gata să te urmez. Unde se află Regulo în momentul acesta?

– Aşteaptă la bordul unei reşedinţe spaţiale secundare, în orbită geostaţionară deasupra Entebbei. Trebuie să ajungem acolo în două etape. De aici la Nairobi, la bordul acestui aparat - ceea ce va dura aproximativ trei ore -, şi de acolo la bordul unui vehicul spaţial până pe geosincron. De cât timp ai nevoie ca să te pregăteşti? Nu uita că trebuie să găseşti o metodă să eviţi celelalte delegaţii de la hotel.

– Am experienţă în privinţa asta, afirmă Rob, ridicând din umeri. Nu mă pot obliga să vorbesc cu ei. Dar n-ar trebui să întrebăm la ce oră este prevăzut următorul vehicul spaţial? Ne-ar putea întârzia chiar şi cu douăzeci şi patru de ore. Are rost să ne grăbim dacă avem de aşteptat la Nairobi?

Cornelia Plessey preluase controlul aparatului şi se pregătea să aterizeze pe terenul rudimentar de la Suget Jangal, care consta de fapt într-o suprafaţă lungă, liberă, de piatră platâ. Se întoarse o clipă spre Rob, cu o licărire amuzată în ochii albaştri-deschis.

– Va trebui să te obişnuieşti cu ideea că lucrurile sunt diferite când lucrezi pentru Darius Regulo. Mă îndoiesc că era vreo plecare prevăzută în mai puţin

de douăsprezece ore, dar va fi una când vom ajunge noi acolo. De cât timp ai nevoie ca să te întorci la avion, aici?

– Dă-mi o oră.

Când se pregătea să coboare din aparatul suspendat la nivelul pământului, Rob se întoarse în prag, ezitând.

– O să-mi las rucsacul aici, ca să câştigăm timp. Doar din curiozitate, ce ai fi făcut dacă argumentele tale n-ar fi dat rezultate? Dacă te-aş fi trimis la plimbare când te străduiai să mă convingi să vin să-l văd pe Regulo?

Corrie zâmbi.

– Aş fi încercat altă metodă, ce să fac? E un lucru pe care l-am învăţat de la Regulo. Când vei ajunge sus, la el, să arunci o privire pe placa de pe biroul lui. O să vezi acolo o mulţime de tăbliţe încrustate. Una dintre ele spune: *Există şaizeci şi nouă de metode de a stabili legi triviale, şi toate sunt bune, fără excepţie.* Am citit maxima asta ani şi ani de zile fără să am nici o idee ce vrea să însemne - şi până la urmă am priceput de ce a pus-o acolo. Acum încerc metodă după metodă până găsesc una care funcţionează.

„Ani şi ani de zile”. Rob rămase perplex. Fu pe punctul de a pune o întrebare, dar se răzgândi şi coborî din avion. În vreme ce străbătea suprafaţa stâncoasă a pistei de aterizare în direcţia micii vile, Corrie se întoarse spre camera de luat vederi montată în peretele aparatului.

– Mai eşti acolo, Regulo?

– Da. (Glasul răguşit tăcu o clipă, apoi continuă:) Bine jucat, Cornelia. Am trimis deja un mesaj la

Nairobi pentru ca un vehicul spaţial să fie gata de plecare în cinci ore.

– Vom fi acolo. Alte instrucţiuni?

– Nici una. Dar am o întrebare. Îl observam cu atenţie pe Merlin chiar înainte să plece. Ceva a părut să-l îngrijoreze sau să-l surprindă, doar o clipă. Nu eram atent la tine în momentul acela, dar m-am întrebat dacă n-ai făcut cumva ceva care n-a fost captat de camerele de luat vederi.

– Eu n-am remarcat nici o reacţie ciudată din partea lui.

Rămase pe gânduri o clipă, apoi scutură din cap.

– Nu-mi amintesc să fi făcut nimic deosebit sau deplasat.

– Mai gândeşte-te, zise glasul îngândurat. După cum ştim deja, este un tânăr perspicace. Ai grijă ce vorbeşti în prezenţa lui. Şi înţeleg ce vrei să spui în legătură cu ochii lui. Are douăzeci şi şapte de ani, dar ochii lui ar putea fi ai unui copil de şase ani. Caliban zice că în nici un caz nu trebuie să apelăm la Merlin - sau cel puţin asta am înţeles noi. Ştii ce greu e să interpretăm tot ce ne transmite. Am decis să trec peste deducţiile lui în cazul de faţă - în ciuda obiecţiilor lui Joseph. Cred că va trebui să-l tratăm pe Merlin cu mult mai multă prudenţă decât de obicei. Ţine cont de asta când vorbeşti cu el. Vă aştept aici în opt ore.

2.

Pe scurt, scara lui Iacob

De departe era imposibil să estimeze dimensiunile staţiei orbitale. Corrie îi zisese lui Rob că era doar o reşedinţă secundară la bordul căreia aştepta Regulo ca să poată discuta cu el, ceea ce lăsa să se înţeleagă o structură de mici dimensiuni. Abia când ajunseră destul de aproape ca să zărească sasul de intrare şi să deducă pornind de la el un raport de mărime pentru satelit, Rob îşi dădu seama din nou că Regulo gândea la scară mare.

– Nu-şi impune nici o restricţie, îi spuse însoţitoarei sale, care stătea lângă el în compartimentul de pasageri al vehiculului spaţial.

– De ce ar face-o? Şi asta nu e nimic, e doar o reşedinţă temporară. Adevărata lui locuinţă se află în momentul acesta la circa un milion de kilometri de aici, şi el arde de nerăbdare să se întoarcă acolo. Ţi-am spus, Regulo face un mare efort ca să se întâlnească aici cu tine. Ideea lui iniţială a fost ca eu să te aduc la baza lui, dar, după ce am discutat un pic cu el, a recunoscut că cerea prea mult fără să ofere o motivaţie reală.

În timp ce ea vorbea, vehiculul spaţial deriva lent spre rampa de apuntare a sasului axial al staţiei cilindrice, ajustându-şi poziţia şi viteza prin manevrarea fină a manetelor de corecţie. Când acostară în cele din urmă, nu simţi nici o zguduitură. Percepu doar o scurtă acceleraţie, deloc brutală, în momentul cuplării electromagnetice cu cavitatea centrală a staţiei. Verificările electronice durară

câteva secunde şi sasurile se deschiseră silenţios spre interiorul construcţiei uriaşe. În vecinătatea axului, gravitaţia era aproape nulă. Corrie o luă înainte, sigură pe ea, în direcţia sectoarelor exterioare. Rob plutea în urma ei. Nu prea avea experienţă în imponderabilitate şi se simţea dezorientat, în ciuda medicamentelor de corecţie vestibulară pe care le înghiţise. Fără să întâlnească nici un suflet de om, înaintară până când acceleraţia centrifugă crescu la aproape un sfert de g. Rob se simţi ceva mai bine regăsind un simulacru de gravitaţie.

Corrie îl încurajase de-a lungul drumului.

– O să te simţi mai bine în câteva minute, zise ea. Şi data viitoare va fi mult mai uşor. E doar o chestiune de obişnuinţă, toată lumea păţeşte aşa la început.

Ajunseră, în sfârşit, la o uşă mare, culisantă. Corrie o deschise fără să bată şi intră prima. Sala în care pătrunseră era un cabinet de lucru, cu terminale informatice dispuse de-a lungul unui perete, ecrane de vizualizare pe peretele opus, un birou uriaş şi un pupitru de comandă în centru. Lumina era atât de slabă, încât detaliile celor mai multe instalaţii aproape nu se desluşeau. Solul uşor curbat era acoperit de o mochetă groasă, care părea să lucească difuz cu sclipiri rubinii. Placa biroului era făcută dintr-un material roz învrâstat cu firişoare care aminteau de marmura fină şi părea mai degrabă să emane lumină în încăpere decât să o absoarbă. Rob cuprinse toate aceste detalii într-o privire scurtă. Ochii lui se aţintiră asupra bărbatului aşezat în spatele biroului mare.

Darius Regulo era înalt şi slab, încovoiat, cu mâini lungi, scheletice. Avea capul mare, părul alb şi fin îi cădea pe frunte în şuviţe zburlite. Dacă suferise tratamente de întinerire, cu siguranţă trecuse ceva vreme de la ultimul. Rob nu văzuse niciodată pe nimeni care să pară atât de bătrân şi fragil. Apoi privi chipul lui Regulo şi pielea lui, iar toţi ceilalţi factori îşi pierdură orice importanţă. Ochii lui erau încă vii şi alerţi, de un albastru glacial cu marginea irisului cenuşie, dar îl contemplau de pe o faţă care era o parodie după chipul uman. Trăsăturile lui păreau topite şi scurse. Pielea semăna cu zgura furnalelor, cenuşie, granulată şi ofilită, înţelegând brusc de ce era lumina atât de slabă, Rob se strădui să-şi menţină privirea aţintită spre Regulo, fără să întoarcă ochii şi fară să clipească.

– Intraţi, domnule Merlin.

Vocea gravă avea şi ea un ton uzat şi rugos, ca şi cum ar fi suferit aceeaşi soartă ca şi faţa. Consoanele scârţâiau de parcă ar fi ieşit dintr-un gâtlej plin de nisip granulos.

– Îmi pare nespus de rău că starea mea nu mi-a îngăduit să vă întâlnesc pe Pământ. Vă rog, luaţi loc în fotoliul acesta.

Se întoarse spre Corrie.

– Foarte bine, draga mea. Merlin şi cu mine avem nevoie de cel puţin două ore între patru ochi. Nu cred că ţi s-ar părea foarte interesantă conversaţia noastră. Pot să-ţi sugerez să-i faci o vizită lui Joseph, în partea cealaltă a staţiei, ca să te pună la curent cu ultimele lui rezultate? Cred că are ceva nou pentru tine.

Corrie făcu o strâmbătură.

– Ştii că nu-mi place să stau cu el, mai ales când tu nu eşti acolo.

– Ştiu, făcu Regulo. Dar ştiu, de asemenea, că eşti la fel de interesată ca şi mine de rezultatul cercetărilor lui. Nu rega, draga mea, aş putea cita cinci incidente în sprijinul a ceea ce spun. Te vom contacta de aici după ce terminăm. Şi păstrează vehiculul spaţial în aşteptare ca să vă puteţi întoarce pe Terra mai târziu.

Şi se întoarse din nou spre Merlin, în vreme ce Corrie ieşea din cabinetul de lucru.

– Aşadar, dumneavoastră sunteţi inventatorul „Păianjenului”, aşa-i? Dacă îmi îngăduiţi să vă pun întrebarea aceasta, cât timp v-a trebuit ca să-l realizaţi?

În ciuda tonului grosolan, vocea era caldă şi trăda un interes evident, dar Rob a fost surprins de întrebare. Era o introducere cel puţin neaşteptată.

– Cam un an, cred. După ce mi-a venit ideea, evident. Cea mai mare parte a timpului am consacrat-o programării şi fabricării.

– Un an! (Regulo fluieră uşor, clătinând din cap.) Nu vreau să vă umflaţi în pene, dar ştiţi că echipa mea de tehnicieni a consacrat peste patruzeci de ani de muncă studierii acestui proiect ca să încerce să descopere cum funcţionează maşinăria asta dată naibii şi tot nu i-a dat de cap? Asta dovedeşte ceea ce am susţinut dintotdeauna: munca fără idee e mai rea decât lipsa totală de muncă. (îşi trase nasul.) E o şmecherie, nu?

– Da, este una. (Rob zâmbi.) Şi, înainte de a merge mai departe, ţin să vă intre bine în cap că nu e de vânzare.

– Aşa credeam şi eu. (Regulo îl studia atent pe Rob, cu ochii lui albaştri sclipitori.) Dar poate fi închiriat, nu-i aşa? Oh, n-are rost să-mi spuneţi, ştiu că nu duceţi lipsă de bani. Cred că ultimul contract, cel pentru podul din Taiwan, v-a adus milioane. De cât era banda principală, o sută douăzeci de kilometri?

– Ceva mai mult. Un pic peste o sută patruzeci.

– Nu-mi purtaţi pică. (O expresie amuzată apăru pe chipul răvăşit al lui Regulo.) Mi-e greu să-mi amintesc cifrele exacte la lucrările acestea mici. Dumneavoastră v-aţi ocupat de extruziunea tuturor cablurilor de suspensie?

Rob păstrase o figură inexpresivă la menţiunea „lucrări mici". Podul din Taiwan era unul dintre cele mai mari din lume - unde voia să ajungă Regulo?

– Extruziunea şi fabricarea tuturor cablurilor. „Păianjenul" permite lucrul pornind de la materii prime brute şi fabrică un cablu compus numai din monofilamente lipsite de orice defect, de orice dislocare.

– Exact.

Regulo se roti cu fotoliul său impunător spre un unghi al biroului, de unde luă o filă imprimată.

– Am consacrat suficient timp „Păianjenului" ca să ştiu măcar ce face, chiar dacă nu înţelegeam cum. Veniţi să aruncaţi o privire aici. E rezumatul unui articol apărut anul trecut în *Solid State Review.* (Bătu hârtia cu un deget scheletic.) Poate nu credeţi, dar de patruzeci de ani aştept să se scrie raportul acesta. Priviţi-l şi spuneţi-mi ce credeţi.

Rob ocoli biroul şi cei doi bărbaţi parcurseră documentul în linişte timp de câteva minute.

– E destul de clar, zise în cele din urmă Rob. Dacă autorul spune adevărul, e capabil să fabrice cristale

de siliciu îmbogăţit fără nici o dislocare, de douăzeci de ori mai rezistente decât cele mai solide pe care le-am făcut până acum din grafit. Nu vorbeşte decât de rezistenţa la tensiune, deci prima mea întrebare ar fi care este rezistenţa la comprimare şi la forfecare?

– L-am întrebat eu. Rezistenţa la forfecare e bună, rezistenţa la comprimare e mediocră - comparabilă cu rezistenţa cristalelor de grafit.

Rob ridică din umeri.

– Aşadar, s-ar putea construi un cablu de suspensie din siliciu îmbogăţit, în loc de grafit. Nu văd la ce-ar folosi. Nu avem nevoie de materiale mai rezistente pentru nici unul dintre podurile pe care le cunosc, nici măcar pentru cele aflate încă pe planşa de desen - inclusiv podul tasmanian, a cărui bandă principală ar trebui să ajungă până la trei sute patruzeci de kilometri.

– Aveţi dreptate.

Regulo se aplecă peste biroul lui şi îşi plimbă degetele pe o porţiune de pe suprafaţa lui. Sub apăsarea mâinii lui apăru o inscripţie luminoasă, desprinzându-se cu litere sclipitoare de pe suprafaţa roz: „GÂNDEŞTE LA SCARĂ MARE”.

– Iată ce trebuie să învăţaţi să faceţi, domnule Merlin. Să gândiţi la scară mare, nu mică. Mă interesează ceva de cu totul alte dimensiuni decât podeţele astea nesemnificative. Dacă aţi dispune de fonduri nelimitate, credeţi că puteţi modifica „Păianjenul” ca să fabrice şi să fileze cablu de siliciu îmbogăţit în loc de grafit?

Rob ezită. Încă se uita curios la suprafaţa biroului şi se aplecă să frece locul atins de Regulo. Inscripţia

luminoasă „GÂNDEŞTE LA SCARĂ MARE” apăru din nou.

– Efecte piezoelectrice? întrebă el.

Regulo scoase un râs bolovănos.

– Nu chiar. Veţi avea tot timpul să-i descoperiţi detaliile dacă vom lucra împreună. Apăsaţi oriunde vreţi pe suprafaţa plăcii şi vedeţi ce se întâmplă.

Fiecare porţiune a biroului reacţiona la apăsările uşoare ale mâinii lui Rob: „CÂŞTIGĂ PUŢIN”, „IDEI-LUCRURI-PERSOANE”, „RACHETA E UN NONSENS”. Rob zăbovi la această ultimă propoziţie. Corespundea exact celor spuse de Corrie despre Regulo. Bătrânul privea cu plăcere nedisimulată semnele roşiatice iluminându-se pe suprafaţa biroului său, apoi estompându-se după câteva secunde ca să se topească în rozul plăcii.

– Toată filozofia mea de muncă se află pe biroul acesta, zise el. V-ar lua vreo jumătate de oră ca să le citiţi pe toate - dar nu acum. Încă aştept răspunsul dumneavoastră: puteţi modifica „Păianjenul”?

Rob clătină din cap.

– Mi-ar lua cam o lună de muncă, dar cred că se poate face. Am conceput „Păianjenul” în aşa fel încât să dispună de o supleţe de funcţionare cât mai mare.

– Şi ar putea produce în aceste condiţii orice tip de cablu, cum a făcut şi pentru lucrările dumneavoastră la poduri?

Rob încuviinţă din nou din cap fără să mai simtă nevoia să adauge alt comentariu. Regulo îşi îndreptă spatele în fotoliu, lăsând să-i scape un mormăit când îşi trase umerii încovoiaţi.

– Foarte bine atunci. (îşi puse ambele palme pe birou.) Mai am o întrebare. După aceea, voi răspunde celor pe care vreţi cu siguranţă să mi le puneţi. Dacă vă pun fonduri la dispoziţie, puteţi accelera ritmul de producţie al „Păianjenului”? Aţi putea trece de la zece kilometri de cablu pe zi la - să zicem - ceva de genul două sute de kilometri?

Rob încruntă sprâncenele, muşcându-şi buza din cauza concentrării.

– Ar fi mai dificil, răspunse el în cele din urmă. Am nevoie de un timp de gândire înainte de a vă putea da un răspuns definitiv. La o primă abordare nu văd nici o dificultate anume, dar nu acesta e genul de răspuns pe care îl aşteptaţi. Ceea ce nu pricep este la ce v-ar folosi o asemenea viteză? Când am conceput „Păianjenul”, am făcut în aşa fel încât să lucreze mai repede decât orice alt utilaj din construcţia de poduri. Nu văd utilitatea accelerării ei - nici un alt utilaj nu ar putea ţine pasul cu ritmul acesta.

– O să vă spun de ce, zise Regulo, întinzând mâna în faţa lui. Priviţi asta. Priviţi restul corpului meu. Sunt bătrân, e adevărat - ceea ce înseamnă că nu mai am timp să aştept, ca dumneavoastră. Să nu-i credeţi pe cei care spun că tinerii sunt grăbiţi. Bătrânii sunt grăbiţi, după ce au învăţat cât de preţios este timpul.

– Nu ştiu ce credeţi dumneavoastră, dar eu nu am de gând să aştept zece ani până se termină extruziunea cablului de susţinere. Un an, poate - este timpul de care vom avea nevoie ca să organizăm tot restul. Dar nu mai mult de un an.

Rob se aşează la loc în fotoliul din faţa lui Regulo. Scrută atent chipul răvăşit, încercând să descifreze

sentimentele din spatele trăsăturilor deformate. Era imposibil. Doar ochii erau omeneşti, sclipind de o intensă pasiune intelectuală.

– Mingea e tot la dumneavoastră, zise în cele din urmă Rob. Vă daţi seama că, având o cadenţă de extruziune de două sute de kilometri pe zi, „Păianjenul" ar produce într-un an un cablu de susţinere capabil să înconjoare Pământul de două ori? La *zece* kilometri pe zi vom dispune deja de mii de kilometri, mai mult decât am avea nevoie vreodată. De-a ce vă jucaţi, aveţi de gând să faceţi poduri pe Jupiter?

– Nu. Ceva mult mai interesant.

Regulo se aplecă spre tabloul de comandă aflat în partea laterală a biroului său, unde apăsă o serie de butoane. Uriaşul ecran de vizualizare de pe peretele din dreapta se aprinse, dând la iveală o imagine stilizată a sistemului Pământ-Lună, la scară.

– Ştiţi deja ce cred eu despre rachete, aţi citit deviza de pe biroul meu. Eu transport mai multe lucruri decât oricine altcineva de pe Pământ în tot Sistemul, şi pentru a face asta trebuie să folosesc rachetele - dar, întâmplător, consider că rachetele sunt o tehnologie depăşită. Chiar şi cu cele mai bune sisteme de propulsie nucleară mai trebuie încă o cantitate înspăimântătoare de energie pentru a ridica o încărcătură de la suprafaţa Pământului până pe orbita pe care ne aflăm. Şi se cheltuieşte tot atât, cu o masă de reacţie echivalentă, ca să coboare la loc.

Ei bine, domnule Merlin, aveţi cunoştinţe de inginerie şi de fizică - e un lucru asupra căruia m-am informat înainte chiar de a o ruga pe Cornelia să încerce să vă aducă aici - deci ştiţi foarte bine că un

puţ gravitaţional newtonian este *conservator* de energie. Există o funcţie potenţială prin care poate fi definit. Ce înseamnă asta? O să vă spun eu: înseamnă că, în principiu, ar trebui să puteţi ridica o masă dintr-un anumit punct al câmpului să zicem, suprafaţa Terrei - până în celălalt punct, de exemplu o orbită geosincronă, folosind o anumită cantitate de energie, şi că apoi o puteţi aduce înapoi în punctul de plecare, *recuperând toată energia folosită iniţial pentru a o ridica pe orbită.* Iată de ce este interesant câmpul conservator - ceea ce folosiţi ca să urcaţi se va recupera când coborâţi.

Rob ridică din umeri.

– Cunosc teoria câmpurilor potenţiale, dar nu ne este de nici un ajutor practic. Câmpul gravitaţional al Pământului este conservator, e adevărat, dar trebuie totuşi să folosim energie pentru a trimite rachete în spaţiu de la suprafaţă. Şi avem nevoie iarăşi de energie ca să le împiedicăm să cadă prea repede când se întorc pe Terra.

– Într-adevăr. Din punctul de vedere al eficienţei tehnice, situaţia este deplorabilă. Iată, aşadar, de unde trebuie să începem.

Regulo apăsă alt buton de pe pupitru şi imaginea de pe ecran se animă, Pământul şi Luna rotindu-se în jurul centrului de gravitaţie comun, Pământul rotindu-se totodată în jurul propriei axe.

– Să presupunem că renunţăm complet la rachete, zise el. Rachetele sunt ca feriboturile, transportă oameni şi mărfuri în ambele sensuri. Să presupunem că, pentru a înlocui aceste feriboturi, vom construi un *pod* în spaţiu. Ideea este relativ simplă: luăm un cablu, pe care-l fixăm într-un punct de pe suprafaţa terestră, fără îndoială undeva în zona ecuatorului.

Acesta este întins vertical în sus, spre orbita sincronă pe care ne aflăm acum şi dincolo de ea. La capăt avem un fel de balast. Vedeţi imaginea? Ansamblul este suspendat în echilibru, forţa centripetă a întregii porţiuni de cablu de deasupra orbitei geosincrone echilibrându-se perfect cu forţa acceleraţiei centrifuge. Balastul are tendinţa să se depărteze de Terra, dar cablul îl împiedică. Iar tensiunea suferită de cablu din exterior este echilibrată de rezistenţa punctului de ancoraj de la suprafaţă. Ansamblul se roteşte exact cu aceeaşi viteză ca şi Pământul, aşa.

Regulo apăsă alt buton. În sistemul Pământ-Lună în rotaţie apăru un cablu lung, ridicat de pe un punct al suprafeţei terestre, rotindu-se odată cu planeta. Rob privi îngândurat imaginea, scărpinându-se în barba neagră, cu capul aplecat într-o parte. Nu apucase să se radă înainte de a pleca din Suget Jangal împreună cu Corrie.

– Pare interesant, spuse el în cele din urmă. Dar nu văd cum ar putea merge. Fiecare dintre elementele acestui cablu se află pe o orbită diferită şi ar avea tendinţa să se învârtă în jurul Pământului cu o viteză proprie.

– Da, într-adevăr.

Regulo părea sigur pe el, şi Rob îşi dădu seama că simţea o plăcere răutăcioasă în această discuţie.

– Fiecare element al cablului *tinde* să se deplaseze cu viteză diferită - dar nu poate. Tensiunea generală a cablului îl împiedică. Nu există nici o diferenţă în situaţia aceasta şi cea a unei pietre care se roteşte legată cu o sfoară.

Aplecându-se din nou spre extremitatea biroului, luă alt raport imprimat.

– Domnule Merlin, nu e vorba de ceva ce abia mi-a trecut mie prin cap acum. Puteţi găsi menţiuni ale acestui sistem în multe articole - ca idee, nu ca realitate tehnogenică - publicate acum mai bine de nouăzeci de ani. Primele aluzii la un sistem de genul acesta datează din anii 1960, poate chiar mai demult. În epoca aceea fusese studiată toată mecanica orbitală. Iată o listă de referinţe. V-am spus, cunosc ideea şi vreau să o pun în practică de peste patruzeci de ani. Ce m-a împiedicat dintotdeauna a fost problema materialelor. N-am avut niciodată ceva suficient de rezistent pentru ca acest cablu să-şi poată suporta propria greutate, ca să nu mai vorbim de transportarea unor încărcături într-un sens sau în celălalt. De la an la an am urmărit progresul tehnologiei materialelor, căutând ceva de genul articolului pe care tocmai vi l-am arătat. Şi până la urmă a apărut.

Regulo luă din nou raportul pe care îl citise mai devreme împreună cu Rob. Bătu în pagină cu un deget emaciat.

– Mai e un punct esenţial care poate v-a scăpat când aţi citit asta. Aceste cristale de siliciu îmbogăţit pot fi produse la un preţ de revenire *foarte mic;* iată cheia. Sunt chiar mai ieftine decât cele de grafit.

Rob contempla în continuare imaginea de pe ecran. Cu ochi inexpresivi, făcea calcule mintale rapide.

– Domnule Regulo, cablul acesta ar trebui să aibă cel puţin şaptezeci de mii de kilometri lungime, fie şi numai pentru a menţine greutatea balastului la o valoare rezonabilă. Dumnezeule mare, ce proiect! Şi eu, care credeam că podul din Tasmania va fi fără

îndoială cea mai mare realizare pe care am văzut-o vreodată!

Regulo observa cu aer aprobator interesul crescând manifestat de Rob pentru imaginea de pe ecran.

– Înţelegeţi acum de ce mă interesează „Păianjenul”. Când l-aţi brevetat, acum trei ani, m-a gândit imediat că era exact ceea ce-mi trebuia şi că voi avea într-o zi ocazia să realizez acest proiect. Am încercat să-i înţeleg secretele - dar, din păcate, n-am reuşit niciodată. Acesta este unul dintre principiile mele fundamentale: să mă străduiesc să-mi asigur serviciile celor care pot face ceea ce eu nu sunt în stare. Cât despre estimarea dumneavoastră de şaptezeci de mii de kilometri...

Se aplecă să mai apese un buton. Imaginea nu se schimbă, dar în josul ecranului apăru un comentariu: LUNGIME ESTIMATĂ A CABLULUI: O SUTĂ CINCI MII KILOMETRI.

– Ce masă ar trebui să aibă ca să asigure o capacitate de transport rezonabilă? întrebă deodată Rob, care tocmai ieşise din transa de calcul mintal. Unde veţi găsi materialele necesare? Unde veţi găsi energia necesară ca să-l faceţi să funcţioneze? Şi unde îl veţi asambla? Astea sunt probleme serioase. Şi nu văd cum veţi putea obţine autorizaţiile pentru a-l asambla şi pentru a-l coborî până pe suprafaţa Pământului.

Scuturã din cap.

– Domnule Regulo, e fascinant, dar am atâtea întrebări că nici nu mai ştiu de unde să încep.

Chipul desfigurat al lui Regulo exprima o satisfacţie profundă.

– Bine, făcu el, încuviinţând din capul noduros, sunteţi interesat. Eram aproape sigur că veţi fi, odată ce vă voi pune la curent. Cât despre întrebările dumneavoastră, aş putea răspunde cu siguranţă celor mai multe chiar acum, dar sugerez să procedăm un pic altfel. Cred că ar trebui să vă întoarceţi pe Terra, să chibzuiţi vreme la toate astea, să citiţi articolele de referinţă şi să schiţaţi singur o primă concepţie. Dacă îmi semănaţi cât de cât, veţi dori oricum să elaboraţi un anteproiect personal, indiferent ce studii au fost făcute de alţii înaintea dumneavoastră.

Rob zâmbi cu un aer confuz. Regulo pusese degetul pe cheia filozofiei tehnologice a lui Merlin - să nu accepte nici o concepţie atâta timp cât n-o explorează el însuşi în întregime. Încuviinţă cu un semn din cap.

– Mă gândeam eu că v-ar plăcea chestia asta, zise bucuros Regulo. Revedeţi şi planul „Păiajenului” şi hotărâţi-vă dacă-l puteţi accelera cum am spus. Trebuie să gândiţi în termeni de o sută de mii de kilometri de cablu - vedeţi acum de ce am nevoie de o capacitate de producţie de cel puţin două sute de kilometri pe zi? Aş fi şi mai mulţumit dacă aţi putea s-o dublaţi. Şi aruncaţi o privire pe rapoartele privind teoria dinamică a podului. Veţi vedea că, în general, este numit *agaţă-cer,* deşi pentru mine e mai degrabă un *vrej fermecat,* conchise el râzând. De la suprafaţa Pământului până într-un ţinut nou, mai sus - dacă nici asta nu-i fasolea fermecată! Păcat că nu vă cheamă Jack!

Întinse mâna să stingă ecranul de vizualizare.

– Urcaţi din nou să mă vedeţi după ce apucaţi să elaboraţi un anteproiect detaliat, cu un plan de

realizare, şi vom rezolva totul atunci. Vă previn că am şi eu ideea mea şi că mă gândesc la ea de ceva vreme. Va trebui să-mi propuneţi ceva care să fie cel puţin la fel de bun şi să reuşiţi să mă convingeţi. Evident, eu nu cunosc adevăratul potenţial al „Păianjenului”, în vreme ce dumneavoastră îl cunoaşteţi, ceea ce vă dă un avantaj.

Se ridică ţeapăn, deplasându-se cu mişcări greoaie şi stângace, în ciuda gravitaţiei reduse de pe staţie.

– Am făcut destul pentru moment, zise el. La naiba, nu mai am vigoarea necesară. Acum cincizeci de ani nu eram obosit niciodată; acum obosesc înainte de a începe. Vă duceţi să o căutaţi pe Cornelia, vă rog? Spuneţi-i că am terminat şi că sunteţi gata să vă întoarceţi. Dacă nu mai sunt alte lucruri pe care vreţi să le rezolvăm acum? Banii, de exemplu - nici măcar n-am vorbit despre asta.

Rob scutură din cap.

– Lăsaţi-mă să mă conving că acest *vrej fermecat* este fezabil. Vom avea tot timpul să negociem contracte după aceea. (Scrută cu o privire curioasă ochii palizi ai lui Regulo.) Am totuşi o întrebare. Dacă eu sunt răspunzător de partea tehnică, *dumneavoastră* ce rol veţi avea? Sunteţi iniţiatorul proiectului şi sunt sigur că veţi dori să participaţi.

– Eu? facu bătrânul pe un ton aspru. Ei bine, dacă acceptaţi rolul lui Jack în povestea vrejului fermecat, presupun că eu voi fi Căpcăunul. Mi se potriveşte, recunoaşteţi. Dar, dacă vă întrebaţi cum voi participa, vă voi spune în detaliu data viitoare. Nu vă îngrijoraţi, sunt destule de făcut pentru doi. În primul rând, ar fi problema finanţării. N-am discutat despre costuri, dar, credeţi-mă, vor fi mai mari decât vă puteţi închipui - şi din fericire am acces la

tot ce trebuie, poate chiar mai mult. De o grămadă de timp adun o grămadă de beneficii - şi nu am chiar atât de multe scuze bune ca să le cheltuiesc. Pe urmă, ar fi materialele. Vor trebui mai multe decât putem obţine uşor de pe Terra, şi vă voi arăta de unde vor veni. Spuneţi-mi cum şi unde vreţi să construiţi „vrejul fermecat”, iar eu vă voi furniza mijloacele.

Se duse încet spre uşa cabinetului de lucru şi o făcu să alunece, lăsându-se cu toată greutatea pe ea. Rob văzu cât de descărnat era bătrânul după hainele care fluturau pe umerii lui încovoiaţi.

– Mergeţi pe coridorul acesta până în capăt, apoi faceţi dreapta, zise Regulo. O s-o găsiţi pe Cornelia în prima sală. Spuneţi-i lui Joseph Morel - care e acolo cu ea - că am terminat şi că vreau să vorbesc cu el. Domnule Merlin, adăugă el după ce trase adânc aer în piept, n-am mai avut o asemenea plăcere să vorbesc cu cineva de mai bine de o lună. Gândiţi-vă la anteproiectul acesta, sper să vă revăd cât mai curând.

– Aici?

Regulo clătină încet din cap.

– Nu cred. Locul acesta nu dispune de confortul de care am nevoie. Veniţi pe Atlantis. O să vă fac un tur al locului, ca să vă formaţi o idee despre ceea ce înseamnă să trăieşti bine. Cornelia se va ocupa de toate detaliile organizării drumului.

Luă mâna lui Rob să i-o strângă, apoi o ridică mai sus şi o ţinu între palmele sale. O examină cu ochi curioşi, întorcând-o ca să vadă unghiile, degetele.

– Remarcabil, zise el în cele din urmă. Chiar şi la pipăit. Are temperatura corpului, sau oricum

aproape, iar textura imită pielea la perfecţie. Degetele sunt suficient de sensibile?

Rob îndoi degetele, apoi întinse ambele mâini în faţa lui.

– Mai bune ca degetele umane. Pot să simt un fir de păr sub o foaie de hârtie sau data pe o monedă.

– Şi forţa?

– Merge. Probabil sunt de două ori mai puternice decât ar fi fost vreodată ale mele.

– Înţeleg.

Cu un aer gânditor, Regulo mângâie cu degetul mare dosul palmei lui Rob.

– Una peste alta, au făcut o treabă grozavă. Arse de ger, nu? Mă mir că nu v-au respins.

– Imposibil. Fac parte din cele două procente de ghinionişti care nu-şi pot regenera membrele, explică Rob, adâncindu-şi privirea în ochii strălucitori ai lui Regulo. De unde ştiaţi că au degerat?

– Tot de unde am ştiut că aveţi mâini artificiale, răspunse Regulo fără să se descumpănească. Nu credeţi că trebuia să întocmesc o biografie amănunţită înainte s-o trimit pe Cornelia să vă caute? Şi eu sunt ca dumneavoastră, vreau să ştiu cu cine lucrez. Dar nu vă îngrijoraţi, nu sunt genul care să se bage în viaţa particulară a cuiva. Mâinile acestea mă interesau în calitate de capodoperă de precizie tehnogenică, atâta tot. Cât a durat până când echipa de ciberneticieni a stabilit conexiunile?

– Prea mult.

La amintirea aceasta, Rob se cutremură.

– Mi-au adaptat ultima pereche acum opt ani, când am împlinit nouăsprezece ani. Se pare că perioada

de creştere se încheiase. Dar am avut douăsprezece proteze provizorii pe măsură ce creşteam.

Regulo clătină din cap cu un aer compătimitor.

– Adică o grămadă de operaţii. Am avut şi eu partea mea, poate chiar mai mult, aşa că îmi pot închipui prin ce aţi trecut.

Ridică privirea, ca şi cum ar fi vrut să adauge ceva, apoi se răzgândi.

– Şaizeci şi două de operaţii conform registrelor de spital, zise Rob după o clipă de tăcere. Eram prea mic ca să mi le amintesc pe primele, evident. În orice caz, nu le pun la socoteală decât pe acelea în care mi-au adaptat într-adevăr noile mâini. La celelalte mă puteau anestezia - nu aveau nevoie de reacţiile mele ca să ajusteze conexiunile nervoase.

Regulo păru deodată tulburat de subiectul acesta. Clătină din cap, îl bătu uşor pe umăr pe Rob, apoi se întoarse încet la biroul lui uriaş.

În sala indicată, Rob o găsi pe Corrie discutând de zor cu un bărbat robust, cu faţa colorată, îmbrăcat într-o tunică albă. Profilul lui punea în evidenţă părul blond, tăiat scurt deasupra frunţii proeminente şi a nasului ascuţit şi lung. Rob remarcă umerii laţi, volumul pieptului puternic. Bărbatul îi vorbea tinerei cu glas blând, iar ea părea să-i soarbă lacomă cuvintele. Tăcură brusc, păstrând o linişte stingheră.

– Bun, Corrie, zise Rob, văzând că nici unul dintre ei nu părea dornic să vorbească, Regulo şi cu mine am terminat. Putem să ne suim în vehiculul spaţial să ne întoarcem pe Terra. Joseph Morel, presupun, adăugă el, întorcându-se spre bărbat. Dacă nu mai aveţi nimic de făcut aici, Regulo ar vrea să discute cu dumneavoastră.

Bărbatul întoarse spre Rob ochii reci şi cenuşii şi se înclină uşor, cu o mişcare ciudată a şoldurilor, ceremonioasă şi totodată desuetă.

– Îmi cer scuze că nu m-am prezentat. Cornelia şi cu mine eram atât de absorbiţi de discuţie, încât am uitat de bunele maniere. Eu sunt Joseph Morel, după cum aţi ghicit. Nu ne-am întâlnit niciodată, dar l-am cunoscut pe tatăl dumneavoastră, Gregor, cu mult timp în urmă. Semănaţi puţin cu el, adăugă cu un zâmbet.

Merlin îl privi pe Joseph Morel cu un aer mai interesat. Acesta avea cicatrice pe tâmple şi pe gât, dovezi evidente ale unui tratament de întinerire. Presupunând că nu-l efectuase decât o singură dată, bărbatul trebuie să fi avut cam cincizeci şi cinci de ani - ceva mai puţin decât ar fi avut Gregor Merlin acum.

– La Gottingen, adăugă Morel. Am studiat împreună acolo. Am fost dezolat să aflu de accidentul acela nefericit.

Toţi trei se îndreptară spre biroul lui Regulo.

– A fost un om de ştiinţă pe care l-ar fi aşteptat un viitor măreţ, continuă Morel, clătinând trist din cap. Îmi pare rău că n-a mai trăit să-şi folosească potenţialul.

Aruncă o privire piezişă spre Rob.

– Din câte mi-a zis Regulo, i-aţi moştenit talentele, deşi aţi ales să le aplicaţi în cu totul alt domeniu de activitate. Regulo are o mare admiraţie pentru aptitudinile dumneavoastră.

După un scurt salut din cap, Morel intră în biroul lui Regulo, în vreme ce Rob şi Corrie mergeau mai departe pe culoar în direcţia vehiculului spaţial. Regulo aprinsese din nou ecranul cel mare din

cabinetul de lucru, pe care Luna, Pământul şi „vrejul fermecat” descriau modelul complex al interminabilelor lor mişcări de revoluţie. Morel se apropie de birou şi rămase în faţa bătrânului.

– Am înţeles din comentariile lui Merlin că intenţionaţi să continuaţi, zise el. Pot să vă mai reamintesc o dată că mesajul lui Caliban a lăsat să se înţeleagă - de trei ori - că orice relaţie cu Merlin este neindicată şi poate chiar primejdioasă?

Regulo mormăi. Stătea rezemat de spătarul fotoliului, privind cu ochi inexpresivi modelul animat pe fondul negru-albăstrui.

– Am auzit, Joseph. Am auzit şi data trecută. (Se răsuci cu fotoliul spre bărbatul care stătea în picioare în faţa lui.) Ştiu şi eu foarte bine ce a zis Caliban. Dar eu nu am aceeaşi încredere oarbă ca dumneata în oracolul ăsta blestemat, şi chiar am nevoie de Merlin şi de „Păianjenul” lui. Ce te face să fii atât de sigur că ai interpretat corect spusele lui Caliban? îmi aminteşti întruna că toate comunicatele lui sunt ambigue - eşti sigur că este într-adevăr vorba despre un avertisment?

Morel îşi muşcă buzele roşii şi cărnoase care delimitau o gură mică şi perfect conturată.

– N-ar fi trebuit să repet. Ştiţi la fel de bine ca şi mine că mesajele lui sunt greu de descifrat, ceea ce nu interferează în nici un fel cu validitatea lor. Din câte ştim, cele mai multe îşi au originea la nivelul lui Sycorax, întrucât de acolo simt elaborate toate afişajele şi toate traducerile mesajelor lui. Dar toate acestea n-au nici o legătură. A existat un avertisment pe care dumneavoastră păreţi dornic să-l ignoraţi. Cu toate acestea, nu mi-aţi dat nici un motiv convingător pentru necesitatea implicării lui

Merlin în activitatea Companiei Regulo. Nu m-aţi convins că aveţi într-adevăr nevoie de el.

Regulo încuviinţă din cap.

– Şi nu cred că voi încerca s-o fac, zise el brusc. Ascultă, Joseph, vezi-ţi de treaba dumitale şi lasă-mă pe mine să mă ocup de dezvoltarea generală a Companiei Regulo. Nu te pricepi deloc la afaceri. Dacă nu construim noi acest „vrej fermecat” o va face altcineva - şi, odată ce va apărea acest serviciu, numărul de lansări de rachete va scădea la zero. Asta e sursa a peste jumătate din veniturile noastre. Nu crezi că Federaţia Spaţiului Unit va fi mai mult decât fericită să ne poată pune la locul nostru? Singurul mod în care le putem învinge birocraţia este să ne păstrăm avansul în faţa lor, din punct de vedere tehnic, astfel încât toate restricţiile pe care ni le impun să nu fie niciodată suficiente pentru a ne doborî. Dacă vrei să mai ai cum să-ţi continui experienţele, ţine cont că avem nevoie cu toţii de el.

Chipul lui Morel se împurpurase uşor pe măsură ce vorbea Regulo, colorând cu câte o pată roşie fiecare din pometii proeminenţi.

– Aşadar, avem nevoie să construim „vrejul fermecat”, zise el cu un aer posomorât. Aici vă dau dreptate. Dar tot nu m-aţi convins că avem nevoie de Merlin. Presupun că Sala Keino se numără încă printre angajaţii dumneavoastră?

– într-adevăr. Şi-l punem şi pe el să contribuie. Dar construirea lui implică participarea „Păianjenului”, şi singurul mod de a pune mâna pe „Păianjen” este să apelăm la Rob Merlin.

Regulo se ridică, stinse ecranul şi îşi ocoli încet biroul ca să se apropie de Morel. Puse o mână uşoară pe umărul masiv al interlocutorului său.

– Ce nu-ţi convine, Joseph? Parcă ţi-ar fi frică de Merlin...

– E adevărat.

Morel se întoarse spre Regulo, cu faţa încă plină de nemulţumire.

– Eu am făcut o parte din munca de cercetare a trecutului său, mai ţineţi minte? Reprezintă o combinaţie periculoasă. Inteligent şi la fel de încăpăţânat ca dumneavoastră, odată ce se avântă într-un proiect. Ce nebun s-ar duce să escaladeze K-2 de dragul sportului, singur, cu un minimum de echipament respiratoriu?

– El are un avantaj în ceea ce priveşte alpinismul. Mâinile lui se pot agăţa de orice.

– Să nu fim ridicoli! explodă Morel, iritat din nou. De când sunteţi expert în proteze? Cunosc subiectul mai bine decât dumneavoastră. Vă încredinţez, indiferent ce zice Merlin despre mâinile lui - şi indiferent ce *crede* el -, că nu sunt cu nimic mai puternice decât mâinile din carne şi oase şi că sunt mult mai puţin sensibile la pipăit. S-a obişnuit cu ele, dar nu-i pot fi decât cel mult de un ajutor marginal. Nu asta i-a permis să facă ascensiunea aceea. Există o singură explicaţie valabilă. A făcut-o pentru că e nebun. Şi cu siguranţă nu mi-ar plăcea să fiu ţinta nebuniei lui, cum a fost vârful muntelui aceluia.

– Foarte bine, Joseph, i-o reteză Regulo, ridicând mâna ca să întrerupă şuvoiul de cuvinte. Am auzit şi apreciez solicitudinea dumitale. O să mă crezi pe cuvânt când îţi spun că îngrijorarea dumitale nu este

întemeiată? L-ai văzut pe Merlin. Ai avut ocazia să descifrezi chipul acela, ochii aceia, dar poate nu ştii s-o faci. Eu am mai văzut expresia asta. Rob Merlin este un inginer sută la sută, nu are timp pentru nimic altceva. Odată ce ne vom lansa în construirea „vrejului fermecat”, va avea mâinile - fie ele reale sau artificiale - prea ocupate ca să-l mai intereseze câtuşi de puţin cu ce te ocupi dumneata. În zece ani poate va fi altfel, dar pentru moment nu-l preocupă decât proiectele lui - şi nici nu-ţi dai seama cât este de talentat. Ştiu, pentru că am trecut eu însumi prin asta. E o persoană de care avem nevoie ca să construim „vrejul fermecat”.

Regulo se întoarse la birou şi se aşeză, făcându-i semn lui Morel să ia loc în fotoliul din faţa lui.

– Lasă-mă să mă ocup eu de el, continuă bătrânul. Să vedem, presupun că ai contactat din nou Atlantisul. Ce se întâmplă? Aş vrea să aflu cum progresează noile proiecte.

Morel se aşeză. Tăcu o vreme, organizându-şi gândurile, apoi începu să vorbească puţin mai destins. Regulo se aplecă în faţă, cu ochii strălucitori şi atenţi, cu chipul de lavă solidificată rezemat între mâinile osoase. Uneori încuviinţa din cap, punea o întrebare, sau nota ceva pe agenda din faţa lui. La un moment dat, îl întrerupse pe Morel ca să introducă o secvenţă lungă de calcule pe tastatura tabloului de comandă. Răspunsul îi smulse un fluierat.

– Îţi dai seama cât o să coste? Joseph, iată încă ceva care vine să confirme punctul meu de vedere - avem nevoie de „vrejul fermecat”.

Morel clătină din cap, cu mintea aiurea. Problemele de bani erau treaba lui Regulo. Avusese întotdeauna

destui în trecut. Darius Regulo va găsi o metodă să menţină sănătatea finanţelor lor.

3.

„Prinde o stea căzătoare...”

Îndată ce intrară în vehiculul spaţial şi se instalară confortabil în fotolii, Cornelia Plessey comandă închiderea uşii care-o despărţea de cabina echipajului. Se întoarse spre Rob cu o privire întrebătoare.

– Unde mergem?

Rob, care încă îşi mai facea de lucru cu curelele neobişnuite ale scaunului, se opri o clipă din strădania sa.

– Lasă-mă zece minute şi îţi dau un sistem mai practic decât ăsta. Vrei să spui că avem de ales?

– Ţi-am mai zis şi înainte să urcăm aici; dacă lucrezi pentru Darius Regulo, ai anumite avantaje. Pot da instrucţiuni să fim lăsaţi oriunde, cu condiţia să nu fie foarte departe de ecuator. Cred că o latitudine de douăzeci şi cinci de grade este aproape la limita acestui vehicul spaţial.

– Iată că avem noi posibilităţi.

Rob cugetă o clipă.

– Nu sunt sigur. În primul rând, trebuie să trag un pui de somn. Nu ne-am oprit de când am plecat de pe Pământ şi mă simt destul de epuizat. Cât durează coborârea?

– Cam patru ore.

– E mai mult decât îmi trebuie.

Ezită.

– Nu ştiu ce planuri ai, dar mi-ar plăcea să mai vorbim un pic despre Regulo, dacă ai timp. Mi-ai

spus deja destule la dus, dar acum, că l-am văzut, am o mulţime de întrebări să-ţi mai pun.

– O să vorbim cât vrei. Face parte din munca mea şi ai prioritate.

Îşi trecu o mână negricioasă, fină, peste fruntea bronzată, apoi închise ochii o clipă.

– Dar, dacă nu te deranjează, ar trebui să dormim înainte de a vorbi. Se fac deja douăzeci şi patru de ore de când sunt în picioare. Ce zici? Te hotărăşti ce destinaţie trebuie să aibă vehiculul spaţial şi dacă aşteptăm să ajungem ca să mâncăm. Hrana de la bord nu este grozavă, nu ştiu cum o va suporta stomacul tău în condiţii de imponderabilitate.

– Destul de prost. Mai aştept. Cred că ştiu unde mi-ar plăcea să mergem - dar va trebui să am o comunicare privată cu solul înainte de a putea fi sigur.

– E o cabină în spate, cu un bruior integral, dacă ai într-adevăr nevoie de intimitate.

Îl privi ridicându-se, înjurând din nou curelele, apoi îndreptându-se spre cabină. Avea o atitudine misterioasă. Când se întoarse, câteva minute mai târziu, afişa un aer foarte mulţumit.

– S-a aranjat. Aş vrea ca echipajul să ne lase la sud de Yutacan, lângă frontiera cu Guatemala. Cred că e la vreo cincisprezece grade latitudine, n-ar trebui să aibă probleme să ne ducă acolo. De la spaţioport putem merge să mâncăm la Tutenbas.

O privi, pândind o reacţie pozitivă, dar chipul ei rămase indescifrabil, cu ochii strălucitori uşor plecaţi. Rob se temu deodată că invitaţia era mai puţin atrăgătoare pentru Corrie decât ar fi fost pentru majoritatea oamenilor. Ce pretenţii putea avea ea, cu avionul şi cu hainele ei luxoase?

Presupusese că aparatul de zbor îi aparţinea lui Regulo, dar poate se înşela.

Reacţia tinerei păru să-i confirme temerile.

– Foarte bine, zise ea.

Dar glasul îi era total lipsit de entuziasm.

– Ce s-a întâmplat? Ai mai fost acolo?

– Nu, niciodată.

Ridică ochii spre el, apoi păru să se hotărască şi zâmbi, încuviinţând din cap.

– Să mergem. Mă duc să previn echipajul, ca să poată alege o orbită de întoarcere şi să vadă care este spaţioportul cel mai apropiat care ne poate primi. Instalează-te aici. Nu vei avea nevoie să te trezeşti, probabil, până la aterizare. Cât despre mine, ştiu că nu pot dormi sub doi sau trei g de acceleraţie, ceea ce se va întâmpla o bună parte din coborâre. Mă duc să-i rog să ne ducă acolo cât mai lin.

Ieşi din compartiment, în vreme ce Rob, gânditor, se instala pe cuşetă. Fără îndoială, Corrie părea preocupată, şi asta din cauza destinaţiei Tutenbas. Poate că se temea că locul nu este la nivelul reputaţiei ei. Dar, chiar dacă era adevărat pentru majoritatea punctelor de atracţie, el va avea ceva deosebit să-i arate, ceva care o să o facă să-şi schimbe părerea. Închise ochii.

Adormi greu, cu mintea prea plină de gânduri. Suspendat noaptea trecută de peretele unui munte, acum în imponderabilitate pe o orbită sincronă - şi, între cele două nopţi, o zi tumultuoasă. Aţipind, văzu în faţa lui chipul cenuşiu şi frământat al lui Darius Regulo, cu părul lui alb şi ochii albaştri sfredelitori. Cum aşa? *Broasca răioasă, urâtă şi veninoasă ascunde în interiorul capului un giuvaer preţios.* Dar,

dacă Regulo era urât, nu părea deloc veninos. Patern, sagace, extrem de experimentat - şi inginerul înzestrat cu cea mai diabolică minte. În anumite privinţe, asta era mai important decât orice altceva.

– Ei, cum ai dormit?

Corrie apăruse de nicăieri, la câteva secunde după ce atinseseră solul.

– Nu prea bine.

Rob o privi admirativ. Îşi pusese un costum elegant, cu un corsaj deschis la culoare, care îi punea în valoare silueta, evidenţiind linia frumoasă a braţelor şi a umerilor.

– A fost destul de bine cât am fost sub acceleraţie, adăugă el. Spre deosebire de tine, cât am fost sub doi g, mi-a fost bine, dar, imediat ce am ajuns din nou în imponderabilitate, m-am tot trezit, ţinându-mă de pereţi. Nu uita că mi-am petrecut toată săptămâna agăţat de pereţii unui munte. În această situaţie, dacă mă trezesc în imponderabilitate, e un semn foarte rău - se cheamă cădere liberă.

Se frecă la ochi, se aşeză în fund şi se uită prin hublou.

– Nu prea seamănă cu staţia din Belize, zise el, încruntându-se.

– Ai dreptate, confirmă Corrie, ridicând uşor umărul stâng. Echipajul mi-a spus că nu poate obţine autorizaţia de aterizare mai devreme de douăzeci şi patru de ore. Aşa că, decât să pierdem o zi, le-am zis să continue şi să ne lase în Panama. O să facem restul drumului cu avionul, şi am aranjat să avem unul la dispoziţie. Dacă plecăm acum, putem ajunge la Tutenbas în două ore.

– Perfect.

Rob îşi desfăcu centura de siguranţă şi se ridică, uşurat să-şi regăsească greutatea normală.

– Sunt mulţumit să văd că banii lui Regulo nu pot cumpăra chiar orice - chiar dacă pare să-şi permită o grămadă de chestii.

– Nu putem schimba orarele spaţioporturilor, dacă asta vrei să spui. Federaţia Spaţiului Unit menţine un control foarte riguros.

Corrie deschise uşa culisantă şi contemplă seara tropicală. Soarele era aproape de apus şi aerul era plin de mirosuri uscate şi aromate.

– Presupun că, într-una din zilele astea, Regulo va încerca să obţină permisiunea de a-şi construi un spaţioport particular - chiar dacă nu i-ar fi de mare folos, ţinând cont că el nici măcar nu poate veni pe Pământ.

Rob îşi aminti ultimele gânduri de dinainte de a adormi.

– Poate mă lămureşti puţin cât timp mergem spre Yucatan, zise el. Când am intrat în biroul lui Regulo, nu vedeam mare lucru din cauza luminii slabe. Am presupus, fireşte, că nu voia ca oamenii să-i distingă prea bine faţa. Dar, după ce am vorbit un pic cu el, nu mi s-a mai părut o ipoteză plauzibilă. Nu cred că e genul de om căruia să-i pese de înfăţişarea lui. M-am înşelat?

– Regulo? L-ai bănuit de frivolitate?

Corrie izbucni în râs, în vreme ce Rob o privea cu un aer uşor iritat.

– Scuză-mă, reluă ea, dar ideea este extrem de ridicolă când îl cunoşti cât de cât pe Regulo. Nu-i pasă nici cât negrul sub unghie cum arată. Nu ştii cum a început să câştige bani?

– Am o idee vagă, răspunse Rob, descumpănit de schimbarea subiectului. A început prin a transporta materiale de la Centura de asteroizi până pe orbita terestră, nu-i aşa? Ce legătură are asta cu preferinţa lui pentru penumbră?

Acum erau în exteriorul vehiculului spaţial, la serviciile de vamă şi imigraţie. Rob recunoscu şi aici influenţa lui Regulo. Formalităţile, de obicei interminabile, au fost expediate în câteva secunde, cu o simplă privire superficială asupra actelor de identitate şi introducerea rapidă a câtorva date în terminalul informatic. Ziua scădea rapid şi se făcuse deja seară când au ajuns la avionul care îi aştepta.

– O legătură foarte strânsă, răspunse în sfârşit Corrie, verificând comenzile şi introducând pe tastatură coordonatele destinaţiei. Astfel se explică o mulţime de lucruri referitoare la Regulo. Vei auzi de ele mai devreme sau mai târziu, aşa că mai bine să-ţi dau de pe acum versiunea corectă. Circulă destule zvonuri despre Darius Regulo ca să nu mai fie nevoie să lansăm şi noi altele. Ceea ce ai spus este corect. Împreună cu doi asociaţi mai vârstnici decât el, a debutat în transporturile spaţiale acum mai bine de cincizeci de ani. Centura abia începuse să se dezvolte şi patru sau cinci grupuri se ocupau de livrarea materialelor prin Sistemul intern. Din câte am înţeles eu, concurenţa era atroce. Echipa lui Regulo a fost una dintre primele care au avut probleme serioase...

Asteroizii mari se bucurau de cea mai mare publicitate, dar cei mici aveau într-adevăr valoare. Cei „trei mari” din Centura internă, Ceres, Palas şi Vesta, erau potriviţi pentru stabilirea de colonii permanente. Ceva mai departe spre exterior, se afla

un grup de „planete mici” de peste trei sute de kilometri diametru, foarte potrivite pentru dezvoltarea pe termen lung: Hygea, Eufrosina, Cybele, Davida şi Interamnia. Echipajul de pe *Alberich* le reperase pe toate şi le lăsase deoparte, la fel ca tot ce depăşea diametrul de unul sau doi kilometri. Găsirea planetoizilor bogaţi în metale era una; deplasarea şi exploatarea lor era cu totul altceva, o acţiune mult mai dificilă.

Darius Regulo, ca mezin al echipei, era răspunzător de sarcina lungă şi laborioasă care consta în efectuarea primelor analize şi a evaluării. El făcea toate releveele - spectroscopie, microunde active şi pasive, infraroşii termice, laser -, permiţând astfel estimarea compoziţiei probabile. Adăugând datele referitoare la dimensiune şi orbită, dispunea de toate elementele unei prime recomandări. Nita Lubin şi Alexis Galley luau rezultatele muncii lui, aplicau cunoştinţele enciclopedice ale lui Galley privind preţurile *franco* ale metalelor pe orbita terestră şi luau deciziile finale.

În ziua aceea, Galley era aşezat la pupitrul de comandă. Cu părul lui cărunt şi sprâncenele sârmoase, arăta ca un contabil de pe vremuri, îngustându-şi ochii înfundaţi în orbite la vederea rezultatelor afişate şi mormăind numere printre dinţi. Din când în când, ridica ochii, ca şi cum ar fi putut citi cifre invizibile înscrise pe tavan.

– E de mărime bună, zise el în cele din urmă. În plus, elementele nu sunt rele. Dacă am putea avea o valoare mai exactă privind conţinutul de iridiu - ăsta şi procentul de substanţe volatile sunt factorii-cheie. Care sunt dozajele de plumb şi zinc, Darius? Nu le văd nicăieri.

– Neglijabile. M-am gândit că le putem estima la zero.

– Serios? mârâi Galley. Ţi-aş fi recunoscător dacă m-ai lăsa pe mine să iau această decizie, aşteptând ca tu să capeţi ceva mai multă experienţă. Acum să revedem datele acestea de masă.

Darius Regulo stătea în spatele lui Galley, observând munca superiorului său peste umăr. La douăzeci şi patru de ani, dacă putea asimila prin observaţie şi atenţie rezultatul a douăzeci de ani de experienţă minieră în spaţiu, era hotărât s-o facă. Învăţase deja că valoarea reală a metalelor nu conta decât într-o măsură relativ puţin importantă în decizia finală. Ce conta de departe era disponibilitatea substanţelor volatile utilizate pentru efectuarea schimbării de orbită, poziţia asteroidului în sistem şi costul global al extracţiei mineralelor.

– Galley clătină încet din cap.

– Mă gândesc că am putea încerca, mărturisi el. Ai făcut o treabă bună, Darius.

Se răsuci cu scaunul.

– Tu ce zici, Nita? Mergem cu ăsta?

Al treilea membru al echipajului stătea lângă peretele opus al navei, observând prin hublou masa stâncoasă, neregulată şi ciuruită de găuri care se apropia treptat de *Alberich.* Se scărpină în ceafă, aparent pierdută în gânduri profunde.

– Nu ştiu, Alexis. Ar fi o maijă bună de substanţe volatile; îl putem duce acolo fără probleme. Dar o putem face suficient de repede?

Scutură din cap.

– Grupul Probit oferă zece la sută bonus pentru următoarele o sută de milioane de tone de fier-nichel aduse pe orbita terestră.

Galley încuviinţă.

– Sunt siliţi de termenele de predare.

– Ca de obicei, zise Nita Lubin. Mă tem că Pincus şi echipa sa or să ne bată pe ultima sută de metri. Am ascultat radiotransmisiile lor, or să pună pietroiul în mişcare în vreo două zile. Chiar dacă ne hotărâm pe loc, nu apucăm să instalăm propulsoarele pe asteroidul acesta mai repede de o săptămână şi nu-i vom ajunge din urmă pe orbita de transfer. De fapt, ei vor avea o poziţie mult mai bună decât noi.

Alexis Galley contempla ecranul cu o privire absentă.

– Aşadar, avem o problemă serioasă, zise el. Dacă ajungem acolo pe locul doi, profitul se va înjumătăţi. Poate ar fi mai bine să mai căutăm un pic, să încercăm să găsim unul cu compoziţie mai bună.

Regulo ascultase cu atenţie discuţia. Alexis era, ca de obicei, prea conservator - iar Regulo avea nevoie de acest bonus mai mult decât cei doi colegi ai săi.

– Asta în nici un caz, interveni el. Ne-a luat câteva săptămâni să găsim unul valabil. Şi dacă încercăm o orbită hiperbolică?

Ceilalţi doi rămaseră muţi.

– Ar trebui să aibă o masă de reacţie mai mult decât suficientă, continuă el. Ai zis chiar tu că sunt rezerve însemnate de substanţe volatile, Nita - şi câştigăm cel puţin patru săptămâni la timpul global de transfer.

Galley ridică privirea spre chipul lui Regulo, slab şi palid, însufleţit de ochii strălucitori.

– Credeam că ştii deja ce părere am despre transferurile hiperbolice. Mai trebuie să repet? O parte dintre volatile se va evapora sub efectul căldurii, şi vei pierde masă de reacţie în vecinătatea

Soarelui. Dacă nu ai noroc, vei fi silit să ceri ajutor, după ce treci de periheliu, doar ca să poţi încetini şi să intri pe orbita terestră. Rişti să descoperi că ai cheltuit de două ori mai mult decât ai câştigat ca să plăteşti remorcarea.

Ridică din umeri.

– Cu toate acestea, nu-mi place să refuz o sugestie din simplul motiv că îmbătrânesc. La ce distanţă de Soare trebuie să ne apropiem?

– Trei milioane de kilometri, la periheliu.

– Faţă de centru sau de suprafaţă?

– De centru.

– La naiba! Vom fi la doar două milioane şi un sfert faţă de suprafaţă. E *aproape,* prea aproape.

– Dar nu rămânem mult timp acolo, interveni Nita Lubin, apropiindu-se de ecran. Cred că ar trebui s-o facem. Am vorbit de multe ori despre asta, şi de fiecare dată ai găsit un motiv ca să renunţi. Hai să încercăm. Ştii că nu suntem obligaţi să rămânem lângă asteroid. Putem să ne îndepărtăm cu *Alberich* după ce ajungem la nivelul lui Mercur, să urmăm o orbită mai depărtată de Soare şi să ne întoarcem lângă asteroid mai târziu.

– Dar vom avea o întârziere prea mare ca să-l mai ajungem din urmă, obiectă Galley. Dacă trecem mai departe de Soare, ne va trebui mai mult timp.

– Nu şi dacă facem trecerea sub propulsie. Alexis, inventezi motive ca să nu încercăm.

Nita Lubin, care părea să se fi hotărât deja, se întoarse spre cadetul echipei.

– Cât timp îţi trebuie ca să studiezi o traiectorie acceptabilă pentru *Alberich*! Trebuie să avem de ales între mai multe variante.

Fără nici un cuvânt, Regulo băgă mâna în buzunar şi scoase o foaie pe care i-o întinse.

– Ce-i asta?

Nita Lubin aruncă o privire rapidă pe hârtie, zâmbi şi i-o puse sub ochi lui Galley.

– Orbite pentru *Alberich.* Micuţul vrea s-o facem cu tot dinadinsul, nu ţi se pare? în fine, nu-i nimic rău în asta, doar pentru aşa ceva suntem toţi aici. Ce zici, Alexis? Periheliul navei ar fi de douăsprezece milioane de kilometri. Nu-i rău. Presupun că ar fi bine să verific şi eu toate astea. Voi doi puteţi începe să instalaţi propulsoarele pe asteroid. Dacă putem câştiga într-adevăr patru săptămâni la timpul de transfer, după cum arată calculele acestea, ar trebui să avem destul timp să-l prindem din urmă.

Alexis Galley se ridică încet de la pupitru şi îşi privi îndelung coechipierii.

– Pe mine tot nu mă încântă, dar sunt cu voi. Tu ai pus partea cea mai mare, Nita, e normal să încercăm să-ţi păstrăm investiţia. Dar să nu uitaţi un lucru. Nu aţi lucrat nici unul, nici celălalt în apropierea Soarelui. Eu am făcut-o. O să vă daţi seama că acolo cronometrajul e mult mai strâns. Marjele de eroare nu sunt atât de permisive ca aici. Dacă nu vezi nici un inconvenient, Nita, voi verifica şi eu calculele astea după ce termini tu.

Ieşi din cabină şi se îndreptă spre magazia de echipamente de propulsie şi de amenajare, în faţă. Nita Lubin îl privi depărtându-se, cu un aer îngândurat.

– Ştii, a acceptat doar ca să-mi facă mie pe plac, Darius. Chiar mă întreb dacă n-ar fi mai bine s-o lăsăm baltă. Alexis are mai multă experienţă decât noi doi la un loc.

Regulo o privi insistent, cu capul aplecat într-o parte.

– Ce vrei să spui, Nita? Credeam că totul e stabilit. Ascultă, nu ştiu ce crezi tu, dar eu n-am nici un chef să renunţ la partea leului în faţa grupului Pincus. Şi exact asta se va întâmpla dacă o luăm pe orbita de transfer normală, eliptică. Vom pierde, mai mult ca sigur.

Chipul lui pălise şi ochii aruncau flăcări. Nita Lubin îl privi cu un aer pătrunzător.

– Chiar vrei s-o facem, Darius - mai mult decât mi-am închipuit. În fine, susţin în continuare că nu e nimic rău în asta. Şi eu mă aflu aici tot ca să câştig bani, la fel ca Alexis. Du-te să-l ajuţi, în faţă, şi lasă-mă să-ţi verific calculele.

– Sunt corecte, zise Regulo.

Se răsuci rapid pe călcâie şi ieşi din cabină înainte ca Nita să apuce să mai adauge ceva.

Primele etape ale transferului de orbită urmau procedura clasică, inventată de Alexis Galley în urmă cu peste douăzeci de ani. Forma asteroidului era analizată şi înregistrată pornind de la imaginile luate sub unghiuri multiple. Apoi venea distribuţia detaliată a masei, calculată după analiza datelor seismice, care permitea determinarea amplasării găurilor care trebuiau săpate în interiorul asteroidului pentru a plasa cantităţi înseninate de explozibili. Asta le permitea doar să-şi facă o idee aproximativă despre distribuţia densităţilor interne, dar era totuşi sursa cea mai bună de informaţie privind cantităţile de amoniac, de dioxid de carbon solid, de apă şi de metan îngheţate conţinute de asteroid - toate substanţele care vor alcătui masa

de reacţie necesară pentru propulsarea fragmentului stâncos până pe orbita terestră.

Galley şi Regulo erau la calculator, lucrând simultan la calculul amplasării propulsoarelor. Pe măsură ce substanţele volatile vor fi consumate şi expulzate în timpul zborului, centrul de greutate şi momentele de inerţie ale asteroidului se vor schimba. Propulsia trebuia să se menţină exact pe axa centrului de greutate în mişcare, altfel tot planetoidul avea să înceapă să se rotească în jurul propriei axe, sub efectul cuplului de torsiune.

– Acum vezi de ce nu sunt adeptul blestematului tău de transfer hiperbolic? mormăi Galley. Când trimiţi ceva atât de aproape de Soare, pierderile prin vaporizare sunt uriaşe. Dacă te apropii prea mult, pierzi o bună parte din rezervele de substanţe volatile în câteva ore şi calculele tale privind centrul de greutate nu mai sunt bune de nimic. Cu transferul eliptic n-ai niciodată asemenea probleme - dar acum trebuie să-ţi baţi capul.

– Putem prevedea totul, zise Regulo cu voce sigură. Sunt suficiente câteva calcule suplimentare. Voi include fluxul solar ca funcţie de timp scurs pe orbită; asta ne va da toate informaţiile de care avem nevoie pentru pierderile de masă prin vaporizare.

– Oh, n-am zis că *nu putem* s-o facem, răspunse Alexis Galley, scuturând din cap. Am spus doar că e complicat şi că o să pierdem toată ziua cu asta.

– Ascultă, nu ţi-am cerut eu s-o faci, replică Regulo, iritat. Aş fi mai mult decât încântat să mă ocup eu de toate calculele tale.

Bătrânul îl privi liniştit.

– Hai, Darius, calmează-te. N-am spus că nu-ţi faci treaba, ba chiar cu vârf şi îndesat. Spun doar că pe

mine nu mă încântă deloc toată afacerea asta. Am zburat o singură dată în viaţa mea pe orbită hiperbolică. Eram la bordul unei nave medicale de salvare, cu forţă de propulsie nelimitată, şi nu încercam să manevrăm după noi un miliard de tone de rocă. E o chestie riscantă, n-o face nimeni fără s-o gândească foarte bine. Dacă te ocupi tu de calcule, mai bine m-aş duce pe asteroid să mai verific o dată amplasamentul propulsoarelor.

– Aş vrea să te ajut şi la asta. N-am văzut niciodată cum se face şi mi-ar plăcea să învăţ şi eu. Nu-ţi face griji pentru calculele de vaporizare, adăugă el repede, văzând expresia dubitativă de pe chipul lui Galley. Mă ocup de ele imediat ce ne întoarcem la bord.

– Foarte bine.

Galley rămase tăcut o vreme, apoi înclină capul cu un aer aprobator.

– Trebuie să recunosc un lucru, Darius, n-am văzut niciodată un tânăr atât de curios şi de dornic să înveţe toate dedesubturile meseriei. Hai să ne punem costumele. Timpul trece.

Alberich se afla la câţiva metri de asteroid, legat cu un cablu pe care distanţa infimă dintre cele două orbite naturale ale celor două corpuri abia ajungea să-l menţină întins. Cei doi bărbaţi plutiră încet până la asteroid, unde Galley întreprinse un examen minuţios al suprafeţei.

– Iată un exemplu bun, zise el după o vreme, cu o voce care răsuna în transmiţătoarele costumului de protecţie spaţial. La prima vedere, l-ai crede perfect. Există roci compacte pentru fixarea propulsoarelor şi corpurile volatile se pot vedea până la suprafaţă. Dar aruncă o privire la distribuţia masei.

Galley făcu să apară pe ecranul video al costumului spaţial o parte din structura internă a planetoidului, conform evaluării efectuate de calculator.

– Vezi asta? La câţiva metri sub suprafaţă nu mai sunt corpuri volatile. Acum compară cu poziţia cealaltă, pe partea de lângă Soare. Acolo e un filon întreg, iar ancorajul e la fel de sigur.

Scrută atent suprafaţa desfundată dezvăluită de lumina dură a razelor înclinate ale Soarelui îndepărtat.

– Acesta mi se pare un loc bun. În vâna asta există o masă de reacţie suficientă pentru o bucată de drum.

Regulo studie afişajul video.

– Mi-ai zis că distribuţia aceasta a masei e doar o aproximare.

– Într-adevăr, răspunse Galley cu un scurt hohot de râs. Uneori avem şi surprize - dar e cea mai bună informaţie de care dispunem, aşa că ar fi o prostie să nu ţinem cont de ea, dacă nu cumva vedem la suprafaţă ceva care să ne spună mai mult. E unul dintre motivele pentru care ne aflăm aici.

Galley se conectă la circuitul navei.

– Nita? Trimite-ne te rog datele de compoziţie.

În timp ce datele erau transmise în receptoarele din costume, se aplecă şi ciocăni roca, la picioarele lor.

– Iată un exemplu pentru ce îţi spuneam. Ştiu că există o cantitate importantă de substanţe feromagnetice sub noi numai după forţa de aderenţă a crampoanelor magnetice ale costumului meu. Nu le-am fi putut descoperi doar din datele pe care le avem la bord, nu-i aşa? Şi nu ştiu ce altceva

mai există pe-aici. N-aş vrea să aruncăm în aer un bloc de platină doar ca să fac loc unui propulsor.

Cei doi bărbaţi străbăteau încet suprafaţa asteroidului, examinând cu atenţie fiecare loc de amplasament posibil, în vreme ce Galley comenta motivele logice ale selecţiei făcute. După patru ore, determinase cele şapte amplasamente de care avea nevoie, răspunzând răbdător fluxului neîntrerupt de întrebări pe care i le punea Regulo.

– În general, nu am nevoie să fiu atât de prudent, zise el. Dar pietroiul ăsta are o formă nepractică - e prea lung şi prea subţire.

– Te temi să o să înceapă să basculeze?

– Da, va avea tendinţa s-o facă. Cu cât forma este mai sferică, cu atât avem mai puţină bătaie de cap cu mişcarea giratorie. Ăsta e de două ori mai lung decât lat, dar ar trebui să meargă. Cu amplasamentele astea n-o să avem probleme, dacă nu cumva descoperi valori prea ridicate ale masei vaporizate. Sunt curios să văd la cât va creşte temperatura aici când trecem pe la periheliu. În jur de o mie, presupun.

Cei doi se întorceau încet spre *Alberich.* Regulo îl observa pe Galley, remarcând uşurinţa cu care îşi stăpânea mişcările uşoare ale corpului şi felul aproape inconştient în care îşi controla poziţia şi atitudinea cu ajutorul tuburilor cu care era prevăzut costumul de protecţie spaţial. Se străduia să imite cât mai bine gesturile coechipierului său.

– Trecerea va fi rapidă, zise el. Nu cred că vom rămâne mai mult de două săptămâni în interiorul orbitei lui Mercur, şi asta din două motive. Bucata de rocă se va încălzi, dar fără să provoace inconveniente - şi nu va dura mult timp.

Întoarse capul, contemplând prin viziera costumului spaţial Soarele pierdut în spaţiu. La patru sute de milioane de kilometri, avea un aspect straniu - mic ornament de aur orbitor suspendat pe cerul negru. Galley, care se oprise, îi urmări privirea.

– Să mergem, Darius, mârâi el. O să te saturi de el într-o lună sau două. Hai să ne ocupăm de calculele alea şi de propulsoare. După aia, o să ai tot timpul din lume să admiri Soarele. Cu cât terminăm mai repede treaba asta, cu atât voi fi mai liniştit.

4.

„Bătrân idiot ocupat, Soare turbulent...”

Propulsoarele încastrate în suprafaţa asteroidului terminaseră de mult timp prima fază a misiunii lor. Acum erau în repaus şi nu vor mai fi solicitate din nou decât în momentul decelerării pentru intrarea pe orbita terestră. *Alberich,* legat în continuare de planetoid, cădea împreună cu el spre Soare, accelerându-şi regulat cursa. Trecuseră de Venus, trecuseră de Mercur, şi plonjau spre periheliul lor. Ancorat solid de suprafaţa asteroidului cu crampoanele lui magnetice, Darius Regulo se opri din treabă ca să arunce o privire spre prima planetă de lângă Soare, care creştea întruna de când părăsiseră Centura de asteroizi. Diametrul ei aparent era acum de zece ori mai mare decât la plecare şi masa ei domina cerul.

– Hai, mişcă-te!

Vocea Niţei izbucni deodată în căştile costumului. Probabil îl observase pe ecranul de control exterior.

– Nu te lălăi acolo! O să desprindem *Alberich* de încărcătură în mai puţin de două ore.

– Vin, răspunse Regulo. Tocmai terminam de verificat ultimul propulsor. Toate au suportat bine primul impuls. Dacă Alexis n-are nimic împotrivă, nu văd nici un motiv să modificăm reglajele înainte de reutilizare.

Privi atent suprafaţa stâncoasă de la picioarele lui.

– După părerea mea, vaporizarea la suprafaţă corespunde aproximativ cu valoarea estimată.

– Aici s-a făcut cald ca în iad, mormăi glasul lui Galley în circuitul costumului său de protecţie. Citesc o temperatură de contact de peste cinci sute de grade Kelvin, şi creşte de la o clipă la alta.

Alexis Galley stătea pe asteroid, lângă punctul de ancoraj al lui *Alberich.*

– Pune capacul, Darius, şi hai s-o ştergem de-aici.

– Vin acum.

Regulo se aplecă să înşurubeze capacul de protecţie al ultimului propulsor. Cum era destul de greu să-l potrivească pe suprafaţa neregulată a asteroidului, se ghemui de tot, încruntându-se şi chinuindu-se să potrivească sistemele de închidere puţin practice.

Tocmai răsucea atent ultimul şurub când se simţi un freamăt. Fiind complet absorbit de capacul propulsorului, nu văzu nimic - dar suprafaţa asteroidului începu să se cutremure sub picioarele lui. Chiar în timp ce percepea vibraţia, îşi spuse că este imposibil. Nu există cutremure pe o bucată de rocă de unul sau doi kilometri diametru.

Când se ridică, un lung scrâşnet metalic răsună în căştile lui. Soarele, care strălucea violent în urmă cu o clipă dincolo de viziera lui, fu umbrit brusc de un nor opac. Căută din ochi nava, dar *Alberich* dispăruse şi el într-un nimb de o albeaţă luminoasă.

– Alexis! Ce se întâmplă?

Aşteptă. Nu primi nici un răspuns. După câteva secunde, văzu silueta navei reapărând misterios din ceaţă. *Ceaţă...* aici, departe de orice, nu putea să existe ceaţă! Regulo se îndreptă instinctiv spre navă, folosind tuburile costumului cum îl învăţase Galley. Deplasându-se, parcurse cu privirea suprafaţa rocii, căutându-şi tovarăşul. Acesta

trebuia să se afle undeva pe asteroid. Nici urmă de el, dar, înainte de a ajunge în punctul de ancoraj al navei, desluşi o uşoară schimbare a formei blocului de piatră. În locul în care îl văzuse pe Galley ultima dată era o gaură adâncă, săpată în masa de rocă. De acolo ţâşnea un gaz vaporos, luminat de razele orbitoare ale Soarelui nemăsurat de mare.

Alberich era în continuare fixat de asteroid. Regulo se propulsă în direcţia lui, examinând îngrozit starea navei. Partea din faţă a cocii fusese pulverizată, o bucată mare de rocă întunecată era înfiptă în peretele cabinei principale. Prin hubloul spart, văzu corpul Niţei Lubin, fără costumul spaţial, plutind lângă un perete interior.

În momentul în care mintea lui se străduia să accepte realitatea unei imposibile succesiuni de evenimente, un simţ al acuităţii mult mai profund inventaria calm tot ce vedea şi căuta explicaţii. Privi o clipă în direcţia Soarelui. Viziera fotosensibilă a costumului de protecţie se înnegri imediat, astfel că nu mai văzu nimic în tot universul în afară de acest enorm disc înflăcărat. *Alberich* şi încărcătura lui cădeau în continuare spre astru, la peste cincizeci de kilometri pe secundă.

Care erau ultimele cuvinte rostite de Alexis Galley?*...peste cinci sute de grade Kelvin şi creşte de la o clipă la alta*. Într-un fel sau altul, aici era cheia. O sută treizeci de grade peste punctul de fierbere a apei, aproape patru sute de grade peste punctul de fierbere a metanului. Sub acest soare implacabil, suprafaţa asteroidului ajunsese la temperaturi tot mai ridicate care vaporizaseră substanţele volatile subiacente. Presiunea gazului format astfel în vas închis crescuse progresiv... până

a atins o valoare critică. O parte din asteroid se rupsese sub presiunea uriaşă. Fragmente de rocă fuseseră proiectate în exterior de gazele în expansiune, spre Alexis Galley, spre ţinta sigură care era *Alberich* suspendat în spaţiu. Singurul lucru care îl salvase pe Regulo a fost norocul, faptul că se afla la o oarecare distanţă de locul exploziei şi că stătea ghemuit.

Salvat de la ce? Privind în jurul lui, Regulo realiză că se afla într-o situaţie foarte neplăcută. Nava era complet nefolosibilă, de asta şi-a dat seama dintr-o privire. Nu avea nici un mijloc de propulsie ca să ajungă pe o orbită sigură. Sistemul de alarmă se declanşase probabil automat, imediat ce mediul intern al habitaclului devenise impropriu vieţii umane. Regulo se conectă rapid pe frecvenţele de urgenţă şi auzi urletul electronic al SOS-ului, care mugea la înaltă frecvenţă în tot Sistemul Solar. Semnalul pusese deja în mişcare sistemele de alertă până departe, dincolo de Mercur, dar asta nu-i era de nici un ajutor. După ce nava va efectua trecerea prin punctul cel mai apropiat de Soare şi va ajunge în regiunile mai reci ale Sistemului intern, ceilalţi vor veni să recupereze epava şi încărcătura ei preţioasă. Atunci va fi prea târziu pentru el. Pentru moment, *Alberich* era la fel de inaccesibil oricărei asistenţe externe ca şi cum s-ar fi aflat direct pe fotosfera orbitoare a Soarelui.

După aceste prime momente de panică animalică, Darius Regulo îşi regăsi sângele-rece. În ciuda „furnalului” suspendat în faţa ochilor lui, îşi păstrase spiritul calm şi analitic. Ce posibilităţi avea?

Alberich era acolo, lângă el - dar calculase deja că sistemul de climatizare al navei va fi incapabil să

menţină o temperatură suportabilă la trecerea pe la periheliu, la două milioane şi un sfert de kilometri de Soare. Dacă va rămâne la bord, va fi cu siguranţă fript. Se uită din nou spre Soare, care deja i se păru mai mare decât îl văzuse vreodată până atunci. În închipuirea lui, razele acestea implacabile străpungeau costumul fragil, forţând inexorabil sistemul organic de răcire până la limita extremă. Simţea sudoarea picurând de-a lungul gâtului şi pe piept, primitivă formă de protest a trupului său împotriva agravării condiţiilor fizice ale mediului.

Ar fi putut să-şi scoată costumul şi să termine pe loc. Ar fi avut parte de o moarte mai rapidă şi mai îndurătoare - dar încă nu era pregătit pentru asta.

Regulo intră în *Alberich* prin sasul de-acum inutil. Se duse mai întâi la transmiţător ca să trimită staţiilor de urgenţă o descriere concisă şi precisă a situaţiei. Adăugă pe scurt ce intenţiona să facă, apoi se duse la depozitul de provizii, de unde aduse un braţ de butelii de aer comprimat, propulsoare individuale şi raţii de mâncare, zicându-şi că ar trebui să considere toate acestea o expresie de optimism. Luă din dulapul farmaceutic toate stimulentele pe care le găsi. Un scurt calcul pe computerul costumului de protecţie spaţial confirmă prima lui estimare. Va trebui să supravieţuiască, într-un fel sau altul, vreme de opt zile. Dacă va reuşi, va trece de periheliu şi *Alberich* se va răci suficient pentru a fi tolerabil.

Târându-şi proviziile după el, Regulo părăsi nava şi se propulsă încet spre asteroid. Explozia care distrusese *Alberich* şi îi ucisese pe Alexis şi pe Nita expulzase suficientă materie pentru a da un moment unghiular asteroidului, care bascula acum

încet în jurul celei mai scurte axe. Regulo îşi fixă zdravăn proviziile de costum, aruncă o ultimă privire spre epava navei, apoi se duse în spatele planetoidului, unde intră într-o umbră neagră ca cerneala. Ştia ce avea de făcut. La trei milioane de kilometri, Soarele va ocupa peste douăzeci şi cinci de grade din cer. Va trebui să stea suficient de aproape de suprafaţă ca să rămână la adăpostul conului de umbră cel mai răcoros. Era singura lui protecţie împotriva furnalului infernal care se afla pe partea cealaltă a asteroidului.

Avu impresia că îi e mai puţin cald imediat ce intră în umbră, dar ştia că e o senzaţie pur psihologică. Va mai dura câteva minute până când temperatura costumului de protecţie va scădea perceptibil.

Aşa cum se aşteptase, trebui să petreacă mai întâi câteva ore experimentând. Dacă se aventura prea departe de suprafaţă, pierdea protecţia conului de umbră. Prea aproape, era nevoit să se depărteze spre exterior când axa mare a asteroidului asimetric bascula spre el în mişcarea lui regulată de rotaţie. Sfârşi prin a descoperi secvenţa de mişcări care să reducă la minimum utilizarea propulsorului individual şi se pregăti pentru lungul asediu solitar.

Avu tot timpul să cugete la greşelile comise. Pentru a trece atât de aproape de Soare, ar fi trebuit să imprime asteroidului o mişcare de rotaţie, ca să permită repartizarea uniformă a căldurii pe toată suprafaţa acestuia, astfel încât această căldură să se difuzeze apoi în spaţiu. Şi ar fi trebuit să menţină nava *Alberich* la cel puţin câţiva kilometri de încărcătură, pentru a-i reduce vulnerabilitatea în caz de accident. Regulo ajunse în cele din urmă la o concluzie sinistră. Alexis Galley avusese dreptate -

cu toată experienţa lui, n-a ştiut să pregătească această trecere hiperbolică. Regulo ştia ce învăţături să tragă de aici - dacă supravieţuia.

După douăsprezece ore, gesturile lui deveniseră automate. Să se deplaseze permanent, ca să rămână în umbră. Să mănânce şi să bea un pic - trebuia să se forţeze, apetitul lui dispăruse complet. Să verifice combustibilul propulsorului individual. Şi să ia câte un stimulent din şase în şase ore. Nu-şi putea permite să aţipească. Nu cu ameninţarea Soarelui, gata să-l înghită dacă nu reuşea să se ascundă o clipă. Dar somnul era o ispită permanentă. După şaizeci de ore, tot trupul lui era pradă dorinţei fizice de somn, care întrecea toate dorinţele pe care le simţise vreodată. Stimulentele sileau spiritul să rămână treaz, dar o făceau fără consimţământul corpului. Oboseala îl zdrobea, îi sugea măduva oaselor, îl golea de sânge.

După optzeci şi cinci de ore, începu să aibă halucinaţii. Alexis şi Nita zburau lângă el, fără costume. Ochii lor goi exprimau un reproş nesfârşit, pluteau în derivă în lumina aurie, făcându-i semn să-i urmeze, să părăsească umbrele moarte.

Puţin peste o sută de ore, adormi un pic. Potopul de aur în fuziune îl deşteptă, căzând în cascade prin masca protectoare. Ieşise din umbra protectoare a asteroidului şi viziera, deşi întunecată la maximum, era neputincioasă în faţa luminii zdrobitoare, închise ochii, dar discul, mereu vizibil, ardea roşu-sângeriu prin pleoapele lui.

Probabil era aproape de periheliu. Soarele se prefăcuse într-o torţă uriaşă, înconjurată de flăcări enorme de hidrogen. Asteroidul plonjase adânc în coroana solară şi lumina umplea lumea toată.

Regulo se frânse sub strânsoare, sucindu-se deznădăjduit în căutarea adăpostului stâncii. Asteroidul, stelele, nava, totul era acum invizibil, nesemnificativ pe lângă puterea tiranică a vastului creuzet solar.

Regulo se propulsă instinctiv dintr-o parte în alta, lansând jeturi de gaz la nimerealã, căutând disperat umbra salvatoare. O descoperi în cele din urmă absolut întâmplător, şi se îndreptă numaidecât spre cornul întunecat care muşca discul strălucitor. Odată întors în umbra binefăcătoare, pluti gâfâind, ars, în costumul scorojit.

– Nu, zise el cu glas răguşit şi sugrumat. Nu încă, ticălos netrebnic! Nu încă!

Cu ochii injectaţi de sânge, fulgera cu priviri furioase globul incandescent de pe partea cealaltă, de parcă l-ar fi putut vedea prin rocă.

– Nu mă vei învinge. Niciodată. Te crezi stăpân peste toate, dar o să-ţi dovedesc că nu eşti. O să te bat. O să trăiesc.

În timp ce rostea cuvintele acestea, o furie glacială îi cuprinse creierul, ştergând oboseala şi groaza. Ştia că pielea începea să i se usuce şi să crape în urma duşului de radiaţii dure pe care-l suferise, dar izbuti să facă abstracţie de asta. Nu mai conta decât bătălia care îl aştepta. Privi împrejur.

Dintr-o parte şi din cealaltă a asteroidului, ţâşnea un curent de gaz ionizat, vaporizat de la suprafaţa luminată şi propulsat de presiunea fotonică. Haloul format difuza razele Soarelui, desenând un înveliş spectral în nuanţe de verde, albastru şi alb care clipocea în jurul lui. O sută de metri mai jos, suprafaţa întunecată a asteroidului, care se rotea în jurul propriei axe, începea să clocotească şi să

fumege, prăjindu-se în razele solare ca o bucată de carne pe grătar. Contemplă priveliştea cu ochi reci. De-acum şi în următoarele şaptezeci de ore trebuia să se ţină la distanţă. Orice-ar fi. Era un motiv în plus ca să nu mai adoarmă. Şi n-a mai adormit.

– Nu s-a mai găsit niciodată vreo urmă din Alexis Galley, iar celălalt membru al echipei era şi el mort, evident. Verdictul a stabilit că fusese un accident nefericit, fără să se poată da vina pe nimeni. Când asteroidul a ajuns pe orbita terestră, Regulo era proprietarul lui integral - supravieţuitorii echipelor miniere îşi însuşeau întotdeauna descoperirile, în caz că unul dintre ei era ucis. Şi Regulo rămăsese pe asteroidul lui, fără să aibă de împărţit valoarea acestuia cu echipajul care recuperase nava *Alberich.*

Corrie rămase tăcută o vreme, cu ochii aţintiţi spre ecranul pe care se derulau ultimele instrucţiuni de aterizare pe terenul din Tutenbas.

– A fost suficient ca să-şi finanţeze prima companie de transport, reluă ea. El a lansat tehnicile de orbită hiperbolică, ceea ce a permis reducerea la jumătate a timpului de transfer - dar n-a mai zburat niciodată pe o orbită hiperbolică. După aceea, s-a apropiat cel mai mult de Soare doar pe orbita Pământului. Şi nu suportă nici o lumină puternică. Îl tulbură şi devine aproape nebun. E singurul lucru care a avut vreodată efect asupra lui.

– După ce a îndurat, nu e deloc de mirare, zise Rob. Cred că era într-o stare jalnică atunci când l-au recuperat.

– Nu atât de gravă cum s-ar putea crede. După ce a trecut de periheliu, a făcut tot ce trebuia făcut. Jurnalul de bord al acestei călătorii se află şi acum pe biroul lui. Este un document interesant - am

ascultat şi eu înregistrarea. Regulo a avut cea mai bună idee când a hotărât să nu se ocupe de *Alberich* înainte de a-şi îngriji rănile şi de a se droga ca să doarmă douăzeci şi patru de ore în şir. Îţi trebuie ceva curaj ca să dormi atât de mult când Soarele încă arde cumplit şi nu ai nici o certitudine că te va salva cineva.

– Dar de ce nu s-a putut face nimic cu faţa lui? întrebă Rob. Oricât de grave ar fi fost arsurile, cu siguranţă s-ar fi putut aplica nişte grefe sau un tratament de regenerare ca să repare cea mai mare parte. N-am mai văzut niciodată asemenea cicatrice, deşi în construcţii au loc accidente îngrozitoare.

Corrie nu răspunse. Coborând din navă, în timp ce se îndreptau amândoi spre intrarea în Tutenbas, ea rămase cu ochii fixaţi drept înainte, cu o expresie ciudată pe chip. Rob aşteptă un răspuns. Cum nu se auzea nimic, se uită mai atent la ea. Pălise, iar pielea ei, bronzată uniform, căpătase aspectul fildeşului vechi, rece şi aspru.

– Te simţi bine? întrebă el. Nu mi-a trecut prin minte să te întreb, dar sper că nu suferi de claustrofobie.

Ea se cutremură, cu un zâmbet forţat.

– Doar un pic. Dar mă descurc. Ştiu cum arată Tutenbas şi nu-mi fac griji. Să mergem.

I-o luă înainte lui Rob, cu paşi iuţi, până la cele patru ascensoare mari ale căror uşi se deschideau în centrul holului de intrare în Tutenbas. Se opri în faţa primului, expresul rapid care cobora la douăzeci de kilometri adâncime în mai puţin de două minute, alunecând pe nesimţite în puţurile vidate de aer.

Rob o prinse de braţ văzând-o că se pregăteşte să apese pe buton.

– Nu, nu acesta. Âsta e direct. Nouă ne trebuie unul care să se poată opri pe drum. E în capătul celălalt al clădirii, după lifturile de materiale.

– Pe drum? Păi, nu e nimic de văzut! protestă Corrie.

Dar se lăsă condusă pe culoarul lat până la un ascensor mai mic, observând fară nici un cuvânt cum manipulează Rob selectorul de adâncime. Îl reglă ca să oprească ascensorul la circa doi kilometri şi jumătate sub sol.

– Stai să vezi, zise el cu un aer foarte mulţumit de sine. Există lucruri la Tutenbas pe care majoritatea le ignoră cu desăvârşire. Oricine poate folosi ascensorul, dar cei mai mulţi n-au nici un motiv s-o facă. Eşti gata?

Corrie încuviinţă din cap. Cabina începu să coboare, susţinută şi propulsată de motoarele liniare sincrone dispuse de-a lungul puţului. Rob reglă polarizarea câmpului înconjurător şi pereţii cabinei deveniră transparenţi. Apoi micşoră intensitatea luminii interioare şi aprinse un proiector extern instalat deasupra plafonului. Pereţii tunelului deveniră vizibili, fugind în sus tot mai încet, pe măsură ce Rob frâna coborârea. Trecură de straturi de roci multicolore - roşul şi argintiul hematitului, albastrul intens al azuritului, griurile ardeziei şi verdele întunecat al smaraldului - din ce în ce mai încet, până când cabina se opri în cele din urmă în inima unui zăcământ gros de rocă neagră şi strălucitoare. Roca forma un perete continuu, în afara unui loc în care fusese decupată cu acurateţe

o deschidere circulară de aproape un metru diametru.

– Aici este, zise Rob, consultându-şi ceasul cu o mişcare aprobatoare din cap. De-acum în orice moment. Uită-te în deschizătură şi nu scăpa din ochi tunelul acesta.

Fereastra circulară dădea spre o galerie orizontală de circa un metru şi douăzeci înălţime care se pierdea în adâncul rocii negre. Lumina emisă de cabină se reflecta până la câţiva metri în orificiul sumbru. Corrie scruta întunericul, furnicată de curiozitate la apropierea unui eveniment necunoscut. Percepu deodată o mişcare uşoară la limita vizibilităţii, departe, în tunel. Îngustând ochii ca să vadă mai bine, i se păru că desluşeşte o siluetă obscură ieşind dintr-o galerie laterală şi angajându-se pe tunelul principal.

– Era o formă lungă şi aplatizată, înaltă de aproape un metru. Desluşi un cap fără orbite, gros şi scurt, apoi ochii i se obişnuită cu penumbra şi îşi făcu o idee mai exactă despre talia animalului. În cele din urmă, izbuti să-i vadă întreg trupul interminabil care se apropia tăcut pe picioarele mari, negre - un cilindru lung, cu blană întunecată, susţinut de opt perechi de labe scurte şi terminat cu cinci cozi ca nişte tentacule nervoase a căror extremitate se sfârşea cu un orificiu inelat. Corrie socoti că avea vreo treizeci de metri lungime. Cum animalul se apropia în continuare, dădu înapoi un pas.

– Nu-ţi face griji! o linişti Rob. E complet inofensiv. Uită-te mai departe.

Corrie se întoarse spre el, înţelegând deodată.

– Ştiu ce e! E o „Cârtiţă de cărbune”.

– Exact, făcu Rob cu un zâmbet triumfător. Ţi-am spus că e ceva de văzut aici. Când am sunat din vehiculul spaţial, am făcut-o ca să văd dacă e vreuna în apropierea puţurilor din Tutenbas. Când am aflat că este, l-am sunat pe Chernick şi l-am rugat s-o îndrepte încoace o vreme ca s-o putem vedea.

Corrie îşi încordă privirea, fascinată.

– N-am văzut în viaţa mea aşa ceva.

– Păi, te cred. Puţină lume a văzut.

– Dar din ce trăieşte? Ştiu că Chernick zice că le creşte, dar credeam că e un mod eufemistic de a vorbi despre *fabricarea* lor. S-ar zice că e un animal adevărat - e imposibil, nu-i aşa?

Rob ridică din umeri.

– Dacă tu poţi defini ce este un animal adevărat, aş putea şi eu să-ţi răspund la întrebare. „Cârtiţele de cărbune” se hrănesc, se deplasează, se reproduc, dar nu ar putea funcţiona fără microcircuitele lui Chernick, pe care le au în interiorul lor. Ele nu ar putea exista în natură, fară ca oamenii să le adauge componentele lor anorganice. Pe de altă parte, o grămadă de animale de companie n-ar putea supravieţui nici ele în natură.

– Cum extrage cărbunele? întrebă Corrie.

„Cârtiţa de cărbune”, după ce se apropie până la câţiva metri de deschizătură, se întoarse în linişte prin tunel.

– Şi din ce trăieşte? Mi-ar plăcea s-o văd mâncând cărbune.

– N-o să facă asta aici.

Rob arătă cu o mişcare din cap animalul care se îndepărta.

– Vezi extremitatea din spate, acolo? Tentaculele acelea se ocupă de filoanele înguste. Fiecare poate ronţăi un strat de minereu de numai câţiva centimetri grosime. Capul se ocupă de zăcămintele mari. După cum bănuieşti, probabil, dinţii se regenerează încontinuu. Mestecarea cărbunelui este o treabă grea, dar presupun că nu este mult diferită de cea a castorului, care muşcă lemnul. „Cârtiţa de cărbune” înmagazinează cărbunele mărunţit în buzunarul principal; când buzunarul se umple, se întoarce la depozit ca să-l golească.

– Şi mănâncă precum un animal obişnuit? Ce mănâncă?

– În principal, cărbune - ce credeai? îi trebuie cam o sutime din ce extrage ca să-şi asigure metabolismul, ceea ce reprezintă un randament foarte bun. E la fel ca albina, care mănâncă o parte din nectar, dar aduce cea mai mare parte în stup. Singurul lucru de care mai are nevoie este apa, şi există o rezervă în depozit.

Puse mâna pe butoanele de comandă.

– Eşti gata să coborâm până la capăt? Nu mai e nimic de văzut până jos.

Corrie încuviinţă din cap, dar ţinea ochii aţintiţi spre extremitatea tunelului, unde „Cârtiţa de cărbune” se topise în întuneric.

– N-o să se mai întoarcă aici ca să extragă cărbune?

– Nu în zona asta. L-am rugat pe Chernick s-o trimită aici ca s-o putem vedea, dar ele nu sapă atât de aproape de puţurile din Tutenbas. Chernick alternează „Cârtiţele” pe diferite tipuri de cărbune. Zice că lucrează mai bine dacă sunt schimbate periodic. O săptămână în antracit, o săptămână în

huilă, alta în lignit. Presupun că găsesc urme ale diferitelor elemente de care au nevoie, în afară de cărbune. O să-l întreb într-o zi - a ajuns să gândească aproape ca o „Cârtiţă de cărbune”.

– Dar dacă nu le place să fie întrerupte din lucru, atunci de ce a acceptat Chernick să trimită una aici, pentru noi?

Corrie îşi dezlipise ochii mari, deschişi, de la orificiu şi îi aţintise asupra lui Rob. Bărbatul chibzui o clipă înainte de a-i răspunde.

– Presupun că ţi-aş putea spune, deşi e ceva ce nu ştie aproape nimeni. Chernick socoteşte că-mi datorează mult. Foloseşte unul dintre brevetele mele pentru „Cârtiţele de cărbune” şi spune că e ceva ce n-ar fi putut obţine de la nimeni altcineva. Acest lucru i-a permis să concretizeze conceptul de „Cârtiţă” în ansamblu.

Rob fu surprins de reacţia însoţitoarei sale, al cărei chip se ilumină brusc, străfulgerat de o idee.

– „Păianjenul”! exclamă ea. Sistemul pe care l-ai pus la punct pentru extruziune. Ştiu că Regulo a încercat ani de zile să afle cum funcţionează şi n-a reuşit. E parţial biologic şi parţial mecanic, aşa-i? Tot aşa cum „Cârtiţele” simt în principal animale, dar parţial electronice, „Păianjenul” e o maşină cu o componentă biologică.

Rob fusese frapat de expresia care iluminase o clipă trăsăturile tinerei. Trase adânc aer în piept, îşi scărpină barba întunecată şi scrută cu respect înnoit aceşti ochi albaştri cu privire vioaie.

– Pariez că oamenii cad mereu în capcană, zise el cu un zâmbet forţat. Arăţi ca de optsprezece ani şi-i priveşti cu ochii aceştia mari, albaştri, punând întrebări inocente. Vor să te impresioneze un pic,

aşa cum am făcut eu, şi înainte să-şi dea seama ce li se întâmplă, ţi-au şi dezvăluit ceva important. În fine, răul e făcut. N-o să neg, deşi a fost până acum un secret foarte bine păzit. Acolo unde în mod normal ar fi trebuit să se afle un computer, „Păianjenul" este înzestrat cu o componentă biologică esenţială. Presupun că oamenii lui Regulo şi-au stors creierii încercând să fabrice un microprocesor dotat cu o capacitate suficientă de tratare paralelă - asta m-a ţinut cu sufletul la gură vreo şase luni. Cui o să mai povesteşti?

Corrie luă un aer modest. *„Încă o capcană",* cugetă Rob admirativ.

– Nici prin minte nu mi-a trecut să strig în gura mare, zise ea. Dar, dacă nu te deranjează prea tare, mi-ar plăcea să-i spun lui Regulo. De ani de zile îl macină treaba asta, şi ştii că e prea mândru ca să întrebe ceva atunci când se consideră capabil s-o facă şi singur.

– Poţi s-o faci, spuse Rob cu un zâmbet. O să-şi dea cu pumnii în cap, dar toate tehnicile utilizate pentru fabricarea „Păianjenului" şi a „Cârtiţelor" au fost puse la punct abia în ultimii cinci ani. Mă îndoiesc că şi-a actualizat cunoştinţele în acest domeniu, dat fiind că majoritatea nici măcar n-au fost publicate. Poţi să-i spui şi asta, dacă vrei.

– N-o să mai relateze nimănui, zise ea repede. Ştiu precis. Şi nici n-o să schimbe cu nimic lucrurile, în ceea ce priveşte relaţiile tale cu Compania Regulo - mi-a spus că-l vrea pe omul care a inventat „Păianjenul" mult mai mult decât ar vrea să utilizeze „Păianjenul". Regulo cumpără creiere, nu obiecte. Ai văzut sloganul de pe biroul lui? „IDEI-LUCRURI-PERSOANE". El spune că este interesat de lume *în*

această ordine. Dar mai spune şi că numai persoanele au idei, aşa că presupun că s-ar putea scrie la fel de bine „PERSOANE-IDEI-LUCRURI”.

– Nu i-ai spus asta niciodată?

– Ba da, o dată. Mi-a răspuns că persoanele nu sunt interesante decât *datorită* ideilor pe care le-au avut.

În vreme ce schimbau aceste cuvinte, ascensorul cobora regulat. Corrie fu întreruptă de o uşoară zdruncinătură - ajunseseră la Tutenbas. Peştera naturală, situată la douăzeci de kilometri adâncime sub peninsula Yucatan, n-ar fi trebuit să existe niciodată. Toţi geofizicienii erau de acord asupra acestui punct. Presiunea rocii înconjurătoare ar fi trebuit s-o surpe instantaneu, chiar dacă vreo convulsie violentă din măruntaiele Pământului a zămislit-o vremelnic. Gabry-Poussin trăsese această concluzie atunci când releveele lui seismice au dezvăluit pentru prima dată existenţa unei cavităţi vaste, de opt sute de metri lăţime, în subteranele stâncoase ale Americii Centrale. Apoi şi-a revăzut datele.

În cursul celebrei dezbateri care s-a desfăşurat în faţa Societăţii Geologice din Puntas Arenas, Kassov dovedise în mod concludent că peştera era o imposibilitate teoretică. După expozeul lui Kassov, Gabry-Poussin s-a mărginit să răspundă printr-o singură frază: „Logica dumneavoastră este impecabilă, domnule profesor, şi dovedeşte că geofizica are nevoie de noi baze teoretice.”

A urmat o avalanşă de lucrări ştiinţifice, toate tratând despre anomaliile locale de gravitaţie, particularităţile tectonice ale plăcilor, inexplicabila inversare de temperatură survenită între opt şi

douăzeci şi doi de kilometri adâncime, grosimea neobişnuită a stratului de rocă în toată regiunea. Toate aceste lucrări contribuiau la închegarea unei explicaţii, totuşi insuficientă, care nu făcea decât să întărească şi mai mult concluzia primului comentariu al lui Gabry-Poussin. În vreme ce teoreticienii cântăreau argumentele pro şi contra, partea pragmatică a lumii preluase conducerea. Primul puţ de acces la Tutenbas fusese forat pentru ca oamenii să aibă acces la date ştiinţifice. Al doilea, de zece ori mai larg, viza explorarea comercială a locului. Era un cadru exotic, cu o capacitate limitată, o doză bună de mister şi întotdeauna ameninţarea unui pericol. Ce puteai cere mai mult pentru a înfiinţa un club privat şi un loc secret de retragere destinat bogătaşilor întregii lumi?

Ascensorul în care se suiseră Rob şi Corrie se afla la ceva distanţă de intrarea principală, chiar în capătul sălii boltite. Străbătură vreo sută de metri pe solul de bazalt pentru a ajunge la intrarea oficială. Deasupra lor atârnau marile lustre centrale, alimentate de generatoare situate sus, la suprafaţă. Chiar înainte de a ajunge la recepţia principală, Rob se opri şi se întoarse spre Corrie.

– N-aş vrea să comit de două ori aceeaşi greşeală referitor la cunoştinţele tale, zise el. Cred că ai o formaţie ştiinţifică mult mai solidă decât vrei să recunoşti, fie şi numai datorită faptului că ai făcut atât de repede legătura între „Păianjen” şi „Cârtiţele de cărbune”. Aşadar, care *este* adevărata ta specializare?

Corrie îi zâmbi, cu o privire ironică.

– Eu nu sunt decât momeala lui Regulo, ştii bine. Dar *sunt* inginer licenţiat - mi-am făcut lucrarea de

diplomă pe construcţii spaţiale gigantice. Şi am avut ingineri în ambele ramuri ale familiei, dacă ereditatea şi se pare un factor hotărâtor. Ar fi ceva, totuşi...

Se întrerupse în mijlocul frazei şi zâmbetul i se şterse. Gura i se strâmbă uşor, în vreme ce privea, peste umărul lui Rob, spre holul de recepţie din Tutenbas.

– Îmi pare foarte rău, Rob. Exact de asta mă temeam când ai pomenit de Tutenbas - dar nu mă aşteptam să se întâmple imediat cum ajungem. Uită-te în spate. De aceea am ezitat să vin să luăm cina aici. Acum e prea târziu ca să ne mai întoarcem.

5.

„Lumina altor zile”

În faţa lor, peştera Tutenbas se lărgea, formând sala principală, lată de cinci sute de metri, iar în ambele părţi se adânceau săli mai mici, legate de partea centrală printr-un ansamblu de arcade naturale şi tuneluri. Solul de bazalt cobora curbându-se uşor până în punctul cel mai adânc, chiar după centrul sălii principale. Rob şi Corrie stăteau la intrarea scării rulante care ducea spre rondul de dispersare. Pornind de aici, clienţii şi invitaţii aveau de ales între diversele cazinouri, camere senzoriale, cabinete private, săli de plăcere sau unul dintre cele şase restaurante vestite care duceau faima Tutenbasului în întregul Sistem Solar.

Corrie încremenise cu ochii aţintiţi spre un mic grup oprit lângă un centru de primire, la vreo treizeci de metri de ei. Rob îi urmări privirea în vreme ce ea pornea spre scară. Acolo se aflau patru persoane, doi bărbaţi şi două femei. Atenţia tinerei era concentrată asupra chipului surâzător al femeii mai scunde.

Aceasta nu era, cu siguranţă, mai înaltă decât Corrie, dar contrasta cu silueta mai degrabă subţire a acesteia prin liniile pline şi senzuale, puse în valoare de o rochie de seară mulată. Părul negru şi strălucitor încadra un chip mic, cu fruntea arsă de soare. Cum se apropiau, Rob îi zări profilul, delicateţea pometţilor pe pielea bronzată, perfect netedă, gura mare şi irisul închis al ochilor,

înconjurat de un albastru palid. Râdea de vreo glumă a tovarăşilor ei.

Corrie, care şovăise înainte de a pune piciorul pe scară, înţepeni din nou când ajunse la capăt. Cum stătea acolo, cu Rob chiar în spatele ei, un membru al grupului îi văzu în treacăt, apoi le spuse ceva cu glas scăzut celorlalţi. Tot grupul se întoarse imediat spre cuplul care părăsea scara rulantă.

Urmă o lungă tăcere stânjenitoare, în timpul căreia Rob avu timp să-i studieze în voie pe cei trei însoţitori ai femeii. Bărbaţii erau înalţi şi zvelţi, îmbrăcaţi impecabil în haine de seară strălucitoare. Rob avu imediat impresia neplăcută că are de-a face cu nişte filfizoni mondeni, dându-şi seama cam tardiv că propria ţinută se potrivea unui mediu social ale cărui pretenţii se situau clar sub cele din Tutenbas. O privi pe Corrie şi croiala elegantă a costumului ei îi sări brusc în ochi. Ea pricepuse mai bine decât el exigenţele acestui loc.

Cealaltă femeie era o blondă înaltă, cu chip îngust şi pometi roşii, cu braţele goale, pline de graţie. Deşi cele două femei din faţa lui erau îmbrăcate în rochii lungi, sclipitoare, fiecare emana o senzaţie complet diferită. Rochia femeii mai înalte părea un înveliş protector pentru o podoabă delicată, iar cealaltă părea că adăposteşte o flacără mişcătoare.

Tensiunea care se insinuase între cele două grupuri fu ruptă de femeia cu ten închis.

– Cornelia, draga mea. Acesta nu e, cu siguranţă, un loc în care m-aş fi aşteptat să te văd. Aşadar, ce te-a făcut să vii să guşti plăcerile din Tutenbas?

Glasul ei era surprinzător, mult mai grav şi mai plin decât te-ai fi aşteptat. Zâmbi din nou, dezvăluind un şirag de dinţi mici, regulaţi, de un alb sclipitor. Rob îi

privi instinctiv tâmplele şi partea laterală a gâtului. Cicatricele erau acolo, dar era o lucrare executată desăvârşit. Abia vizibile, ele se pierdeau în machiaj şi era greu să-ţi dai seama că pe chipul acela fusese efectuată o operaţie de întinerire.

Rob o privea în continuare, incapabil să-şi stăpânească în vreun fel curiozitatea. Femeia vibra şi palpita de o energie şi de o vitalitate aparent supranaturale, în vreme ce pielea ei părea luminată din interior. Apoi îi privi din nou ochii şi intui imediat că e vorba de altceva. Una dintre pupile părea ceva mai mare decât cealaltă. O uşoară bănuială îl îndemnă să-i examineze mai atent mâinile. Erau agitate de un infim tremur caracteristic - şi o linie subţire de transpiraţie se desena deasupra buzei superioare. Rob simţi brusc un val de milă.

– Îmi pare rău, Senta, zise Corrie pe un ton afectat, apucând-o de mână pe brunetă. Ştiam că vii mereu aici, dar credeam că nu prea sunt şanse să ne întâlnim. Am fost invitată.

Se întoarse spre Rob.

– Permite-mi să-ţi prezint un prieten - vocea i se rostogolise rostind cuvântul - Rob, Senta.

– Încântată.

Femeia cuprinse mâna lui Rob cu amândouă mâinile şi o examină cu atenţie, iar el rămase tăcut. Simţea pe piele căldura arzătoare a strângerii ei.

– Foarte bine, zise ea în cele din urmă. Acum permite-mi să ţi-i prezint pe prietenii mei. Iată-l pe Howard Anson.

Bărbatul mai înalt schiţă o plecăciune politicoasă spre Rob, a cărui mână rămăsese prizonieră în strânsoarea Sentei. Apoi, în mod surprinzător, îi făcu un semn cu ochiul şi îi zâmbi prietenos.

– Şi ei sunt Eiro şi Lucetta Perion, continuă Senta.

Celălalt cuplu îndreptă spre Rob o privire confuză. Era evident că ştiau ceva ce el nu ştia, dar nu erau la fel de pricepuţi ca Howard Anson să-l ascundă sau să-l accepte. Senta părea absolut inconştientă de aceste reacţii.

– Nu e deloc genul tău, îi zise ea lui Corrie, eliberând în sfârşit mâna lui Rob. E foarte bine.

Îl măsură din nou printre genele lungi, negre.

– Cum ai spus că-l cheamă?

Deşi ştia cu cine are de-a face, Rob era totuşi sensibil la atracţia sexuală emanată de femeia din faţa lui. Ce vârstă avea? Cincizeci de ani cel puţin, presupunând că suferise un singur tratament de întinerire. Chipul şi trupul ei păreau ale unei fete de douăzeci de ani, înnobilate de atracţia subtilă a maturităţii şi experienţei. Era natura, accentuată de un alt factor. Aspectul acestor ochi întunecaţi şi tremurul mâinilor nu lăsau loc îndoielii. Senta - frumoasă, senzuală şi evident bogată - era o talizomană.

Drogul fusese testat şi utilizat în masă în cei cinci ani de după descoperirea lui. Părea unealta ideală, răspunsul la visurile psihologilor. Pacientul putea retrăi în toate detaliile experienţele vieţii sale trecute.

Rob văzuse deja efectele talizei. Era suficient să aplici stimulul dorit pentru a obţine o reacţie totală şi instantanee. Pacientul nu-şi *amintea* scena originară - o retrăia exact aşa cum se petrecuse. Conversaţiile erau reauzite şi evenimentele retrăite, ca nişte vechi mesaje derulate din nou de creierul stimulat. Pacientul repeta exact propriile cuvinte,

toate percepţiile vizuale şi auditive fiind scurtcircuitate pentru a fi înlocuite de rememorare.

Unealtă perfectă pentru cercetarea psihologică? Nu chiar. Taliza era prea costisitoare pentru utilizarea curentă. Laboratoarele farmaceutice CGG au pus atunci la punct o altă tehnică de producţie. Noul drag, mai puţin scump, ar fi trebuit să fie identic cu celălalt - dar o singură doză completă inducea dependenţa totală, ireversibilă şi nemiloasă.

Dependenţa implica ineluctabil administrarea regulată a drogului. Orice abstinenţă de peste două săptămâni provoca simptome de sevraj care se încheiau cu o moarte lentă şi hidoasă, sinapsele-cheie ale creierului descărcau semnale electrice aleatorii în cortexul cerebral, altfel atât de delicat şi bine organizat. Mintea şi raţiunea dispăreau primele. Apoi se instaura rapid pierderea controlului fizic al funcţiilor organice şi în cele din urmă prăbuşirea sistemului nervos autonom.

Îndată ce au fost cunoscute efectele secundare, taliza fabricată de CGG a fost interzisă în tot Sistemul. Prea târziu. Un echipament scump, dar nu exagerat, permitea fabricarea drogului în mod simplu şi necostisitor. Producţia ilegală, vânzarea şi utilizarea au crescut în asemenea măsură, încât celelalte droguri obişnuite şi-au pierdut puterea de atracţie. În sfârşit, se împlinise visul oricărui traficant. Căci taliza oferea ceva de care majoritatea omenirii părea să aibă nevoie: o stare de bine extatică, un glorios sentiment de mulţumire de sine şi de împăcare interioară, mai puternic decât foamea şi durerea şi capabil să şteargă orice necaz.

Howard Anson urmărise tot timpul modul atent în care Rob o examinase pe Senta. Văzând expresia

meditativă a acestuia, încuviinţă aproape imperceptibil din cap. Chipul lui trăda o anumită tristeţe amestecată cu compasiune, şi Rob îşi spuse că Howard Anson nu era poate cavalerul fluşturatic care părea la prima vedere. Răspunse cu o uşoară mişcare a capului, întorcându-se spre Senta, care încrunta sprâncenele repetând:

– Haideţi, nu încerc să vă răpesc din braţele Corneliei. De ce nu vreţi să-mi spuneţi cum vă cheamă?

– O să vă spun, răspunse Rob cu glas blând, cufundându-şi privirea în ochii întunecaţi. Mă numesc Rob Merlin.

Vorbind, îşi dădu seama că tânăra se încordase lângă el şi că Howard Anson îl studia gânditor, încruntând sprâncenele. Îşi concentră atenţia asupra frunţii Sentei, a cărei piele părea să ardă cu o strălucire sumbră sub bronzul întunecat. Îşi făcuse injecţia cel puţin cu două ore în urmă şi în scurt timp va fi gata pentru doza de rapel.

– Vă stă foarte bine, zise ea, întinzând din nou mâna ca s-o apuce pe cea a lui Rob în strânsoarea ei fierbinte. Şi cum aţi făcut cunoştinţă cu Cornelia? Ea lasă rareori plăcerea să se amestece cineva în munca ei.

Rob se întoarse spre Corrie cu un aer întrebător, dar aceasta îi evită privirea.

– Presupun că fac parte din munca ei, răspunse bărbatul în cele din urmă. Trebuie să discutăm în seara asta, chiar aici.

– Vreţi să spuneţi că lucraţi pentru Darius Regulo?

Tremurai degetelor Sentei, acum mult mai perceptibil, se transmise în mâna lui. Va avea nevoie de doza de rapel în câteva minute, altfel

efectul talizei va dispărea complet. Rob îşi dădu seama că şi Howard Anson examina mâinile Sentei şi că se agita nervos în ţinuta lui de seară cu croială perfectă.

– Ei bine, Cornelia, continuă Senta întorcându-se spre Corrie, trebuie să mărturisesc că sunt surprinsă să aud asta. Începi să ai parteneri de lucra tot mai interesanţi pe Atlantis. Ce mai face Darius?

Vorbea pe un ton lejer, din care răzbătea o emoţie subiacentă - suficient de puternică pentru a interfera cu senzaţia de bunăstare şi de siguranţă oferite de taliza.

– Ca de obicei, răspunse Corrie contrariată. Tot Regele Cerurilor, tot ocupat să remodeleze Sistemul Solar.

– Şi tot partizanul „câştigului mic”, presupun.

Senta îl privi pe Rob deschizând larg ochii.

– Darius a acceptat dintotdeauna să se mulţumească numai cu două procente - cu condiţia să fie două procente din tot universul.

– Îl cunoşti pe Regulo mai bine decât mine, i-o reteză Corrie. Dar nu cred că am ales cel mai bun loc ca să pălăvrăgim. Am rezervat o masă la restaurant şi sunt sigură că ai nevoie să se duci într-un cabinet particular.

Rob sesiză accentul pus pe cuvântul „particular”. Corrie ştia şi ea în ce stare se afla Senta.

– Are dreptate, Senta, interveni Howard Anson cu o voce frumoasă de tenor. Ar trebui să ne ducem la toaletă. Ştii şi tu cum funcţionează rezervările aici. Totul este cronometrat la secundă. Dacă tinerii nu ajung la masă la timp, mâncarea care le va fi servită va fi la fel ca aceea din orice alt restaurant din univers. Vor rata o experienţă unică. Cred că e

timpul să ne despărţim şi să ne vedem fiecare de drumul lui.

Senta clătina din cap. Lăsase mâinile lui Rob şi părea cufundată adânc în gânduri.

– Doar o clipă, vin şi eu. Voiam doar să le spun la revedere Corneliei şi prietenului ei, Rob Merlin... Merlin... Merlin...

Chipul ei brun se transformase brusc, frământat de o multitudine de expresii diferite: plăcere, spaimă, strălucirea împlinirii sexuale, surâsul seducţiei, golul îngheţat al durerii... Taliza îşi exercita alchimia specifică. În creierul Sentei, fără nici o fărâmă de control conştient, sinapsele deveniseră hiperactive, modificând Şi reconectând şirul gândurilor ca răspuns la introducerea bruscă a unui stimul.

Senta ieşise din euforia iniţială provocată de drog şi nevoia dozei de rapel se făcu simţită; dar era încă într-o stare în care un stimul oarecare o putea proiecta în trecut. După primele emoţii confuze, trăsăturile ei se stabilizară într-o expresie de profundă nelinişte, încruntarea întristată a sprâncenelor ridându-i fruntea perfectă.

– Merlin... Merlin îi are, zise ea.

Parcă vorbea cu cineva înalt, ridicând ochii atenţi spre un chip nevăzut.

– Da, aşa e - Gregor Merlin. Joseph mi-a spus la videofon. N-are nici o idee despre modul în care au ajuns acolo, dar este convins că se află în laborator.

Se opri, cu urechea ciulită la vocile interioare. Ceilalţi o observau fără nici un cuvânt. Însoţitorii Sentei ştiau evident ce se întâmplă. Îngheţând pe loc, Rob îşi dădu seama că aspectul general al chipului ei se schimbase - dispăruse orice semn de maturitate, făcând loc unei personalităţi mult mai

tinere şi mai vulnerabile. Corrie, care întinsese mâna spre Senta, o retrase fără să o atingă, supunându-se gestului rapid al lui Anson, care o reţinu.

După câteva secunde de tăcere, Senta adresă un semn din cap interlocutorului invizibil.

– Da, exact, sunt doi. Nu, nu erau în viaţă - nu era aer în capsula de aprovizionare. Nu ştiu dacă Merlin ştie de unde vin, dar trebuie să-i treacă prin cap. I-a zis lui McGill că a descoperit doi goblini - aşa i-a numit el - într-o cutie de materiale medicale care le fusese returnată. I-a trimis unul unui anume Morrison şi acum o să încerce să...

Tăcu un timp, cuprinsă de un acces violent de tuse. Pieptul ei opulent se ridica în ritmul respiraţiei greoaie şi spasmele îi răvăşiră din nou chipul, pradă emoţiilor copleşitoare. Golea anii în sens invers, revenind din scurta ei vizită în trecut. Howard Anson îşi petrecuse braţul în jurul umerilor ei, susţinând-o şi alinând-o, în vreme ce ochii ei mari, întunecaţi, reveneau încet în prezent.

– Vino, Senta, rosti el cu voce blândă.

O trase, docilă, pe culoarul cu pereţi albaştri care ducea spre cabinetele particulare din Tutenbas. După o privire şovăitoare spre Rob şi Corrie, celălalt cuplu îl urmă pe Anson fără măcar să încerce să se scuze în vreun fel. Înainte de a coti pe coridor, Anson se întoarse cu o privire de scuză.

– O să se simtă mai bine în câteva minute, zise el.

O privi tandru pe Senta, care se rezema, tremurând, de umărul lui.

– Mergeţi la cină, nu vă faceţi griji pentru asta. Acum, că aţi văzut efectele, sper că nu vă veţi lăsa niciodată convinşi să încercaţi taliza - nici măcar o

doză parţială. Nu aţi văzut ce e mai rău, nici pe departe.

Rob clătină din cap cu un aer trist, în vreme ce ceilalţi dispăreau din raza lor vizuală.

– Am mai întâlnit cazuri din astea în echipele de constructori. Are dreptate, ceea ce am văzut noi nu e cel mai rău. Dacă ai vedea pe cineva în criză, care nu-şi poate face rost de doză... Am avut impresia că unul dintre oamenii aceştia, Howard Anson, ştia despre ce vorbeşte Senta.

Corrie ridică din umeri. Se citea spaima în ochii ei albaştri, dar îşi păstra aparent stăpânirea de sine.

– N-am mai asistat niciodată la aşa ceva, am auzit doar vorbindu-se despre asta. Dar ştii efectul talizei: înlesneşte întoarcerea în trecut. Probabil a cunoscut pe cineva care avea acelaşi nume ca tine acum mult timp. Când l-a pronunţat, a declanşat procesul.

Se uită spre culoar, ca şi cum ar fi vrut să urmeze grupul celălalt, dar se răzgândi.

– Cred că ar fi bine să ne ducem la restaurant. Am întârziat.

– Dar a zis *Gregor* Merlin, sesiză Rob. Era numele tatălui meu. Şi a zis că a aflat de la Joseph. Ştiu că nu este un nume foarte rar, dar când am vorbit cu Joseph Morel pe staţia orbitală a spus că l-a cunoscut pe tatăl meu. Mă îngrijorează un pic această acumulare de coincidenţe.

Fuseseră întâmpinaţi la intrarea în restaurantul indian - alegerea însoţitoarei sale - de un personaj în uniformă albă care-i conduse în linişte la masa lor. Confortul fiind prezent pretutindeni în Tutenbas, intimitatea oaspeţilor era asigurată la simpla apăsare a unui buton, neutralizatoarele vizuale şi auditive intrând numaidecât în acţiune pentru a-i

izola de cuvintele şi gesturile celorlalţi meseni. Cam jumătate dintre clienţi utilizau aceste dispozitive - ceilalţi se aflau acolo înainte de orice pentru a fi văzuţi, reperarea celebrităţilor fiind una dintre activităţile principale din Tutenbas. Corrie activase neutralizatoarele, astfel încât se treziră închişi într-o încăpere silenţioasă, cu pereţi albi. Chelnerii, discreţi, păreau să treacă prin pereţii compacţi pentru a le oferi mesenilor, pe un ton şoptit, sugestiile şi recomandările lor. Restaurantul putea găzdui cam patru sute de clienţi, dar un personal de cel puţin şase ori mai numeros veghea asupra lor, copleşindu-i cu mâncăruri, vinuri şi stimulente.

Îndată ce se aşezară pe scaune, Corrie se aplecă asupra meniului lung, scris de mână, cu caractere fosofrescente. La Tutenbas, serviciul manual era o regulă - nici măcar în bucătării nu erau folosiţi robobucătarii. Când Corrie îi răspunse lui Rob, fără ca el să-i poată vedea ochii, o făcu pe un ton prefăcut detaşat.

– Nu este o coincidenţă, Rob. Senta a lăsat să se înţeleagă că-l cunoaşte bine pe Regulo, şi e adevărat. Îl cunoaşte foarte bine. Au avut o relaţie lungă, acum mult timp, până când a devenit evident că el nu va mai putea continua să trăiască pe Pământ. Nu ştiu de ce nu l-a urmat şi ea, dar, spune el, nu suporta ideea de a se despărţi de toţi cunoscuţii. Are nevoie de prietenii ei ca să-şi păstreze încrederea de sine. Dar l-a cunoscut pe Joseph Morel încă de pe vremea când trăia cu Regulo - şi, dacă el l-a cunoscut pe tatăl tău, nu e deloc surprinzător că l-a întâlnit şi ea.

– Nu-ţi place prea mult de Senta, nu-i aşa?

Rob rostise cuvintele acestea deliberat. Voia să o provoace pe Corrie, ca să o scoată din starea aceea închistată, iar tentativa lui avu un succes neaşteptat. Ea ridică fruntea, ţintuindu-l cu privirea intensă a ochilor ei clari, cu o expresie neliniştită, mereu insoliţi pe chipul ei brun.

– Inversezi rolurile, Rob, răspunse ea cu voce precipitată. Acum câteva minute aş fi vrut s-o însoţesc, dar ştiu că nu ar fi acceptat. Dacă evit locurile pe care le frecventează ea, o fac de dragul *ei.* Aveam impresia că nu-i place să mă vadă în zonă ca să nu-i amintesc ce vârstă are în faţa unor gigolo, dar acum cred că poate nu vrea ca eu să văd ce face taliza din ea. Nu vrea să mă întristeze. Nu ţi-am prezentat-o cu numele ei complet. O cheamă Senta Plessey. Este mama mea.

Corrie îşi îndreptă din nou privirea spre meniul din faţa ei.

– Nu prea ne-am mai văzut în ultimii zece ani, continuă ea cu glas scăzut. E vina mea, mai degrabă decât a ei, presupun. Am ales să trăiesc departe de Terra. Chiar nu ştiu de ce n-am încercat s-o văd mai des, deşi modurile noastre de viaţă sunt complet diferite.

Ridică din nou ochii, cu o privire rugătoare.

– Dacă nu te deranjează, Rob, aş vrea să schimbăm subiectul. Şi nu am chef să vorbim nici de muncă. Dacă nu cumva socoteşti indispensabil să discutăm despre Darius Regulo chiar în seara asta, aş prefera să aşteptăm până mâine. Fără „vrej fermecat”, fără Atlantis, fără taliza - aş vrea să mă destind.

Când ajunse în camera lui, în hotelul de la suprafaţă destinat clienţilor din Tutenbas care nu

voiau să petreacă noaptea sub pământ, Rob nu reuşi să adoarmă. Imediat ce Corrie îi făcuse acea mărturisire, asemănarea dintre cele două femei îi sărise în ochi. Trăsăturile lor prezentau similitudini evidente, iar silueta fiicei o reflecta pe cea a Sentei, mai tânără şi mai zveltă. Se vedea clar de unde moştenise Corrie tenul acela desăvârşit şi uşurinţa graţioasă a mişcărilor. Ochii îl înşelaseră. De unde avea Corrie ochii aceia de un albastru copleşitor, când cei ai Sentei erau căprui-închis?

Gândurile i-au fost întrerupte de un bâzâit discret al soneriei de la intrare. Se uită la ceas - trei şi ceva dimineaţa, ora locală. Asta nu însemna nimic, clienţii din Tutenbas veneau din toate colţurile Sistemului. Era probabil Corrie. Rămăseseră împreună până pe la unu şi jumătate, după o cină care durase aproape patru ore. Corrie avusese nevoie de ceva timp ca să se refacă după dureroasa întâlnire cu Senta Plessey, dar atmosfera destinsă şi rafinamentul incredibil al mâncărurilor o ajutaseră. Cu un efort supraomenesc, Rob se abţinuse să îndrepte conversaţia spre trecutul lui Darius Regulo şi spre imperiul său. Principala lui problemă se lega de însăşi natura peşterii Tutenbas, un sentiment confuz, care-l făcea să nu se simtă în largul lui - putea să jure că auzise trosnete, gemete înfundate emise de plafonul şi de pereţii vastei caverne, de parcă măruntaiele pământului se arătau jignite de prezenţa acestei cavităţi ciudate. Insistase să se întoarcă la suprafaţă imediat după ce au terminat de mâncat.

Soneria de la uşă îşi înnoi chemarea. Se ridică, îşi puse pe el un halat larg, după care se îndreptă spre intrare. Spera, fără s-o creadă cu adevărat, că e

Corrie. Aceasta refuzase invitaţia lui de a-i ţine de urât la întoarcerea la suprafaţă - dar îl refuzase cu un zâmbet şi cu un aer interesat.

Era însoţitorul Sentei, Howard Anson. Rob îl privi surprins. Anson era îmbrăcat în aceeaşi ţinută de seară, şi remarcă din nou cât de firesc se armonizau hainele lui cu silueta subţire - o perfecţiune a croielii care mărturisea discret luxul costisitor.

– Ştiu că este o oră nepotrivită, zise Anson pe un ton preocupat. În mod normal, aş fi aşteptat până dimineaţă. Dar nu aveam de unde să ştiu programul dumneavoastră şi, în afară de asta, trebuie să mă duc la Varşovia, pentru o întâlnire de afaceri.

– Intraţi. Oricum nu dormeam.

Rob închise uşa, poftindu-şi oaspetele cu un gest să ia loc într-un fotoliu.

– Sunt puţin surprins să aflu că vă ocupaţi de afaceri, adăugă el zâmbind. Pozaţi în mod foarte convingător într-un parazit monden desăvârşit.

Anson izbucni în râs.

Ca şi vocea, râsul lui era sonor şi plăcut.

– Este unul dintre motivele succesului meu, sunt un muncitor sub aparenţa unui fals trântor. Dar sunt ca dumneavoastră, o albină culegătoare. Conduc un serviciu de informaţii. Cea mai mare parte din clientela mea şi a afacerilor mele este legată de acea jumătate de procent de indivizi care deţin averile cele mai mari din Sistem.

– Dumneavoastră conduceţi serviciul de informaţii Anson?

Celălalt aprobă din cap.

– În acest caz, sunt impresionat. E cel mai bun. Am apelat eu însumi la dumneavoastră, de mai multe ori. Cum de v-aţi hotărât să vă ocupaţi de aşa ceva?

N-am nici o idee despre ce trebuie studiat ca să vinzi informaţii.

– Am fost silit de împrejurări, răspunse Anson, ridicând din umeri. La douăzeci de ani m-am pomenit într-o situaţie ciudată. Nici un subiect anume nu mă interesa în mod deosebit, dar aveam o memorie neobişnuită, care îmi permitea să-mi amintesc practic absolut orice. Acum o sută de ani aş fi sfârşit, probabil, într-un spectacol ca o ciudăţenie, debitând numere de cinci sute de cifre după ce le-am auzit o singură dată - pot s-o fac, dar să nu mă întrebaţi cum - sau spunând asistenţei cine a terminat al treilea la proba de cinci mii de metri la Jocurile Olimpice din 1928. Mi-au trebuit câţiva ani ca să-mi dau seama că sunt un dinozaur. Oamenii erau impresionaţi de cunoştinţele mele, dar oricine le putea verifica în două secunde pe un terminal informatic, apelând la bazele de date. Mă născusem prea târziu. Orice informaţie există într-un fişier, dar *indexarea* este încă un haos total - are cel puţin douăzeci-treizeci de ani întârziere faţă de informaţie. Aşa că am învăţat sistemul de indexare. Pot adăuga instantaneu noi referinţe listei mele mintale, astfel încât ştiu cum să vă fac să accedeţi la informaţia existentă, chiar şi atunci când este repertoriată mediocru.

– Exact acesta este motivul pentru care m-am adresat serviciilor dumneavoastră. Eram convins că datele de care aveam nevoie erau clasate *undeva,* dar nu reuşeam să dau de ele cu ajutorul cuvintelor-cheie acceptate de terminale.

– Sunteţi mai degrabă o excepţie - o grămadă de oameni nici măcar nu încearcă.

Anson se rezemă de spătarul fotoliului.

– Dacă aţi fi suficient de bogat şi suficient de leneş, nu v-aţi încurca nici măcar cu un terminal. Mi-aţi spune direct ce căutaţi, fără să mergeţi mai departe. Dar nu e ieftin. Cer foarte mult - chiar şi după standardele dumneavoastră.

Rob ridică din sprâncene.

– Şi care sunt standardele mele?

– După contractele pe care le încheiaţi ca să construiţi Poduri, nu duceţi nici pe departe lipsă de bani, răspunse Anson cu un surâs dezarmant. Nu fiţi contrariat! Aş fi tâmpit dacă aş avea un serviciu de informaţii şi nu l-aş folosi şi în interes personal. După ce m-am despărţit de Senta şi de Perion, v-am verificat rapid. A fost uşor, pentru că eraţi deja clasat printre clienţii noştri.

– Văd că mi-aţi luat-o înainte, replică Rob, destul de iritat. Eu nu am nici un serviciu de informaţii, aşa că nu am idee cine sunteţi şi de ce vă aflaţi aici. Nu credeţi că-mi datoraţi un minimum de explicaţii când veniţi să-mi ciocăniţi în uşă la trei dimineaţa?

– Îmi pare rău, zise Anson cu un gest de scuză, poftindu-l pe Rob să se aşeze în fotoliul din faţa lui. Aveţi dreptate întru totul. Ar fi trebuit să vă spun numaidecât de ce am venit, în loc să vă povestesc viaţa mea. Nu ştiu de ce, dar simţim cu toţii nevoia irezistibilă de a vorbi despre noi înşine. Aveţi grijă însă la cei care n-o fac - încearcă întotdeauna să ascundă ceva.

Zâmbi, dând la iveală dinţii puternici şi regulaţi.

– Am venit pentru că sunt îngrijorat şi cred că dumneavoastră m-aţi putea ajuta. După ce veţi auzi ce am să vă spun, îmi puteţi răspunde că nu vă priveşte şi va trebui să mă mulţumesc cu asta. Dar

cred că poate vă priveşte şi pe dumneavoastră, şi pe Senta Plessey.

Rob ascultă fără să spună nimic, observând expresia lui Anson. Acesta părea mult mai îngrijorat şi mai serios decât lăsau să se înţeleagă manierele lui dezinvolte.

– Continuaţi, întâlnirea aceasta cu Senta m-a frământat toată seara.

– Am bănuit eu. Aţi remarcat, desigur, că o îndrăgesc foarte mult pe Senta. A îndrăgi e un cuvânt prea palid, adăugă el, ridicând din umeri. E mai mult decât atât. Ei îi e frică să nu devină săracă, îi e frică să nu îmbătrânească, e sfâşiată de drogul acesta blestemat, dar nu pot să-i reproşez nimic din toate astea. Dumneavoastră aţi văzut-o doar sub efectul talizei. Când iese din transă, nu mai are nimic din siguranţa aceasta de sine. E foarte vulnerabilă, foarte speriată.

– E o versiune mult mai favorabilă decât cea pe care am auzit-o de la Corrie. Îmi vine greu să stimez o femeie care refuză să-şi vadă propria fiică.

Anson scutură din cap.

– Nu e aşa de simplu. Sunt probleme de ambele părţi. La urma urmei, Corrie a fost cea care s-a dus să lucreze pe Atlantis când era doar o copilă. N-a făcut Senta asta - ea s-a opus cu îndârjire. Nu cred că ajungem nicăieri în momentul acesta dacă încercăm să înţelegem raporturile dintre ele - eu încerc de ani de zile şi tot mă deconcertează.

– Sunt absolut de acord. Dar tot nu mi-aţi spus de ce sunteţi aici. Dacă nu vreţi să vorbim despre Corrie, atunci despre ce vreţi să vorbim?

– Ştiţi ce este taliza? Atunci o să mă înţelegeţi dacă vă spun că Senta este dependentă de cel puţin

doisprezece ani. Eu o cunosc de unsprezece ani, dintre care zece de viaţă comună. Am asistat la cel puţin două mii de întoarceri în trecut la fel ca aseară. Nu ştii niciodată ce le poate declanşa: ceva ce vede, ce spune sau aude. Aţi remarcat că n-a reacţionat când *dumneavoastră* v-aţi rostit numele, ci numai când l-a repetat ea?

– Am mai văzut talizomani, nu-mi spuneţi nimic nou.

Chipul lui Rob era lipsit de expresie, dar toată atenţia lui era concentrată asupra lui Anson.

– Atunci, iată ceva nou pentru dumneavoastră, zise acesta din urmă, renunţând la farmecul aparent elegant pentru a face loc unei seriozităţi glaciale şi hotărâte. Aţi văzut-o pe Senta intrând în transă la sunetul numelui dumneavoastră. Ceea ce nu ştiţi este că nu e prima dată. Am asistat deja de multe ori la exact aceeaşi scenă. Ceea ce vreau să ştiu este dacă v-aţi mai întâlnit vreodată. Şi, în acest caz, când şi unde?

– Nu, niciodată.

Rob remarcă expresia sceptică a lui Anson.

– Sunt absolut sigur, adăugă el. Nu ne-am mai întâlnit niciodată - aş fi ţinut-o minte, ca orice alt bărbat. În orice caz, nu numele meu a fost cel care a declanşat transa, ci numele *tatălui* meu, Gregor Merlin. Acesta e numele pe care l-a pronunţat ea, doar aţi auzit-o. De aceea am fost intrigat şi de aceea sunt dispus să stau să vă ascult la ora asta nepotrivită. El a murit acum mult timp - înainte să mă nasc eu.

– Tatăl dumneavoastră? repetă Anson, trăgând aer în piept. Şi aveţi douăzeci şi şapte de ani, conform dosarului dumneavoastră.

– Douăzeci şi şapte şi jumătate, preciză Rob pe un ton serios.

– Aşadar, credeţi că Senta retrăieşte experienţe care s-au produs acum aproape treizeci de ani?

Anson îşi desfăcu brusc gulerul, stricând linia perfectă a costumului său de un purpuriu strălucitor.

– Înţelegeţi implicaţiile? Talizomanii încep în general să acceadă la amintirile cele mai recente. Pentru ca ea să se întoarcă atât de des într-un trecut atât de îndepărtat, trebuie ca experienţa să fi fost extrem de intensă. Să vedem, domnule Merlin, ştiţi cumva dacă tatăl dumneavoastră a avut vreo relaţie cu Joseph Morel şi Darius Regulo?

– Până în seara asta, aş fi răspuns că nu. Acum nu mai sunt atât de sigur. Mama mea a murit înainte ca eu să mă nasc, după cum menţionează, probabil, fişierele dumneavoastră, astfel încât nu am pe nimeni cu ajutorul căruia să verific. L-am cunoscut pe Regulo foarte recent, şi n-a lăsat deloc să se înţeleagă că i-ar fi cunoscut pe mama sau pe tatăl meu.

Rob tăcu o clipă, cu chipul neted şi indescifrabil, cu ochii pierduţi în depărtare.

– Cu Joseph Morel e altceva. Părinţii mei lucrau la Laboratoarele Antigeria din Christchurch, la perfecţionarea tratamentelor de întinerire. Joseph Morel mi-a spus că l-a cunoscut pe tatăl meu, dar numai pentru că au studiat împreună în Germania, şi nu prea ştiu ce face el pentru Regulo. Poate există raporturi mai strânse decât ne dăm seama. Tot nu pricep de ce vă interesează toate acestea şi nici ce vă pot aduce toate aceste întâmplări din trecut.

În atitudinea lui Anson nu mai rămăsese nici urmă de filfizon monden.

– Nu vreau decât s-o ajut pe Senta. Remediile disponibile pentru tratarea talizomaniei sunt ineficiente. Poate se va descoperi ceva în anii următori, dar nu e sigur. Pentru moment, singurul mod de a îngriji un drogat este să slăbeşti stimulii care declanşează întoarcerile în trecut - fie tratându-le direct cu Lethe sau alt drog similar, fie evitând complet să faci aluzie la ei. E greu să eviţi aceşti declanşatori dacă nu ştii *de ce* se declanşează. Vi se pare rezonabil?

– Recunosc, încuviinţă Rob cu o mişcare din cap. Credeţi că Morel, Senta şi cu mine - sau tatăl meu, mai degrabă - suntem legaţi unii de alţii în creierul Sentei. Ceea ce am văzut în seara asta pare s-o dovedească.

– Dumneavoastră, Morel, Senta şi încă ceva. Ceva ce nu pricep deloc. Am auzit-o pe Senta folosind mai multe cuvinte ca să vorbească despre asta - goblini, cum a zis în seara asta, sau „Minnies”, sau alt cuvânt care sună ca nişte iniţiale, XP sau „Expies”. Natura lor nu este niciodată clar definită.

Anson se aplecă înainte, cu o faţă severă.

– Vă mai spun un singur lucru, şi nu l-am auzit niciodată direct. N-am făcut decât să-l deduc, asamblând fragmente din spusele Sentei în diferite reprize, sub efectul talizei. Oricare ar fi raportul dintre aceste nume, Senta nu este conştientă de el în stare de veghe. Şi trebuie să fie ceva înspăimântător. Este îngropat adânc şi nu apare decât atunci când ea intră în transă, sub efectul talizei.

În ciuda aerului sincer al lui Anson şi a convingerii lui deznădăjduite, Rob părea sceptic.

– Nu este nevoie să vă spun cât de extravagante par toate acestea. Chiar dacă este adevărat, ce pot face eu?

– Puteţi veni cu mine, s-o vizitaţi pe Senta în particular. Nu acum, adăugă el repede, văzând expresia lui Rob. Când aveţi timp. Cred că deţineţi alte nume susceptibile să deştepte la Senta amintiri diferite. Nu ştiu care ar putea fi şi am încercat tot ce mi-a trecut prin minte fără să obţin nici un rezultat. N-o putem ajuta pe Senta fără să ştim mai multe despre ceea ce o tulbură, dar trebuie să existe cuvinte-cheie care să scoată totul la iveală. Cred că este posibil să ştiţi lucruri care ar putea provoca declicul - fără să fiţi neapărat conştient de asta.

Anson vorbea cu voce blândă şi convingătoare, dar tonul lui rugător era neîndoielnic. Senta Plessey îşi găsise cel puţin un apărător care să rămână de partea ei, şi la bine, şi la rău. După o vreme, Rob încuviinţă din cap.

– Nu ştiu dacă va merge, dar o să încerc. Dar n-o fac pentru dumneavoastră, şi nici pentru Senta. O fac pentru mine.

Încruntă sprâncenele, cu un aer care îi îmbătrânea mult trăsăturile.

– De când am avut vârsta necesară ca să pricep, mi-am pus mereu întrebări privind moartea părinţilor mei. Am fost crescut de sora mamei mele, şi ea jura că morţile lor au fost prea aproape una de alta ca să fie o simplă coincidenţă. Nu ştiu ce spun fişierele dumneavoastră, dar tatăl meu a murit într-un incendiu în laborator, iar mama mea într-un accident de avion. Cel mai ciudat este că cele două evenimente s-au produs la interval de mai puţin de două ore, la mii de kilometri distanţă unul de

celălalt. Nu a existat niciodată o dovadă clară, dar accidentul de avion ar fi putut fi un act de sabotaj. Mătuşa mea a fost întotdeauna convinsă de asta. Eu însuşi mă întreb de douăzeci de ani. Înţelegeţi, aşadar, de ce mă intrigă cuvintele Sentei.

Anson se ridică.

– Înţeleg. Cred că v-aş putea ajuta asupra acestui punct făcând o verificare completă în legătură cu moartea lor.

– Chiar dacă s-a întâmplat acum peste douăzeci şi şapte de ani?

Anson zâmbi.

– Sigur că da. Veţi fi uimit să vedeţi ce se poate descoperi. Toate acestea fac parte din serviciile furnizate - de aceea sunt atât de scumpe. Dar nu şi în cazul de faţă; n-o să vă coste nimic, bineînţeles.

Rob îl măsură pe Anson cu curiozitate, în vreme ce acesta se îndrepta spre uşă.

– Spuneţi-mi, domnule Anson, în ce măsură faceţi asta pentru Senta, şi în ce măsură o faceţi ca să vă satisfaceţi propria curiozitate? Presupun că trebuie să aveţi calităţi neobişnuite pentru a conduce un serviciu de informaţii - şi nu mă refer doar la memoria excepţională.

Anson luă un aer îngândurat. Îşi frecă nasul subţire, apoi depărtă mâinile.

– Mi-ar plăcea să ştiu şi eu răspunsul. Chiar dacă vă spun că o fac doar de dragul Sentei, ştiu din experienţă că un mister ca acesta ar continua oricum să mă frământe undeva într-un cotlon al creierului. Poate ne vom fi de ajutor unii altora - inclusiv dumneavoastră. Când puteţi să vă întâlniţi cu Senta?

– M-am gândit în timp ce vorbeam. Am putea s-o facem chiar acum, dar nu cred că ar fi o idee bună. Peste cincisprezece zile, trebuie să mă duc să-l văd pe Regulo la reşedinţa lui. Asta ar trebui să-mi dea o idee mai precisă despre personalitatea şi afacerile lui. Aş putea dezvălui amănunte care să declanşeze amintirile Sentei. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, cred că ar trebui să aşteptăm până mă întorc şi să vedem ce putem descoperi.

Anson păru dezamăgit.

– Asta înseamnă s-o amânăm aproape o lună.

– Probabil. Oricum, a aşteptat douăzeci şi şapte de ani. Nu cred că o lună în plus sau în minus va schimba ceva.

Anson se opri în prag.

– Aveţi dreptate. Presupun că mai poate aştepta câteva săptămâni. Problema este că nu ştiu dacă voi putea eu să aştept - după ce v-am întâlnit la Tutenbas, am ars de nerăbdare toată seara ca să vin să vă caut. Mi se întâmplă să mă gândesc că aş fi mult mai fericit dacă aş fi un gigolo veritabil - nu mi-e greu deloc să mă fac acceptat ca atare de majoritatea prietenilor Sentei.

„Mă întreb”, cugetă Rob, închizând uşa în urma lui Anson. Un gigolo nu rumegă probleme până la ora patru dimineaţa. Howard Anson era altceva, o albină deghizată în trântor fals. Erau puţini ca el pe lume - dacă întâlneai unul, era bine să-l apreciezi la justa lui valoare şi să-i păstrezi prietenia. Senta Plessey avea noroc. Încercă să şi-o închipuie cu treizeci de ani mai tânără, dar imaginea refuza să se contureze. Când adormi, în cele din urmă, chipul tinerei Corrie surâse ochiului lui interior.

6.

„Călătorie pe Atlantis”

Abia după trei săptămâni, munca de analiză şi studiu consacrată de Rob „vrejului fermecat” a fost suficientă pentru ca el să se simtă pregătit pentru o nouă întrevedere. Volumul documentaţiei necesare fusese mai important decât prevăzuse şi primele idei simple care-i veniseră pentru construcţie se dovediseră irealizabile. În schimb, avusese timp să studieze modificările de concepţie pentru „Păianjen”. Cu un pic de ingeniozitate, nimic nu interzicea extruziunea cablului de siliciu îmbogăţit în ritmul cerut de Regulo. Cântărind totul bine, Rob era mulţumit de felul în care înaintau cercetările sale când Corrie veni să-l anunţe că Regulo sunase ca să întrebe în ce stadiu se află.

– E nerăbdător să înceapă şi ar vrea să ştie când vei fi gata să discuţi.

Tânăra se afla în apartamentul lui Rob, aşezată pe o banchetă în faţa ferestrei care dădea spre panorama ce cuprindea Golful Rio. Regulo îi dăduse sarcina de a sta în preajma lui Rob şi de a-l stimula în măsura posibilului, iar ea urmărise de multe ori peste umărul lui diferitele schiţe de plan pentru construirea ascensorului spaţial. Rob fusese pe punctul de a-i cere să dispară o săptămână, dar şi-a dat seama că totuşi comentariile ei erau interesante şi totodată utile. În fiecare după-amiază, îl lăsa singur, şi îşi dedica timp unor exerciţii fizice intense. Văzând-o în colanţii de dans galbeni, rezemată elegant de pervazul ferestrei, Rob îşi dădu seama

încă o dată cât de uşor era să te înşeli asupra fragilităţii ei. Avea acea constituţie subţire pricinuită deseori de sejururile îndelungate sub gravitaţie scăzută, dar tonusul muşchilor lungi, netezi, ai braţelor şi picioarelor era neîndoielnic - şi ştia din experienţă cât era de puternică şi de suplă.

– Crezi că o comunicaţie videofonică ţi-ar permite să-i dai lui Regulo răspunsul pe care îl aşteaptă? întrebă ea cu ochii fixaţi spre norii care veneau dinspre ocean.

Rob îşi făcea încă de lucru în faţa terminalului.

– Nu chiar. Ar permite o rezolvare parţială, dar aş prefera să discutăm faţă în faţă. Care este întârzierea de transmisie tur-retur până pe Atlantis?

– Destul de mare, răspunse Corrie, întinzându-se şi ridicân- du-se de pe banchetă. Regulo s-a depărtat de câteva săptămâni. Ultima dată când i-am verificat poziţia era la aproape două milioane de kilometri de Terra. Asta înseamnă treisprezece secunde, fără a pune la socoteală nici o întârziere de retransmisie, presupunând un contact în linie dreaptă.

– E mult prea mult. Prea mult pentru mine, şi pun pariu că nici Regulo nu va fi de acord să aştepte un sfert de minut între întrebări şi răspunsuri. Îşi consideră timpul prea preţios ca să-l irosească astfel. Aş putea fi gata de plecare mâine dimineaţă. Poate aranja călătoria pentru mâine?

– Pot să obţin decolarea. Ne vor trebui aproape două zile cu aparatul de care dispunem.

– Merge. Pot să încep să-i trimit lui Regulo o parte din date înainte să plecăm. Va avea destul de lucru ca să se pună la curent cu ipotezele mele şi cu

sistemul de notare. Aş mai putea să-i trimit lista cu ceea ce consider eu a fi problemele-cheie.

Unul dintre lucrurile pe care le aprecia Rob cel mai mult la Corrie era discreţia ei. Tânăra se mulţumi să încuviinţeze din cap.

– Atunci, să ne pregătim. O să aranjez plecarea pentru mâine dimineaţă la prima oră. Vom fi la spaţioport înainte de prânz.

La bordul aparatului din flota privată a lui Regulo care-i ducea spre Atlantis, Rob se minună încă o dată de bogăţia şi puterea de influenţă a acestuia. La fiecare fază a deplasării lor, necazurile de călătorie obişnuite se ştergeau ca prin farmec. Toate cores- pondenţele dintre avion, navetă şi nava intersideral ă, toate formalităţile de ieşire, toate problemele de rezervări şi plată - toate acestea păreau pur şi simplu că nu există. Dacă transportul materiilor brute spre Pământ şi Lună şi al produselor manufacturate în tot Sistemul funcţiona cu aceeaşi uşurinţă, Regulo îşi merita pe deplin cele două procente. Nu era de mirare că autorităţile terestre şi Federaţia Spaţiului Unit, împiedicate de regulamente şi ineficienţă birocratică, erau incapabile să concureze cu el. Corrie îi vorbise de anumite tentative ale autorităţilor dornice să-şi impună controlul asupra lui, dar el izbutea întotdeauna să păstreze un avans considerabil - în afara faptului că respectivele autorităţi aveau într-adevăr nevoie de serviciul eficient pe care numai Compania Regulo părea capabilă să-l furnizeze. Respectul pe care-l simţea Rob faţă de talentele bătrânului nu făcu decât să sporească.

– Încă aproape o oră, şi am ajuns, răspunse Corrie unei întrebări nerăbdătoare a lui Rob.

Depăşiseră de mult timp Luna, depărtându-se de Soare. Atlantis se afla undeva în faţa lor, chiar în afara planului eliptic.

– În curând vom fi suficient de aproape ca să-l vedem, continuă ea. Sub acest unghi, reflexia ar trebui să fie destul de intensă - va fi uşor să-l reperăm.

Rob era aşezat lângă ecranul din faţă, cu sistemul de mărire electronică reglat la maximum. Nu se desluşea nimic, în afara unei cantităţi însemnate de paraziţi care produceau efectul unei furtuni de zăpadă.

– Conform datelor radar, suntem la mai puţin de douăzeci de mii de kilometri, mormăi el. Dacă Atlantis are într-adevăr un diametru de doi kilometri, ar trebui să aibă un diametru aparent de cel puţin douăzeci de secunde de arc. Cu reglajele astea ar trebui să se vadă uşor. Atunci, unde e?

Corrie încruntă sprâncenele privind ecranul gol.

– Camerele acestea de supraveghere permit să vezi orice pornind de la o secundă de arc. Şi tocmai am verificat punctajul - direct de pe Atlantis. Pariez că Regulo şi Morel se joacă iar cu albedo-ul. Exteriorul Atlantisului este învelit într-un material cu reflexie variabilă, astfel încât poate absorbi selectiv razele solare, păstrând doar lungimile de undă care convin cel mai bine pentru interior. Poţi încerca banda termică de infraroşii.

Rob părea uimit.

– O să încerc, dar credeam că materialele acestea cu albedo variabil nu există decât în teorie. E o tehnologie de vârf. Să vedem ce putem obţine cu un scaner între zece şi paisprezece microni. Rezoluţia

nu va fi la fel de bună, dar am putea totuşi să detectăm un soi de pată.

Acţionă selectorul de canale, în vreme ce Corrie se apleca peste umărul lui.

– Regulo nu lasă niciodată nimic în stadiu de teorie, zise ea. Dacă există un mijloc oarecare de a obţine o aplicaţie concretă, o face. M-a întrebat zilele trecute dacă poţi modifica „Păianjenul” pentru extruziunea de materiale la temperatură mare. Nu ştiu ce are în minte, dar presupun că vei afla îndată ce ajungem pe Atlantis.

– M-a întrebat şi pe mine, spuse Rob, căutând un reglaj mai fin al imaginii afişate pe ecran. Este suficient să folosim materialele adecvate pentru fabricarea tuburilor de extruziune - e relativ simplu. Ah, iată-l!

Pe ecran tocmai apăruse o mică elipsă un pic înceţoşată.

– Nu poate fi asta, obiectă Corrie. Imaginea trebuie să fie sferică.

– Dacă ar fi în partea vizibilă a spectrului, da. Dar suntem pe infraroşii termice, nu uita - emisia diferă în funcţie de partea din care ne uităm. Atlantis se roteşte, probabil, în jurul propriei axe şi partea opusă Soarelui este întotdeauna puţin mai rece. De aceea se vede pieziş.

Rob observa imaginea asteroidului cu un aer interesat.

– Doi kilometri în diametru, nu? După părerea ta, cât ar cere Regulo ca să mai facă unul la fel?

– Preţul nu este relevant. Nu va putea face altul. Serios, adăugă ea văzând aerul lui sceptic. Nu este posibil. Nu pentru că ţine morţiş să fie singurul care deţine aşa ceva - deşi n-ar fi exclus. Dar a fost o

simplă întâmplare. Nu va mai exista niciodată altul la fel.

– *Niciodată* mi se pare cam mult spus. Ce te face să crezi că este unicul de acest fel?

– O să vezi cu ochii tăi când ajungem acolo. Regulo l-a descoperit acum vreo treizeci şi cinci de ani, când efectua primul său releveu complet al Centurii. Cum nimeni altcineva nu conştientizase importanţa descoperirii, a obţinut drepturile de folosinţă aproape pe degeaba. Cei mai mulţi au crezut că e inutilizabil - din cauza compoziţiei. Toată partea exterioară era constituită din gheaţă, mult mai multă decât era nevoie pentru corpurile volatile care să corecteze orbita. Şi exista un bloc uriaş de zăcăminte minerale - foarte pure - închis chiar în centru, unde accesul era cel mai dificil.

– Nu merita să se sape tuneluri pentru a le extrage? Presupun că nu, dacă sunt destui candidaţi cu mai mult minereu şi mai puţină apă.

– Aşa şi-a spus majoritatea minerilor. Regulo l-a uns pe dinafară cu un strat de plastic negru cu înaltă rezistenţă termică, i-a imprimat o mişcare de rotaţie, şi l-a lansat pe o orbită hiperbolică strânsă. Apoi l-a recuperat în partea cealaltă, după ce s-a depărtat de Soare.

Rob activă interfaţa de calcul. După câteva secunde, ridică ochii şi scutură din cap.

– După părerea mea, nu este suficient. Imposibil să-l topeşti la o singură trecere.

– Am spus eu aşa ceva? Şi-a trimis echipa să-l intercepteze în apropiere de Mercur şi l-a trimis pe o orbită troiană în raport cu planeta - nu s-ar fi dus niciodată el însuşi, nu atât de aproape de Soare. În timp ce se desfăşura procesul de topire, a obţinut

de la o echipă minieră prima estimare a minereurilor şi a purces la o analiză mai amănunţită a nucleului - ceea ce a fost mai uşor după topirea parţială. I-au trebuit cinci ani ca să transforme toată gheaţa în apă, din care o parte a fost folosită pentru propulsarea asteroidului mai departe de Soare. Regulo s-a alăturat echipei sale când a ajuns în vecinătatea Pământului şi s-a apucat de instalarea sistemelor hidroponice. În acest stadiu, unii au priceput unde voia să ajungă.

– Şi acum asteroidul este suficient nevoilor lui?

– Absolut. Regulo spune că, dacă ar avea două luni avans, Atlantis ar putea supravieţui transformării Soarelui în novă. I-ar fi suficient să se deplaseze la distanţa dorită.

– Dar exagerează.

– Evident!

Corrie izbucni în râs, dându-şi capul pe spate, şi Rob sesiză brusc asemănarea izbitoare cu Senta Plessey. Va fi oare în măsură să răspundă întrebărilor lui Howard Anson la întoarcerea de pe Atlantis?

– Dar are dreptul să exagereze un pic, reluă Corrie.

Rob făcu un efort ca să se concentreze din nou asupra ei.

– E destul de mândru de rezultat. Afirmă că este singurul din Sistem care s-a putut gândi la una ca asta.

Îl privi pe Rob, cu capul aplecat uşor într-o parte.

– Ştii că semănaţi, într-un fel? Sunteţi convinşi, fiecare, că sunteţi singura persoană inteligentă din tot Sistemul.

– Când, de fapt...

– Când de fapt Caliban este mult mai inteligent decât voi doi la un loc, zise ea râzând. Mai inteligent şi decât Joseph Morel.

– Caliban? Cine naiba e Caliban?

– Vrei să spui că Regulo nu ţi-a zis nimic? Atunci o să ai o surpriză. Stai numai să-l vezi.

Corrie era într-o dispoziţie deosebit de veselă şi neprotocolară. Rob nu mai reuşi să scoată nimic altceva de la ea. Întrebările lui se soldară cu răspunsuri sibiline sau evazive, în vreme ce nava se apropia de Atlantis.

Când Regulo terminase transformarea asteroidului, acesta se prefăcuse într-o sferă lichidă cu un diametru ceva mai mic de doi kilometri, învelită într-o membrană solidă, din plastic suplu, care permitea captarea căldurii solare. Acvasfera era străpunsă de douăzeci de tuneluri cofrate din metal care foloseau ca armătură de ansamblu şi permiteau accesul din exteriorul asteroidului în interiorul sferei metalice centrale, unde erau amenajate camerele şi laboratoarele. Orificiile care legau partea locuibilă de acvasferă permiteau, de asemenea, pătrunderea în biosfera interioară cu un diametru de două sute de metri. Cum se apropiau, Rob desluşi strălucirea argintie a propulsoarelor puternice instalate în apropierea fiecărui tunel. Ansamblul masiv se rotea încet în jurul propriei axe, cu viteza de rotaţie menţinută constantă printr-o reţea de ţevi de control repartizate pe toată suprafaţa.

– Credeam că glumeai când ai spus că supravieţuieşte unei nove, zise Rob. Acum nu mai sunt aşa de sigur. Chestia asta este acoperită de

propulsoare - şi par puternice. Ştii ce acceleraţie se poate obţine?

Corrie, instalată în faţa transmiţătorului, se ocupa de ultimele reglaje ale abordajului.

– Nu prea mare. Puterea nu lipseşte, dar factorul limitativ este rezistenţa tunelurilor de susţinere şi a membranei care înconjoară acvasfera. Acestea absorb eforturile la accelerare. Interiorul este aproape în întregime lichid, chiar şi ţinând cont de ţevăria metalică şi de şarpantele interne. Trebuie propulsoare enorme pentru a obţine cea mai mică acceleraţie - Atlantis are o masă de circa patru miliarde de tone şi e ceva să-l urneşti din loc. În general, nu încercăm nici măcar o sutime de g. Putem merge oriunde, dar durează.

Alunecară încet spre unul dintre tunelurile de intrare, ajustând mişcarea unghiulară după cea a asteroidului. Văzută de aproape, suprafaţa avea un aspect neted şi tern, care reducea Atlantisul la o masă neagră, ocultând câmpul stelelor.

– Nici nu-i de mirare că n-am reuşit să-l reperez pe ecran, zise Rob. Nici măcar în plin Soare suprafaţa nu reflectă aproape nimic - oricum, nu destul ca să fie văzută.

– Nu putea fi mare lucru pe lungimile de undă vizibile, zise Corrie, care stătea lângă el, aşteptând acostarea finală. Morel l-a conceput în acest scop. Acvasfera a fost transformată într-o comunitate autosuficientă de animale şi plante care folosesc toată lumina disponibilă pentru fotosinteză. Din acest motiv Regulo şi Morel l-au acoperit cu un material cu albedo variabil - nu există nici o reflexie în spectrul vizibil şi toată căldura se evacuează prin partea opusă Soarelui.

Rob arunca priviri nerăbdătoare pe hubloul lateral, aşteptând să poată desluşi interiorul asteroidului.

– Vrei să spui că nu pot vedea absolut nimic din exterior?

– Exact. Aşteaptă să ajungem înăuntru şi acolo, da, vei avea ce vedea. Poate chiar să faci o baie în acvasferă, dacă vrei, zise ea cu un zâmbet care lăsa să se ghicească o glumă subînţeleasă. Dar mă îndoiesc că o vei face. Eu, una, n-am făcut-o niciodată. Ar fi trebuit să te previn de ceva - aşteptă-te să mănânci peşte la cină. Regulo importă mâncare când are chef, dar ţine să le arate nou-sosiţilor că Atlantis dispune de o ecologie închisă. Partea centrală, rezervată vieţii umane, intră în echilibrul global - deşeurile noastre, tratate, se întorc în acvasferă sub formă de elemente nutritive. Evident, până la urmă se pierde un pic de masă la deplasarea prin Sistem, dar Regulo o înlocuieşte din când în când, alimentându-se din alţi asteroizi.

– Există surse de energie internă pe Atlantis? Mă refer la resurse importante - pentru propulsie şi pentru lumină.

– Există două centrale cu fuziune şi Regulo se gândeşte să adauge un kernel de energie. De ce mă întrebi?

– Mă gândeam la ce mi-ai spus despre Regulo, de aversiunea lui faţă de Soare. Cu instalaţiile acestea e independent de el. Ar putea produce lumina necesară fotosintezei din acvasferă pornind de la propriile surse de energie, ceea ce i-ar permite să se depărteze cât de mult vrea de centrul Sistemului - până dincolo de Halo dacă vrea.

– A mai vorbit despre asta, dar trebuie să afle ce se mai întâmplă în domeniul cercetării, fie pe Pământ, fie pe Centură. Altfel cred că ar fi în stare să ducă Atlantisul foarte departe, poate chiar să părăsească complet Sistemul.

Percepură o uşoară izbitură prin planşeul navei.

– Ai simţit asta? Tocmai am acostat. Putem intra numaidecât. Regulo nu se pierde în formalităţi de debarcare complicate. Oaspeţii nedoriţi nu ajung niciodată aici. A verificat caracteristicile navei noastre în raport cu nomenclatura Sistemului încă de cand ne aflam la o sută de mii de kilometri de aici.

Se ridică şi se îndreptă spre sasul din cabina principală. Viteza de rotaţie a Atlantisului era mică, abia ajungea ca să le dea o uşoară impresie de greutate. Nava se oprise pe suprafaţa externă a asteroidului, la „ecuator”, un cerc mare, cel mai depărtat de axa de rotaţie a sferei. Un ombilic flexibil cuplat automat în momentul acostării permitea accesul în tunelul de intrare. Imediat ce au pătruns în biroul principal, pereţii etanşi se închiseră în urma lor. În mai puţin de treizeci de secunde, atmosfera, bogată în oxigen şi similară celei din nava pe care o părăsiseră, atinse o presiune de aproape o jumătate de bar. Rob o urmă pe Corrie, care se propulsa cu uşurinţă în tunelul larg, întunecos, în direcţia sferei centrale. Pe la jumătatea drumului, se opriră la un al doilea sas şi renunţară la costumele spaţiale. Când au fost gata să continue, Corrie îl conduse pe Rob spre peretele tunelului.

– Cred că pot să-ţi arăt ceva care face cât „Cârtiţele” tale de cărbune. Ţi-am spus că Regulo şi Morel au creat aici o lume acvatică completă. Iată

una dintre ferestrele de observaţie! Vei vedea acelaşi lucru oriunde în sfera interioară. Aruncă o privire.

Îi arătă un panou circular transparent, de vreo doi metri diametru, încastrat în peretele lateral al sasului. Rob se apropie, îi trebuiră câteva secunde ca să se obişnuiască oarecum cu ceea ce vedea şi pentru a putea evalua distanţele. Surprins, scoase un mârâit şi se lipi de geam.

Claritatea extremă a apei care umplea interiorul Atlantisului permitea vizibilitatea până la o sută de metri în spaţiul umbros şi înverzit populat în abundenţă de vegetale enorme. Acestea erau grupate în jurul unui grilaj complicat, format dintr-o serie de structuri sferice simetrice, asemenea unor cochilii concentrice. Între sferele de vegetaţie, departe în penumbră, apăreau vag forme mişcătoare. Împodobite cu toate culorile curcubeului, acestea se răsuceau, se avântau sau se încrucişau lenevoase printre perdelele plutitoare formate de plantele acvatice. Foarte departe, la limita câmpului său vizual, Rob avu senzaţia că percepe silueta fantomatică a unui animal mult mai mare, o formă sumbră, neregulată, decupându-se pe fondul albastru-verzui mai deschis. Forma se depărtă şi se pierdu în freamătul de alge luxuriante.

Se întoarse spre Corrie.

– Toate acestea seamănă cu un mediu de apă dulce, dar aş fi putut jura că am văzut specii care trăiesc doar în apă sărată pe Terra. E apă dulce, apă sărată, sau ceva nou?

– E doar apă dulce. Nu exista nici un mijloc practic de a face rost de o cantitate suficientă de sare în locul în care se afla Atlantis în momentul acela.

De-atunci s-au descoperit zăcăminte pe mai mulţi asteroizi, dar cele mai multe forme biologice erau deja formate.

Corrie porni din nou spre zona centrală.

– Ai avut dreptate în privinţa amestecului de specii. E unul dintre subiectele de cercetare ale lui Joseph Morel. De douăzeci şi cinci de ani să străduieşte să obţină animale marine capabile să suporte tranziţia din apă sărată în apă dulce. Vei putea judeca isprava lui când vei privi acvasfera mai îndeaproape. Problema n-a fost uşor de rezolvat. Morel a fost nevoit să facă destule manevre genetice înainte de a se declara mulţumit de majoritatea rezultatelor sale.

Ajunseseră la ultimul sas, care marca sfârşitul tunelului de acces. Corrie trecu în faţă.

– Te conduc la biroul lui Regulo. Eu trebuie să mă duc să-l văd pe Morel în secţiunea bio. Ne vedem mai târziu, la cină. Pun pariu că Regulo o să pregătească ceva rafinat, ca să pună în valoare ultimele progrese ale acvacultura lui. N-o să fie la fel de bun ca la Tutenbas, dar cred că vei fi surprins plăcut.

Îl conduse pe un culoar curbat, care mergea de-a lungul peretelui extern al sferei centrale locuibile. Gravitaţia fiind abia suficientă pentru ca picioarele lor să aibă un contact eficient cu solul neted, Rob îi urmă exemplul, propulsându-se cu ajutorul mâinilor fixate pe pereţii laterali canelaţi. Corrie se opri la nivelul unei uşi mari, culisante, încastrată în zidul din stânga, şi-i facu semn să intre, după care îşi continuă drumul de-a lungul culoarului. După o clipă de ezitare, Rob întinse mâna spre butonul de comandă al uşii.

7.

«Cum se construieşte un „vrej fermecat”»

Cabinetul de lucru al lui Regulo era mobilat exact la fel ca acela în care se desfăşurase prima lor întâlnire. Rob recunoscu biroul ciudat, cu placa roz, încadrat de ecranele de vizualizare, de camerele video şi de terminalele informatice. Mocheta roşie era aceeaşi, la fel şi luminozitatea slabă. Doar gravitaţia era cu totul alta, mai scăzută decât pe staţia geosincronă - Atlantis nu putea suporta o viteză de rotaţie foarte mare.

Regulo, aşezat în spatele biroului masiv, observa reacţiile lui Rob în vreme ce acesta se uita în jur.

– Vedeţi, acum nu sunt cu nimic mai breaz decât o ţestoasă bătrână, i se adresă el zâmbind. Îmi place să-mi iau casa cu mine, în spinare - e cam scump, dar merită. Luaţi loc, domnule Merlin. Şi bine aţi venit pe Atlantis.

Rob se apropie de fotoliul pe care i-l arăta bătrânul şi se aşeză. Greutatea lui pe scaun era abia perceptibilă - o fracţiune de kilogram. Îl privi pe Regulo, înfiorat şi de data aceasta de chipul lui desfigurat, dar îşi reveni imediat. Regulo avea în faţa lui un teanc gros de documente şi ochii lui sclipitori erau însufleţiţi de o expresie ciudată de jubilaţie înăbuşită.

– Am primit studiile dumneavoastră despre concepţia „vrejului fermecat”, zise el brusc. Sunteţi gata să discutăm sau aveţi nevoie de o clipă ca să vă obişnuiţi cu locul?

Regulo nu intenţiona, aparent, să se lanseze într-o conversaţie mondenă despre durata călătoriei de pe Terra. Asta îi convenea lui Rob. Înclină din cap.

– Bun, facu Regulo, bătând cu degetele în teancul de documente din faţa lui. Mi-am scos toate studiile vechi din fişiere. Toate acestea merg destul de mult înapoi în timp - chiar înainte să învăţăm să producem în masă cristale de grafit cu înaltă rezistenţă, ca să nu mai pomenim de materialele din siliciu îmbogăţit de care dispunem acum. Puteţi să le răsfoiţi - Rob se aplecase înainte în fotoliul lui -, dar mi-ar plăcea mai întâi să aud ce aveţi să-mi spuneţi. Credeţi că puteţi construi „vrejul fermecat”?

– Îl pot construi, zise Rob cu voce sigură, scoţându-şi notiţele. Nici o grijă din acest punct de vedere. În primul rând, pot accelera ritmul de producţie al „Păianjenului”. Nici o problemă pentru cele două sute de kilometri de cablu pe zi, poate chiar ceva mai mult. Pot folosi siliciu îmbogăţit în loc de grafit, dar e o modificare minoră. Acest lucru ar trebui să ne dea un cablu de susţinere susceptibil să reziste la peste două sute de milioane de newtoni pe centimetru pătrat. Am prevăzut un diametru de doi metri la extremitatea inferioară, dar e o variabilă care poate fi modificată uşor. După cum aţi calculat cu siguranţă şi dumneavoastră, va apărea o uşoară conicitate, dar nu este semnificativă - grosimea la altitudinea sincronă nu ar trebui să o depăşească cu mai mult de cinci la sută pe cea din punctul de ancoraj de la sol.

Regulo încuviinţă din cap, cu ochii la Rob.

– Ce încărcătură va putea suporta la acest diametru?

– Mai mult decât vom avea vreodată nevoie, după părerea mea. Aproape şapte sute de milioane de tone la bază. Nu cred că veţi voi vreodată să ridicaţi pe orbită sau să coborâţi mai mult de câteva milioane de tone o dată. Sincer, nu-mi închipui nici măcar că vom avea vreodată nevoie de mai mult de o zecime din această capacitate, dar încerc să urmez stilul dumneavoastră şi să gândesc la scară mare.

Darius Regulo sorbea cuvintele lui Rob, continuând să clatine din cap cu un aer satisfăcut. Era în elementul lui.

– Când am studiat proiectul acesta, am pornit de la un diametru de un metru la bază. Şi într-un fel, şi în celălalt, ar trebui să ne ofere o capacitate mai mare decât vom utiliza vreodată, dar am descoperit, de asemenea, că, atunci când construieşti cu o anumită capacitate, sfârşeşti întotdeauna prin a o folosi.

Ochii lui păreau să capteze şi să concentreze lumina slabă din încăpere, sfredelindu-l pe Rob cu o privire de motan care sclipea în penumbră.

– Până aici se pare că am urmat aceleaşi linii. Care sunt problemele la care faceţi aluzie?

– Ar fi patru principale, dar numai două ţin de inginerie.

Rob îşi consultă notiţele, apoi se rezemă şi începu să enumere diferitele puncte socotind pe degete.

– Mai întâi, *unde* vreţi să-l construiţi? Soluţia cea mai simplă ar fi să porniţi de pe o orbită sincronă şi să filaţi cablul simultan în sus şi în jos, astfel încât să menţineţi un echilibru între cele două părţi, egalând forţa gravitaţională cu cea centrifugă. Presupun că ştiţi, ca şi mine, că nu se poate proceda în acest fel - structura este instabilă atâta vreme cât nu este

ancorată solid pe Terra, cu un lest enorm ca să se echilibreze dincolo de orbita sincronă. Dacă începem să-l construim de pe geosincronă, cablul îşi pierde stabilitatea imediat ce atinge o anumită lungime - micile variaţii de poziţie au tendinţa să crească exponenţial. Aceasta este, aşadar, problema numărul unu: nu-l putem construi pe orbită sincronă, cum ne-ar plăcea s-o facem, deci unde să-l construim? Problema numărul doi este o întrebare referitoare la *modul* de construcţie, dar pune în cauză şi alţi factori. De unde vom avea energie şi materiale? Am calculat că vom asambla o masă de circa trei miliarde de tone, care se împarte la patru dacă adoptăm concepţia dumneavoastră, cu doar un metru în diametru la bază. E o masă uriaşă de material, şi nu cred că vă daţi seama ce cantitate de energie consumă „Păianjenul”. De unde s-o luăm?

– Sper că o să-mi propuneţi şi soluţii, zise Regulo cu ochii fixaţi pe birou. Nu vă plătesc doar ca să-mi înşiruiţi dificultăţile.

Era greu de ştiut cât de serios era comentariul acesta.

– O să vă dau răspunsuri, zise Rob. Dar lăsaţi-mă mai întâi să expun problemele. Încă o chestiune de inginerie. Trebuie să ancorăm „vrejul fermecat” în extremitatea inferioară, şi ne vor trebui aproximativ un miliard de tone ca să-i dăm tensiunea de care avem nevoie. Cum să ne ferim de cutremurele de pământ? Trebuie să găsim un mijloc de a ne asigura că nu poate fi dislocat de o catastrofă naturală. Trebuie să prevedem, de asemenea, uraganele, deşi, după părerea mea, putem rezolva treaba asta cu controlul meteo local. Am verificat la Serviciul Meteo Central, care ar fi de acord să-şi asume

responsabilitatea, dar cutremurele de pământ sunt altă mâncare de peşte. Încă un punct şi am terminat. Vom întinde un cablu de un miliard de tone de pe ecuator până dincolo de orbita sincronă, şi de-a lungul acestui cablu vom instala sisteme de tractare, cu vagoane de pasageri şi vagonete de materiale urcând şi coborând încontinuu. Dacă adunăm toate acestea, obţinem o cantitate impresionantă. Ce ne-am face dacă „vrejul fermecat” s-ar rupe sus de tot, în apropierea orbitei sincrone?

– Îl putem construi cu o maijă de siguranţă mai mult decât suficientă.

– Împotriva fenomenelor naturale, poate, zise Rob, scuturând din cap. Nu asta mă îngrijorează, ci sabotajul. Să presupunem că un ţicnit îl atacă cu o bombă de hidrogen? O să ne pomenim cu un bici de un miliard de tone care se va abate pe toată lungimea ecuatorului. Vă puteţi închipui ce s-ar întâmpla când intră în atmosferă. Ar avea înmagazinată o energie elastică mai mare decât îndrăznesc să-mi închipui şi ar cădea de la o înălţime de treizeci de mii de kilometri.

Rob se opri şi-l privi pe Regulo, care nu părea nicidecum descumpănit de eventualitatea prăbuşirii „vrejului fermecat”. Cu ochii fixaţi în plafon, acesta bătea gânditor darabana în teancul de hârtii.

– Consideraţi asta o problemă de inginerie?

– Nu, răspunse Rob, aplecându-se în faţă. Nu pot oferi nici o soluţie tehnologică împotriva sabotajului, dar, cu toate acestea, cred că e factorul care va decide dacă vom putea sau nu să construim „vrejul fermecat”. Trebuie să convingem un număr însemnat de persoane că riscul merită să fie

asumat. Cum să-i facem să priceapă avantajele, mai importante decât riscurile?

Un zâmbet de plăcere în stare pură lumină chipul lui Regulo. Cuvintele lui Rob păreau să-l fi bucurat la culme.

– Sunteţi exact omul care trebuie pentru treaba aceasta, domnule Merlin. Aţi pus degetul pe rană. Vreau să văd soluţiile dumneavoastră tehnologice, dar marea problemă sunt autorizaţiile, nu-i aşa? Asta vreţi să spuneţi?

– Bineînţeles. Aşa se întâmplă pentru orice proiect important. Trebuie să izbuteşti, într-un fel sau altul, să convingi autorităţile terestre că trebuie să ne lase să mergem mai departe, chiar dacă există un risc oarecare de sabotaj.

Regulo se aplecase asupra biroului său, frecând un punct de pe suprafaţa acestuia.

– Dacă n-aş fi avut răspunsul la această problemă, n-aş fi apelat niciodată la dumneavoastră. Vedeţi semnul acesta?

Bătu cu degetul descărnat în suprafaţa lucitoare a biroului, în locul în care familiara deviză „RACHETA ESTE UN NONSENS” ardea cu litere roşii.

– Este o afirmaţie întemeiată pe patru sau cinci motive diferite; este suficient să o alegi pe aceea de care ai nevoie pentru o anumită argumentaţie. Am discutat despre acest risc cu responsabilii de la controlul mediului de pe Terra. Le-am spus că trebuie să facem o alegere fundamentală. Putem spori de la an la an poluarea chimică şi radioactivă pricinuită de rachetele pe care le utilizăm în prezent, ori putem trece la un sistem complet nepoluant, cu un risc minim de accident.

Regulo scoase câteva sunete guturale, scuturând din cap.

– Nu prea au ştiut că să răspundă, şi ştiţi că decizia cea mai sigură pentru un birocrat este să spună *nu* la orice. Atunci le-am zis că riscurile de accident depind de calitatea serviciilor lor de securitate şi control. Asta i-a pus pe jar. Nu voiau să lase să se înţeleagă că ceea ce fac pentru moment e departe de a fi perfect. Pe scurt, iată autorizaţia noastră.

Scoase din teancul de pe birou un document pe care Rob îl studie cu uimire.

– Aprobarea pentru a construi „vrejul fermecat”?

– Pentru a construi trei, dacă vrem. Când ceri ceva, de ce să nu ceri maximum? Sugerez să ne orientăm să-l ancorăm pe primul la Quito - acolo dispun de cele mai bune concesiuni.

Regulo aruncă brusc o privire piezişă spre camerele TV de pe birou. Aparent satisfăcut de ceea ce văzuse, îşi concentră din nou atenţia asupra lui Rob.

– Acum că v-am ajutat asupra acestui punct, ce-aţi zice să-mi propuneţi dumneavoastră soluţii pentru celelalte? *Cum* v-aţi gândit să facem construcţia?

– Să începem prin *unde* - e punctul esenţial.

Rob aruncă o privire pe notiţele sale, apoi le puse la loc în buzunar.

– Ar trebui să-l construim departe de câmpul gravitaţional terestru, alegând un punct stabil care să nu fie totuşi prea depărtat. Propun să mergem pe L4, unde dispunem şi de mână de lucru, în caz de nevoie. Acolo se află şi o centrală solară orbitală de dimensiuni considerabile, de care vom avea nevoie ca să facem „Păianjenul” să funcţioneze, dacă nu cumva aveţi dumneavoastră alte idei.

Ridică ochii spre Regulo, păstrând intenţionat un moment de tăcere înainte de a trece la punctul următor.

– Atunci am putea trece la extruziune într-o singură etapă. Cablu de susţinere, motoare de tractare sincronizate, dispuse pe toată lungimea pentru deplasarea vehiculelor în ambele sensuri, şi cabluri supraconductoare pentru alimentarea lor cu energie.

– „Păianjenul” poate face toate acestea?

Pentru prima dată de la începutul conversaţiei, Regulo părea să dovedească o oarecare uimire.

– Şi chiar mai mult.

Rob se simţea mai bine. Până în acest punct al discuţiei, Regulo părea să fi prevăzut şi îmbunătăţit tot ce putea el să sugereze.

– Poate Corrie v-a spus deja că „Păianjenul” conţine o componentă biologică importantă, continuă el. Este mult mai adaptabil decât orice maşină obişnuită şi nu e deloc complicat să modifici programul de fabricaţie în timpul extruziunii. De la bun început, am vizat o concepţie suficient de suplă, astfel încât să pot fabrica elemente precum suporturile conice ale podurilor fără să fiu nevoit să întrerup extruziunea ca să-l reprogramez. E o caracteristică foarte folositoare.

– E adevărat, Cornelia mi-a povestit, zise Regulo, frecându-se pe faţă cu o mână fină, cu vene pronunţate. V-a zis cât timp am pierdut studiind maşina asta afurisită, fără să bănuim vreo clipă existenţa unei componente biologice? Cred că e vremea să fac nişte cursuri, să mă pun la curent cu ultimele descoperiri.

Rob nu prea ştia dacă Regulo vorbea serios sau nu.

– Păreţi să vă descurcaţi destul de bine. Din câte am înţeles, nu v-am adus nimic care să depăşească propriile dumneavoastră proiecte. Permiteţi-mi să continui. Putem porni din momentul în care avem în apropiere de L4 o sută de mii de kilometri de cablu de susţinere echipat cu cabluri conductoare şi sisteme de tractare. În afara centralei solare, care face parte din echipamentul standard, ne mai trebuie ceva: un balast - chiar unul mare. Acesta va furniza tensiunea cablului de susţinere, echilibrându-se cu ancora. Cum nu putem fixa acest lest înainte de a ancora baza, se va roti în jurul Pământului pe o orbită proprie. Aşa că voi face „vrejul fermecat” să pătrundă în atmosferă, curbându-l spre suprafaţă ca să intre în contact cu punctul de ancorare - la Quito, dacă acolo vreţi. Va trebui să-l curbăm pentru intrarea în atmosferă urmând o traiectorie în spirală încă de pe L4. Balastul va ajunge la extremitatea superioară în acelaşi moment în care baza va intra în contact cu solul - şi ar fi bine să nu ratăm punctul de ancoraj, altfel tot cablul va sări ca o praştie până dincolo de Lună. Dumnezeu ştie unde ar putea sfârşi. Am verificat cronometrajul, nu cred că pune probleme serioase. Inerţia masei influenţează în ambele sensuri - ne lasă timp să facem tot ce e de făcut, dar orice schimbare de viteză sau de direcţie este aproape imposibilă, dacă nu ne luăm o marjă de timp foarte mare.

– N-o să ratăm punctul de ancoraj. Voi fi acolo, să-l ancorez cu mâna mea, dacă e nevoie, naiba să-i ia pe toţi doctorii!

Chipul lui Regulo exprima o hotărâre feroce. Rob se întrebă deodată ce credeau *exact* medicii. Starea

bătrânului părea să se fi înrăutăţit de la prima lor întâlnire. În ce măsură era afectat trupul lui Regulo de cumplita diformitate care-i desfigura chipul?

Regulo îi întrerupse şirul gândurilor.

– Foarte bine, ce altceva vă nelinişteşte? Sunt de acord cu dumneavoastră, zborul de pe L4 sau L5 va rezolva majoritatea problemelor de stabilitate. Prefer întotdeauna o situaţie de stabilitate dinamică uneia de stabilitate statică. Ce propuneţi pentru sistemul de transport în sine? Câte vehicule, ce capacitate, ce viteză?

– Am prevăzut şase sute de vagoane, trei sute care urcă, trei sute care coboară. Va exista un sistem de propulsie continuă furnizată de un ansamblu de motoare liniare sincrone dispuse pe toată lungimea cablului. Am ales pentru fiecare vagon o încărcătură nominală de patru mii de tone.

Rob îşi scoase notiţele din buzunar şi le studie un timp.

– Poate mai vreţi să vă gândiţi, să vedeţi dacă sunteţi de acord cu mine. Aşa vom avea o capacitate de transport de circa două sute patruzeci de mii de tone pe zi maximum. Pare mult, dar e neglijabil în raport cu greutatea „vrejului fermecat”. Pe termen lung, va trebui să menţinem un echilibru destul de precis între mişcările ascendentă şi descendentă, ca să nu fie afectată stabilitatea, dar nu trebuie să ne facem griji pentru moment. După cum veţi vedea din aceste cifre, o distanţă regulată între vehicule ne-ar permite o viteză de circa trei sute de kilometri pe oră. E o viteză respectabilă în atmosferă, dar neprimejdioasă şi destul de confortabilă.

Regulo ridică mâna înainte ca Rob să apuce să continue.

– Până aici am respectat aproximativ aceleaşi linii de concepţie. Dacă aruncaţi o privire pe calculele mele, veţi vedea că seamănă destul de bine cu ale dumneavoastră. Dar, dacă vreţi să utilizaţi un cablu de susţinere de doi metri diametru, propun să luăm în considerare încărcături mai mari. De ce o capacitate atât de mică pentru fiecare vehicul?

Rob ridică din umeri.

– Sunt banii dumneavoastră. Dacă vreţi să cheltuiţi mai mult, concepţia nu pune nici un fel de probleme. Pot creşte încărcătura, dar prevăzusem o capacitate de transport adaptată unui sistem de cincisprezece gigawaţi - atâta dau centralele orbitale obişnuite. Am putea să folosim două, sau chiar să fabricăm una pe măsură, dar va creşte costul global.

– Atunci nu vă faceţi griji în privinţa asta. Să ne oprim la o capacitate de transport, ascendentă sau descendentă, de un milion de tone. Nu are rost să stricăm totul pentru câţiva riali. Nu se ştie niciodată, poate că într-o zi voi ridica până aici câteva milioane de tone de sare. Cornelia zice că s-a săturat de gustul peştilor de apă dulce.

Rob scrută atent chipul lui Regulo, atât de desfigurat, încât era imposibil să citeşti vreo expresie normală pe el. Până la urmă, se mulţumi să ridice din umeri.

– Un milion de tone, foarte bine. O să revăd anteproiectul în punctul acesta. Nimic altceva nu se schimbă, în afara dimensiunilor vehiculelor de mărfuri. Cred că ar fi mai bine să menţinem vagoanele de călători destul de mici, ca să avem un

serviciu mai suplu. O să aranjez să fie mai multe şi să circule mai des. Aş vrea să termin cu altă problemă, păstrând-o pe cea mai grea la urmă. Cutremurele de pământ. Soluţia pe care o propun este într-adevăr simplă. În loc să căutăm un sistem de ancoraj sofisticat, sugerez să îngrămădim un miliard de tone de rocă în extremitatea „vrejului fermecat”. Nu contează mişcările solului, vom avea un ancoraj suficient.

– Nici un comentariu aici. Soluţiile simple sunt în general cele mai bune. Şi eu m-am gândit la acelaşi lucru, zise Regulo, bătând din nou în teancul lui de hârtii. N-are rost să-ţi complici viaţa când poţi s-o simplifici. Bun, şi care ar fi cealaltă problemă? Până acum totul pare să meargă bine.

Rob scoase din notiţele lui altă foaie de calcul.

– Materialele. Vom avea nevoie de câteva miliarde de tone de siliciu şi metale, în locul adecvat - lângă L4, unde vom efectua cea mai mare parte a construcţiei. De unde le vom lua? Mă bazez pe dumneavoastră ca să răspundeţi la această întrebare, pentru că e evident că nu le putem lua de pe Terra.

– De acord.

Regulo întinse mâna peste birou şi luă foaia pe care i-o întindea Rob. După ce o studie o vreme, se întoarse spre pupitru ca să introducă datele pe tastatură.

– Ce v-a spus Cornelia despre sistemul informatic pe care-l avem pe Atlantis? întrebă el.

– Absolut nimic.

Rob îşi aminti deodată misteriosul comentariu al tinerei din timpul călătoriei.

– Dacă nu cumva Caliban e calculatorul vostru.

Regulo ridică sprâncenele albe şi sârmoase.

– Caliban! Ce idee caraghioasă! Deşi, dacă stai să te gândeşti, nu e atât de stupid, adăugă el, izbucnind în râs. Nu, Caliban nu este calculatorul. O să vi-l prezint pe Caliban ceva mai târziu. Calculatorul se numeşte Sycorax - şi Joseph Morel i-a dat numele ăsta tâmpit, nu eu. Dar nu mă lăsaţi să perorez pe acest subiect. Acum patruzeci de ani, mi-am zis că oricine vrea să ajungă un adevărat inginer trebuie să dispună de cel mai bun sistem informatic pe care şi-l poate permite. Şi acum sunt convins de asta, şi de atunci am sporit fără încetare capacitatea calculatorului pe care îl controlez de aici. Am adus unitatea centrală pe Atlantis acum vreo douăzeci de ani şi dispun de baze de date satelit şi de unităţi periferice cam peste tot - pe Pământ şi pe Lună, în Centură şi în instalaţiile mele miniere din sistemele lui Jupiter şi Saturn.

În timp ce Regulo vorbea, un tabel lung de rezultate începuse să apară pe un ecran mare de vizualizare de pe perete. Regulo îl studie o clipă, apoi introduse alte instrucţiuni şi tabelul începu să se modifice rapid.

– Sunt răspunsurile furnizate de Sycorax, zise el. Nu mă întrebaţi unde sunt stocate datele. Tot ce vă pot spune e că trebuie să fie undeva pe Atlantis, altfel timpul de răspuns ar fi fost mai lung. Fişierele de care avem nevoie cel mai des sunt stocate aici, restul sunt împrăştiate prin tot Sistemul. Recunoaşteţi tabelul acesta?

Rob privi afişajul câteva secunde.

– S-ar zice că e o listă cu asteroizii mai mari. Nu ştiu ce sunt celelalte cifre - diametrele şi datele orbitale, poate.

– E prima secvenţă de cifre. Cornelia v-a povestit cum am început să câştig bani? Extrăgând minereuri din sateliţi, iar Compania Regulo face acest lucru şi acum. În afacerea asta nu poţi câştiga bani dacă nu ai informaţii bune - am aflat asta acum cincizeci de ani, de la primul asociat pe care l-am avut. Sycorax are arhive despre toate corpurile celeste din Sistemul Solar, cel puţin despre cele a căror existenţă o cunoaştem. Există lucruri în Halo pe care nu le-am putut eticheta încă. Fişierele de date comportă caracteristicile orbitale, dimensiunile, compoziţia şi poziţia actuală, recalculată ori de câte ori avem nevoie. Ne indică şi costurile de extracţie pentru fiecare asteroid, şi valoarea materialelor transportate la orice destinaţie din Sistem. Pentru a păstra avansul în afacerea asta, trebuie două lucruri: să ai informaţii mai bune decât alţii şi să accepţi să te mulţumeşti cu un procentaj mic din beneficiu. Ce precizie estimaţi pentru cifrele pe care le-aţi scris pe foaia asta?

Rob contempla admirativ afişajul complex.

– Sunt calcule preliminare, ar fi o maijă de vreo douăzeci la sută. Ar fi mai bine să luaţi limita superioară - să zicem că ne vor trebui trei miliarde de tone de siliciu şi cam aceeaşi cantitate de metale. Ne putem adapta unor variaţii destul de mari pentru compoziţia metalică, atâta timp cât conţine o cantitate suficientă de fier şi carbon.

Regulo introducea cifrele pe tastatura terminalului.

– Aproximarea este suficientă. Să vedem acum ce ne va propune Sycorax. S-ar putea să dureze vreo două minute. Fişierele sunt clasate tot după vechea metodă: carbonat, silicat, bogat în metale şi compoziţii mixte. Cum noi vrem un amestec, mai

ales un amestec particular, trierea va fi destul de complexă. Şi cum am cerut costul de livrare cel mai scăzut pentru L4, nu prea vom avea de unde alege. Ar fi mai bine să efectuăm extracţia acolo, decât în Centură. Că tot vorbim de extracţie, continuă Regulo rezemându-se de spătar, sunt în continuare interesat de o versiune a „Păianjenului" capabilă să trateze materialele la temperatură ridicată. V-aţi gândit la asta?

– Da, e relativ simplu. Tot nu mi-aţi spus la ce vă trebuie.

Regulo îl privi orecum surprins.

– Doar o idee care mi-a venit. Ştiţi cum se exploatează asteroizii, nu-i aşa? Se tot sapă găuri în ei, ca nişte vizuini de şobolani. Nu-mi place metoda asta şi caut alte posibilităţi. Cât mi-aţi lua pentru închirierea altui „Păianjen" timp de doi ani?

– Zece la sută dobândă la rezultatul final, zise Rob repede. Adăugă râzând: vedeţi, m-aţi învăţat ceva. Dar n-o să vi-l închiriez decât dacă sunt sigur că va fi exploatat de cineva competent.

– Ce ziceţi de Sala Keino?

Rob păru surprins.

– Lucrează pentru dumneavoastră? Domnule Regulo, el ştie mai multe despre marile lucrări spaţiale decât aş putea eu să învăţ în zece ani. De ce nu face el „vrejul fermecat"? Nu spun că nu vreau să muncesc, dar el are mult mai multă experienţă.

– Nu şi în utilizarea „Păianjenului" - şi nu în lucrările de construcţii la suprafaţa Pământului. Sunt încredinţat că acestea sunt două dintre cele mai importante elemente ale afacerii: extruziunea cablurilor şi ancorajul. Nu vă faceţi griji pentru

Keino, are altele de făcut pentru mine. V-am spus că vreau să pun la punct o metodă de extracţie mai bună pentru asteroizi, şi asta o să-l ţină ocupat o vreme. Pentru moment, să terminăm cu asta.

Pe ecran, afişajul clipitor se redusese în cele din urmă la un tabel scurt. Lista cuprindea cinci elemente.

– Oricare dintre aceştia ar trebui să vă convină, reluă Regulo. Nu par să existe diferenţe mari între ei, ca să faceţi o alegere clară. Toţi au un diametru de circa doi kilometri, un amestec rezonabil de siliciu, de metale şi de carbon, şi dispun toţi de o cantitate suficientă de substanţe volatile pentru transfer. Nu văd nici o problemă în a aduce unul pe orbita terestră. Nu vă faceţi griji asupra modului în care vor sosi - am ceva experienţă în domeniu.

Se aplecă înainte ca să stingă ecranul.

– Mai aveţi alte întrebări pe care vreţi să le rezolvăm acum? Dacă nu, sugerez să ne ocupăm de detalii. Va trebui să revedem notele mele şi pe ale dumneavoastră ca să eliminăm toate divergenţele. Vor exista cu siguranţă diferenţe minore, dar trebuie să mărturisesc că sunt uimit de modul în care s-au suprapus studiile noastre până acum.

Regulo se aplecă să-şi ia teancul de documente, pe care îl contemplă o vreme în linişte. Întrebarea pe care i-o puse apoi îl descumpăni pe Rob, care era cu mintea complet absorbită de studiul „vrejului fermecat”.

– Nu aveţi de gând să stabiliţi legături permanente cu nimeni, domnule Merlin? Pe Pământ, vreau să spun.

– Întâmplător, nu, răspunse Rob după un moment de confuzie. Dar, domnule Regulo, chiar nu înţeleg de ce v-ar privi treaba asta.

Bătrânul păru surprins.

– Poate că nu mă priveşte. Pur şi simplu, mă gândeam că „vrejul fermecat” va cere cel puţin un an de muncă asiduă. Asta v-ar putea pune ceva probleme dacă aţi fi legat de un bărbat sau de o femeie de pe Pământ.

Îşi frământa nervos teancul de hârtii, pe care i le întinse în cele din urmă lui Rob. Nu mai schimbară nici un cuvânt asupra acestui subiect, dar tânărul inginer avu impresia că explicaţia dată de Regulo era ciudat de neconvingătoare. Se strădui să-şi alunge gândul acesta din minte ca să se apuce din nou de lucru, în vreme ce se avântau în detaliu în cea de-a doua fază a studiului „vrejului fermecat”.

8.

„Întâlnire cu Caliban”

Sala de mese principală de pe Atlantis era amenajată la periferia sferei metalice care alcătuia centrul asteroidului. Darius Regulo o concepuse ca pe un soi de vitrină de expoziţie pentru ansamblul zonei locuibile, şi toate mijloacele de confort fuseseră proiectate în acest scop. Zidul exterior era acoperit de panouri metalice culisante, care se desfăceau la simpla apăsare a unui buton încastrat în masa lungă pentru a dezvălui invitaţilor pereţii transparenţi care îi despărţeau de lumea acvatică înconjurătoare. Regulo lăsase panourile închise tot timpul mesei, dar Rob nu se putea stăpâni să nu le privească, întrebându-se ce privelişte ascundeau.

Şedinţa lor de lucru se derulase cu o rapiditate uluitoare. Cei doi bărbaţi păreau să-şi înţeleagă reciproc gândurile înainte chiar de a le exprima cu voce tare. În cursul ultimilor ani, Rob dobândise un oarecare respect pentru propriile aptitudini, dar nu era obişnuit să fie depăşit sau egalat de nimeni altcineva. La sfârşitul întrevederii, nu-i venea să creadă că Regulo asimilase deja în asemenea măsură toate detaliile anteproiectului său.

Gândurile acestea i-au fost prezente în minte tot timpul mesei, distrăgându-i atenţia de la plăcerea oferită de mâncărurile stranii. Erau doar patru în uriaşa sufragerie, Rob, Regulo, Corrie Şi Joseph Morel. Pe măsură ce erau servite diferitele feluri de mâncare, ceilalţi îl observau, pândindu-i reacţiile.

Varietatea felurilor îl surprinse - mai ales când află că toate erau produse de acvacultura de pe Atlantis.

– Ar trebui să-i mulţumim lui Joseph pentru asta, zise Regulo văzându-l pe Rob cum muşcă dintr-o bucată de came, apoi încruntă sprâncenele, uimit, înainte de a continua să mănânce. A muncit ani de zile ca să creeze un peşte de apă dulce care să aibă gust de carne de vită. Pe mulţi i-a păcălit - şi ar trebui să gustaţi brânza care va fi servită pe urmă. E capodopera dumitale, Joseph, nu-i aşa?

Morel încuviinţă din cap fără nici o expresie. Chipul lui neted şi colorat, impasibil, nu lăsa să transpară nici un fel de sentiment. Din când în când, în timpul mesei, când Rob întorcea ochii spre Regulo sau spre Corrie, conştientiza privirea rece şi cercetătoare pe care i-o lansa Morel, aşezat în stânga lui. Când se uita în direcţia lui, ochii de un cenuşiu glacial erau întotdeauna coborâţi spre masă sau fixaţi asupra altui mesean. Rob îşi notă mintal să adauge o întrebare pe lista pe care o pregătea pentru serviciul de informaţii al lui Howard Anson.

– Cele mai multe lucruri pe care le vedeţi în jurul nostru sunt opera lui Joseph, continuă Regulo când masa se apropie de sfârşit, cu fructe care aveau gustul şi aspectul similare ananasului. Eu m-am ocupat de studiul general al Atlantisului şi de concepţia globală a zonei locuibile - am construit totul pornind de la minereurile din centrul asteroidului originar. A fost o problemă interesantă de folosire a materialelor. Joseph a făcut tot restul, dispunerea laboratoarelor şi echilibrul amănunţit al acvasferei. Ecologia nu e deloc simplă, nici pe departe. Ar trebui să profitaţi de şederea

dumneavoastră aici ca să studiaţi toate acestea mai îndeaproape.

Morel rămânea tăcut, dar buzele lui groase, roşii schiţară o strâmbătură care putea fi luată drept un semn de contrarietate.

– Mi-ar plăcea să văd acvasfera mai în detaliu, zise Rob. Am aruncat o privire scurtă când am venit cu Corrie prin tunelul de acces, şi mi s-a părut fascinant. Am putea deschide panourile?

Darius Regulo se întoarse spre Morel.

– M-a întrebat cine e Caliban şi bănuiesc că draga de Cornelia s-a amuzat aţâţându-i curiozitatea. Eşti de acord să-l chemăm? Caliban e bucuria şi mândria lui Joseph, adăugă el către Rob. Dar nu vreau să vă mai ţin mult pe jar. Aprinde luminile externe, Corrie, şi să deschidem panourile.

Nu prea era nevoie să diminueze lumina internă, pe care Regulo o menţinuse la un nivel suficient pentru a se putea observa unii pe alţii sau pentru a-şi vedea mâncarea. Când panourile mari se deschiseră, Rob descoperi o junglă submarină destul de deasă, luminată de razele palide şi distante emise de Soare şi de lămpi submarine. Corrie acţionă un întrerupător şi scena se transformă, inundată de lumina proiectoarelor puternice montate pe peretele exterior al sălii.

Geamul care îi despărţea de elementul lichid era perfect transparent, îngăduindu-le să vadă clar straturile de vegetaţie fixate pe suporturile zăbrelite. Bancurile de peşti se apropiau, atrase spre panouri de fasciculele luminoase.

– Unde e, Joseph? întrebă Regulo. Pune-l să vină aici, ca să-l vadă şi domnul Merlin de aproape. Credeam că lumina l-a atras deja spre noi.

– Depinde ce făcea în momentul în care s-au aprins proiectoarele, zise Morel.

Scoase din buzunarul cămăşii un mic transmiţător plat. Cu ochii aţintiţi asupra peisajului submarin liniştit, apăsă două dintre butoanele încastrate în suprafaţa neagră a aparatului, apoi apăsă pe al treilea, după câteva secunde.

– Face pe durul, zise el. A trebuit să-l înţep ceva mai tare. Uitaţi-vă spre stânga, cred că a fost destul.

Rob aruncă o privire scurtă celor trei tovarăşi ai săi. Chipul tinerei era calm, cu o expresie liniştită. Cel al lui Regulo era indescifrabil în spatele măştii de carne răvăşită, dar ochii lui păreau Şi ei calmi şi liniştiţi. Doar Joseph Morel părea să simtă o emoţie puternică. Încordat şi atent, îşi umezi buzele manevrând micul transmiţător, cu o expresie de plăcere înăbuşită pe chip. Apoi se destinse brusc şi se rezemă în fotoliu. Departe, la liziera zonei luminate ceva agita algele.

– Vine, murmură Regulo. Iată ceva care vă va distruge iluziile, domnule Merlin. Credeaţi că eu sunt cel care comandă aici, dar vă înşelaţi. Vi-l prezint pe Caliban, adevăratul stăpân al Atlantisului. Noi, ceilalţi, suntem închişi în zona asta interioară măruntă, în centrul acvasferei. Caliban este cel care domină tot restul.

O formă sumbră uriaşă se apropie, dând la o parte straturile dese de alge. Era aceeaşi masă neregulată pe care o văzuse Rob de departe la scurta lor oprire în tunelul de acces. Când forma se apropie, îi putu estima dimensiunea reală. În jurul unui trunchi masiv, unduia o împletitură de braţe pe care Rob încercă să le numere. Reuşi să numere nouă sau zece, dintre care două erau mult mai lungi decât

celelalte. Nici unul nu era complet desfăşurat, dar bănui că cele mai lungi atingeau probabil în jur de treizeci de metri. Rădăcina lor se găsea în trunchiul principal, sub capul care forma un sac de doi metri diametru şi care era împodobit în ambele părţi cu câte un ochi enorm, larg deschis, plasat în aşa fel încât animalul nu putea obţine niciodată vedere binoculară. Trunchiul şi braţele mai lungi erau de un gri-verzui închis, care se pierdea în nuanţa mai deschisă a celor opt braţe mai scurte.

– Ştiţi ce aveţi în faţa ochilor? întrebă Regulo. N-o să găsiţi prea mulţi pe Terra.

– E un soi de cefalopod, zise Rob. Dar n-am auzit niciodată de un animal care să atingă măcar o zecime din dimensiunile acestuia. E Caliban?

– El este, răspunse Morel cu voce calmă şi precisă. Nu este un cefalopod oarecare. E însuşi *Architeuthis princeps,* cel mai mare nevertebrat care a existat vreodată. El se află la originea poveştilor despre *kraken,* şi despre şarpele-de-mare, după părerea mea.

Caracatiţa uriaşă, care se apropiase de perete, puse patru tentacule lungi, presărate de ventuze, pe sticla transparentă. Rob văzu trupul enorm îndoindu-se de efort. Suprafaţa panoului de sticlă se deformă uşor.

– E puternic, observă Regulo. Mai puternic decât s-ar crede.

– Dar îşi schimbă culoarea, zise Rob, privind bariera care-i despărţea de animal încovoindu-se sub forţa braţelor lungi.

– Da, făcu Regulo, observând cu ochi liniştiţi pielea caracatiţei, care se întuneca, devenind de un negru

uniform. Sunt cromatoforii din epiderma lui - poate lua tot felul de culori diferite.

– Dar nu se face negru decât atunci când e furios. Cred că îl urăşte pe Joseph mai mult decât orice sau oricine de pe Atlantis.

– E un ingrat, zise sec Morel. Drept ar fi fost să aibă măcar un pic de recunoştinţă - ar fi trebuit să mă adore ca pe un zeu. Eu sunt Creatorul lui. Înainte să ne fi ocupat noi de el, nu era cu nimic mai breaz decât alte cefalopode - mult mai inteligent decât toate celelalte nevertebrate, dar nimic mai mult.

Schiţă o strâmbătură cu gura lui ca un boboc de trandafir, ciudat de mică pe chipul lui cărnos.

– Acum ar trebui să se arate recunoscător, conchise el.

Rob izbutise să-şi revină. Până când raţiunea nu preluase controlul, nu se putuse descotorosi de sentimentul că bestia colosală va smulge scutul care-i despărţea de ea, şi că va întinde spre ei braţele musculoase. Mai era şi ciocul acela feroce, în centrul capului masiv... Alungă gândurile acestea. Regulo era prea bun cunoscător al rezistenţei materialelor ca să existe un pericol real în această privinţă.

– Vreţi să spuneţi că acest animal e într-adevăr inteligent? întrebă el. Că aţi creat ceva cu care puteţi comunica - ceva care poate *gândi?*

– Asta chiar e o întrebare foarte bună, zise Regulo care observase figura îngrijorată a lui Rob cu un amuzament nedisimulat. Evident, nu poate vorbi, şi, în ciuda tuturor braţelor lui, n-am izbutit niciodată să-l convingem să scrie. Nu prea ştiu dacă este sau nu inteligent.

– Regulo glumeşte, interveni Morel, care nu părea deloc să se amuze. Comunicarea cu Caliban este, desigur, o operaţiune complexă. E conectat electronic la Sycorax şi calculatorul îi trimite permanent un şir continuu de semnale. În schimb, el produce o modulare care se întoarce în calculator şi acest semnal de retur cuprinde uneori modificări semnificative. Sycorax decodează rezultatul, pe care-l traduce sub formă de mesaje pentru perifericele noastre de ieşire.

– Şi de cele mai multe ori sunt doar bolboroseli, bombăni Regulo. Nici prin minte nu-mi trece să neg că animalul *face ceva* cu semnalul şi că Sycorax ne dă o versiune interpretată. Cât despre a şti dacă a fost Caliban sau Sycorax cel care a introdus semnificaţia - asta-i adevărata întrebare.

– Nu puteţi nega, totuşi, că aceste combinaţii denotă o anumită inteligenţă, replică Morel. Nu este o inteligenţă umană - cum ar putea fi? - şi nu este uşor de înţeles, recunosc. Eu afirm, pur şi simplu, că animalul este înzestrat cu o anumită gândire de ordin superior.

– De acord, făcu Regulo cu un gest al mâinii, nedorind să continue discuţia. Ştiu că dumneata consideri comunicaţiile cu animalul un fel de oracole.

Se întoarse spre Rob.

– După ce veţi veni pe-aici suficient de des, domnule Merlin, veţi constata că Joseph nu face niciodată nimic care n-a fost aprobat mai întâi de Caliban. Nu-i aşa, Joseph?

– Sigur că da, facu Morel pe un ton ferm. Şi e foarte regretabil că nu avem toţi bunul-simţ să facem la fel.

Regulo scoase câteva sunete guturale.

– Nu luaţi prea în serios toate astea, domnule Merlin. E obsedat de faptul că animalul n-a fost de acord cu participarea dumneavoastră la proiectul „vrejul fermecat”. N-am reuşit niciodată să aflăm de ce. Şi, după întrevederea noastră de azi, sunt mai convins ca oricând că am avut dreptate să trec peste părerea lui. Sunteţi exact omul care ne trebuie pentru a construi acest „agaţă-cer”, orice ar spune Caliban.

Rob privea în continuare silueta gigantică a caracatiţei, acum suspendată şi imobilă în faţa peretelui de sticlă.

– Dar unde trăieşte în acvasferă?

– Unde?

Regulo se frecă pe faţă, privind ochiul enorm, cu un diametru de treizeci de centimetri, care-l scruta din partea cealaltă a panoului.

– Aţi auzit vreodată poanta aceea veche legată de individul care a primit cadou o gorilă? Avea un apartament mititel. „Bine, dar unde doarme gorila? - Absolut unde vrea ea.” Exact aşa se întâmplă şi cu *Architeuthisprinceps,* vedeta noastră. Caliban este regele acvasferei; e o lume care îi aparţine, vine şi pleacă după cum pofteşte.

– Asta în cazul în care nu e chemat, zise Morel, mângâind transmiţătorul pe care-l ţinea încă în mână. În momentul acela, Caliban îşi recunoaşte stăpânul.

– Eu nu prea cred, obiectă Corrie, care nu zisese nimic de la apariţia animalului dincolo de geamul transparent. Am aflat şi eu o mulţime de lucruri despre cefalopode, Joseph. Sunt mari, rapide şi feroce, şi nu există nici unul mai feroce decât

acesta. Ar trebui să aveţi grijă. Caliban ştie foarte bine de unde provin şocurile care-l silesc să vină aici sau să plece. O ştie foarte bine, uitaţi-vă la ochii lui.

În spatele ferestrei, cercul galben-deschis, lucitor şi lipsit de pupilă nu se interesa de nimic altceva decât de Morel. Îi urmărea fiecare mişcare, mai ales când ducea degetele spre transmiţător.

– Sper că mă cunoaşte... şi că ştie ce sunt eu pentru el.

Morel vorbise pe un ton visător, din care străbătea altceva: ecoul unei plăceri senzuale. Cu ochii fixaţi în continuare spre Caliban, apăsă liniştit celelalte două butoane ale aparatului pe care-l ţinea în mână. Tentaculele imense fură cuprinse de o convulsie bruscă şi dispărură aproape numaidecât în norul de cerneală care ţâşnise din buzunarul situat în extremitatea trunchiului. Când apa se limpezi, Caliban dispăruse, pierdut în adâncimile acvasferei.

Dar amintirea lui rămase. Rob nu se putea dezlipi de imaginea tentaculelor noduroase - nici măcar în timpul şedinţelor de lucru cu Regulo, când elaborau până târziu în noapte detaliile „vrejului fermecat”, cuibăriţi confortabil în calda intimitate apoasă de pe Atlantis şi feriţi de însăşi puterea Soarelui.

Rob avea să-l mai întâlnească o dată pe Joseph Morel înainte de a se întoarce pe Terra ca să lucreze la programul practic de construcţie. Urmase peretele neted care înconjura zona locuibilă, minunându-se din nou de flora şi fauna stranii care populau acvasfera şi încercând să-l mai zărească o dată pe Caliban. Străbătuse Jumătate din circumferinţa sferei centrale, dincolo de sectoarele de întreţinere şi de sasurile de comunicare care permiteau accesul în lumea acvatică. Era atras de

ceea ce părea a fi umbra unei mari tentacule agitându-se în penumbra verzuie când descoperi că nu poate merge mai departe. În faţa lui se înălţa o uşă zăvorâtă, înconjurată de o garnitură de etanşeitate roşie.

Când Rob se întreba spre ce încăpere dădea uşa, Morel apăru fără zgomot în spatele lui.

– Ce faceţi aici?

În ciuda vocii blânde, atitudinea lui Morel avea ceva brutal. Rob se întoarse de la uşa încuiată.

– Încercam să-l văd pe Caliban înainte să plec, dar nu pot să merg mai departe.

– Nici măcar n-ar trebui să fiţi aici, facu Morel pe un ton nervos, trecându-şi limba peste buzele roşii. Aici sunt laboratoarele. Accesul nu este permis decât personalului meu.

– Ce faceţi acolo, continuaţi să modificaţi speciile marine? M-am întrebat cum faceţi - n-am prea văzut aşa ceva pe Terra.

Morel ezită, deschise gura ca să vorbească, dar mai rămase tăcut câteva secunde.

– Nu e uşor, spuse el în cele din urmă. Unele specii, pe care le utilizăm de mult timp, au încă nevoie de modificări. E motivul pentru care ţinem laboratoarele închise. Procedăm încontinuu la prelevări de ADN, şi n-am vrea să se repete ce s-a întâmplat echipei lui Laspar, pe Tycho.

Rob făcu un semn aprobator din cap, cu ochii aţintiţi asupra mâinilor lui Morel. Erau strânse atât de tare, încât se albiseră la încheieturi.

– Totuşi, aş fi crezut că e mai puţin primejdios aici, zise el. La urma urmei, dispuneţi de un mediu izolat pe Atlantis.

– Mai puţin primejdios pentru restul speciei umane, vreţi să spuneţi? (Morel zâmbi cu un aer sinistru.) Nu mă gândeam deloc la asta. Mă îndoiesc că la asta s-a gândit Laspar în ultimele două zile, când a obţinut salamandrele pe care le voia. Soarta speciei în ansamblu e ceva care se pierde din vedere când eşti cât de cât normal. Ar trebui să fii idiot ca să-ţi asumi riscuri cu experienţe de recombinare ca acelea pe care le facem noi aici.

Bărbatul începea să se destindă un pic, dar era mult prea încordat pentru o conversaţie atât de banală. Ce spusese Howard Anson? „Oricare ar fi raportul dintre aceste nume, trebuie să fie ceva înspăimântător.” Şi unul dintre nume era al lui Joseph Morel.

– De cât timp lucraţi la experienţele acestea? întrebă Rob pe un ton cât mai detaşat cu putinţă.

Fără nici o îndoială, Morel se încordase din nou. Îşi muşcă îndelung buza de jos înainte de a răspunde.

– M-am ocupat de genul acesta de cercetare cea mai mare parte a vieţii, răspunse el în cele din urmă. De ani de zile fac asta.

Se întoarse brusc dinspre Rob ca să contemple pe fereastră umbra verde şi liniştită care se întindea pe partea cealaltă.

– Vă interesează Caliban, aşa-i? E un subiect demn de a fi studiat. Una dintre cele mai vechi reuşite ale mele. Am început să-i întrevăd potenţialul acum peste treizeci de ani, când nu cunoşteam decât câteva reacţii inexplicabile din partea lui în cursul primelor mele experienţe. Abia mult mai târziu am încercat să comunicăm cu el. Încă de la început am simţit că totul ar trebui să treacă probabil printr-o interfaţă informatică - suntem prea diferiţi unul faţă

de altul pentru o comunicare directă, în afara lucrurilor esenţiale.

Morel îşi scosese din nou transmiţătorul din buzunar şi-l strângea la piept. Apăsă cele două butoane îngemănate din lateral.

– Îl chemaţi? întrebă Rob.

Morel încuviinţă din cap.

– Prin intermediul lui Sycorax. E ciudat, lucrul cu el a mers mult mai repede după modificările pe care i le-am adus ca să poată trăi în apă dulce.

Se uită din nou pe fereastră.

– Caliban trebuie să fie în faţa ecranelor de afişaj, în capătul celălalt al acvasferei. Nu-i place să plece de lângă ele, odată ce s-a instalat. Ştiţi, presupun, că animalul vede tot ce primim prin toate legăturile video - nu numai pe Atlantis, ci în tot Sistemul. Acum o să-i atrag atenţia asupra ecranului care se află aici, afară.

Morel desemnă cu un gest din cap camera încastrată în Perete, deasupra capetelor lor. Rob îşi aminti atunci de celelalte camere de luat vederi, din biroul lui Regulo, din avionul la bordul căruia îl adusese Corrie la prima lor întâlnire şi din vehiculul spaţial. Socotind bine, îşi dădu seama că nu trecuse nici o clipă fără să fie obiectul unei supravegheri. Dacă animalul putea absorbi toate aceste date, capacitatea lui de prelucrare era enormă.

– Dar cum îi transmiteţi semnalele? întrebă el. Dacă nu mă înşel, frecvenţele radio nu trec prin apă.

– Aşa este. Folosim ultrasunete şi transmiţătoare laser. Semnalele sunt captate de cristalele piezoelectrice inserate în pielea lui Caliban şi convertite în impulsuri electrice, care se transmit direct creierului. Ritmul semnalelor laser este mult

mai ridicat, dar ultrasunetele ne permit să transmitem ordine cu mai multă putere. E un sistem destul de primitiv, adăugă el, ridicând din umeri. O să găsim cu siguranţă ceva mai bun într-una din zilele astea.

În acvasferă, forma sumbră a lui Caliban se ivi încet din umbra perdelelor de vegetaţie. În ciuda mărimii impresionante, mişcările lui aveau o uşurinţă graţioasă.

– Şi cum vă returnează mesajele? întrebă Rob, incapabil să-şi dezlipească privirea de pe caracatiţa care se îndrepta spre ei.

– Prin intermediul ecranelor de afişaj încastrate în pereţii zonei locuibile. Toate răspunsurile trec prin Sycorax, evident, care le prelucrează înainte de a ni le comunica.

Morel privea afectuos animalul în mişcare.

– Nu sunt niciodată uşor de înţeles, de aceea îl numeşte Regulo pe Caliban oracolul meu. Modul în care Caliban şi Sycorax gândesc împreună nu este similar modului nostru de a gândi. Cuprinde o serie de elemente non-aristotelice. Cred că orice student serios al logicii formale ar avea de câştigat dacă ar studia un an sau doi procesele deductive ale lui Caliban.

Rob începu să aibă impresia că Morel nu va părăsi locul acela atâta timp cât el se va afla acolo. Clătină din cap, depărtându-se de uşa închisă ermetic.

– Sunt sigur că voi avea ocazia să-l studiez mai amănunţit la următoarea vizită. E un adevărat monstru, nu? Voi sunteţi obişnuiţi cu el, dar mie nu mi-a plăcut deloc cum s-a agăţat de fereastră seara trecută.

Morel zâmbi. Era prima manifestare de plăcere adevărată de la începutul conversaţiei lor.

– E foarte puternic, mult mai puternic decât vă puteţi închipui. Nu v-aş sfătui să vă duceţi în acvasferă în compania lui.

– Nici nu intenţionez, dar presupun că unii o fac. Cum recoltaţi produsele acvaculturii?

– Caliban este controlabil. Îi pot trimite şocuri cu ajutorul acestui transmiţător, direct în centrii durerii sau plăcerii, în creier. Nu e nici un pericol să intri în acvasferă atâta timp cât eu sunt de faţă ca să-l manipulez. Utilizăm uneori acest gen de control şi în alte scopuri. Când refuză să-mi dea date referitoare la problemele care mă interesează, sunt silit să-l stimulez ca să obţin un răspuns. Dar este evident că nu-i place asta.

„Nu, cugetă Rob. *Dar ţie da, prietene. Am văzut expresia de pe faţa ta când vorbeai despre asta. Te delectezi doar la gândul acesta. Slavă Domnului că electrozii aceia nu sunt implantaţi în creierul meu.”*

Făcu imediat cale întoarsă şi se îndreptă spre centrul zonei locuite, tulburat de ceea ce văzuse. Joseph Morel rămăsese lângă fereastră, cu ochii fixaţi pe forma masivă a lui Caliban, care-l sfredelea cu ura lui din acvasferă. Dacă Rob era îngândurat, nici Morel nu părea mai destins.

9.

„Smulge din amintire durerea înrădăcinată, şterge frământările înscrise în creier”

– Ei bine, la prima vedere nu pare că ar fi nimic nou.

Howard Anson, subţire şi elegant, se rezema nonşalant de spătarul fotoliului. Ca de obicei, părea scos direct dintr-un costisitor institut de frumuseţe particular.

– Pe scurt, vă place de Regulo, vă place şi mai mult de Corrie, nu prea vă place de Morel şi v-aţi întâlnit cu o stridie uriaşă. Nu prea ştiu ce efect o să aibă toate acestea asupra Sentei. >

Rob Merlin era aşezat pe canapeaua din faţa lui. Lumina aurie a crepusculului roman îi sublinia figura palidă şi obosită, ochii înroşiţi cu cearcăne negre. Călătoria de întoarcere fusese grea - multe de făcut şi somn puţin.

– Stridie, pe naiba! zise el. Dacă l-aţi vedea pe Caliban, v-aţi schimba părerea. Am un oarecare respect pentru caracatiţa asta uriaşă. Cefalopodele cele mai înzestrate seamănă cu stridiile cum semănaţi dumneavoastră cu un ornitorinc cu cioc de raţă.

Anson zâmbi, fără să pară descumpănit.

– Ambele sunt moluşte, nu-i aşa?

– Da, sunt, şi cam aici se sfârşeşte asemănarea. Caliban este mare şi feroce - şi înclin să fiu de acord cu Joseph Morel, în ciuda aversiunii pe care o simt faţă de el, că în capul acestui decapod există o inteligenţă veritabilă. Ar fi trebuit să vedeţi cum

încerca să intre în sala de mese ca să-l atace pe Morel. Mă întreb ce au putut să-i facă lui Caliban ca să poată trăi în apă dulce. Nimic plăcut, pun pariu.

– Dacă vreţi un răspuns la întrebarea aceasta, ar trebui să-l pot găsi, zise Anson care, ca de obicei, socotea inutil să-şi ia notiţe. Poate e unul dintre motivele pentru care Caliban îl urăşte pe Morel. Am aflat o mulţime de lucruri despre Morel după ce aţi plecat. Legătura cu tatăl dumneavoastră pare destul de strânsă. Am avut confirmarea prezenţei simultane a lui Joseph Morel şi a lui Gregor Merlin la Universitatea din Gottingen. Au studiat împreună tehnicile de întinerire şi de prelungire a vieţii, vreme de doi ani. E singura conexiune personală, dar se pare că au păstrat contacte profesionale după ce Morel a plecat din Germania.

Anson îl observa pe Rob cu un ochi nonşalant şi totodată perspicace.

– Ascultaţi, domnule Merlin, sunteţi surmenat. Arătaţi îngrozitor. Cred ar trebui să mai aşteptăm douăzeci şi patru de ore înainte de a încerca să lucrăm cu Senta, ca să fiţi şi dumneavoastră mai în formă.

Rob scutură hotărât din cap.

– Nu am timp. În două zile trebuie să mă întorc în spaţiu. Am elaborat complet concepţia finală a „vrejului fermecat” şi etapa următoare este planul de fabricaţie pe L4. Ne aşteaptă un an greu, nu avem timp de pauze - altfel, nu pot să respect termenele pe care i le-am promis lui Regulo. Nu mi-am luat o maijă prea mare, Şi cea pe care o am trebuie să amortizeze eventualele întârzieri de producţie.

– Nu cred că sunteţi motivat numai de promisiunea pe care aţi făcut-o lui Regulo. Şi *dumneavoastră* vreţi să-l vedeţi realizat, asta e!

Rob ridică din umeri. I-ar fi fost greu să-l contrazică pe Howard Anson. De la ultima lor întâlnire, dusese o viaţă trepidantă. După călătoria pe Atlantis, se cufundase în studiul „vrejului fermecat” şi modificase „Păianjenul” ca să poată opera în sPaţiul cosmic. Îi expediase lui Regulo noul model, echipat cu un sistem de extruziune la înaltă temperatură, pe care acesta trebuia să i-l trimită lui Keino ca să lucreze în Centură. Începuse, de asemenea, să recruteze tehnicieni pentru proiectul principal. Rezultatele primelor lui apeluri l-au uimit. Majoritatea vechilor lui colaboratori erau dispuşi să-l urmeze în spaţiu ca să muncească la „vrejul fermecat”. Apoi surpriza i se atenuase - ca şi el, toţi erau captivaţi de amploarea noului proiect. Nici unul dintre cei cărora le plăcea să muncească la lucrări mari nu putuse rezista seducţiei unui pod de câteva sute de ori mai lung decât toate celelalte care s-ar fi putut construi pe Terra. Majoritatea se angajaseră fără să discute măcar despre bani. Şi dacă planurile lui Regulo pentru o nouă metodă de exploatare a asteroizilor prevedeau un loc pentru Rob, vor fi şi alte proiecte, mult mai vaste, pentru toată lumea, în Centură şi în Sistemul exterior. Entuziasmul lui Regulo pentru proiectele grandioase părea contagios.

– Foarte bine, zise, Anson, ridicându-se. Dacă vreţi să staţi aici, uitându-vă în gol, mai bine s-o caut pe Senta. Aşteaptă să afle dacă vrem să continuăm.

– Îmi pare rău, replică Rob, clătinând din cap şi instalându-se mai bine pe canapea. Mă simt obosit,

asta-i tot. Mi-au zburat gândurile aiurea. Aveţi dreptate, sunt surmenat - Regulo n-a suflat nici un cuvânt despre termenele mele de predare. Cred că încearcă să mă convingă că sunt la fel de puternic ca el. Aţi spus că-mi place de el, dar ar fi fost mai corect să spuneţi că-l *respect.* N-am mai cunoscut pe nimeni al cărui creier să funcţioneze ca al lui. Ar trebui să-l vedeţi când se lansează într-o muncă de concepţie tehnică; nu-i de mirare că a ajuns unde a ajuns. Ştiţi că are sub control peste jumătate din navele care străbat Sistemul intern şi intermediar?

– Şaizeci şi opt de procente şi jumătate, oftă Anson. Sunteţi într-adevăr obosit. Acordaţi-mi credit pentru un lucru, totuşi - conduc un serviciu de informaţii, aţi uitat? Dacă aveţi nevoie de vreo informaţie instantanee, eu sunt omul care vă trebuie.

Se opri în uşă, cu mâna pe clanţă.

– Vă cer ceva. Fiţi drăguţ cu Senta, vreţi? Şi-a impus de câteva săptămâni să rămână la doza minimă tolerabilă, astfel încât să poată suporta o transă de mare intensitate când îi vom cere. Pentru moment, este extrem de vulnerabilă.

Rob încuviinţă din cap. Văzuse destui talizomani ca să ştie ce înseamnă asta. Privarea de drog era pentru ea o tortură lentă şi continuă - acceptase totuşi s-o îndure doar ca să permită să-şi continue interogatoriul. Asta stabilea cu certitudine un lucru: Senta avea faţă de Howard Anson aceleaşi sentimente pe care el le avea faţă de ea.

Rob rămase singur câteva minute. Tocmai când începea să se întrebe ce se întâmplă, cei doi intrară în cameră. Senta era cu totul altfel decât atunci când o văzuse în vârtejul monden din Tutenbas.

Obrajii ei trandafirii păreau ofiliţi, ochii vioi erau de un cafeniu stins şi trist. Până şi părul brunet părea să-şi fi pierdut strălucirea şi atârna dezordonat în jurul chipului răvăşit. Intrând, ridică ochii spre Rob, cu un mic zâmbet forţat. Tânărul inginer înaintă spre ea şi-i luă mâna. Era rece şi uscată.

– Ultima dată când m-aţi văzut, eram mai bine, sau mai rău, zise ea cu glas precipitat şi şovăitor. Nu-mi amintesc prea bine ce mi-aţi spus sau ce am făcut. Aşa e mereu când se sfârşeşte. Poate de data asta îmi voi aminti mai bine... după.

Rostise ultimul cuvânt ca şi cum ar fi evocat o ameninţare funestă.

– Ascultaţi - Rob tăcu o clipă, ţinând-o în continuare de mână nu ştiu cum să vă explic... Când vă amintiţi ceva sub efectul talizei, e dureros pentru dumneavoastră?

Senta nu se uita la el. Se întorsese, cu ochii aţintiţi spre o sticluţă cu lichid transparent, pe care Anson tocmai o scosese din buzunar. Rob se cutremură în faţa intensităţii dorinţei care se citea pe chipul ei.

– Dureros? întrebă Senta cu voce distantă şi indiferentă. Depinde de amintire. E exact la fel de dureros ca experienţa însăşi, nici mai mult, nici mai puţin. Cum ar putea fi altfel? Dar asta, acum... e mai dureros decât amintirea.

Vocea i se sparse.

– Howard, te rog, nu mai aştepta...

Anson turnă câteva picături de lichid măsurate cu precizie Pe un tampon de vată curată. Puse cu grijă dopul şi, apropiindu-se de Senta, începu să-i frece cu mişcări regulate tâmplele, întâi într-o parte, apoi în cealaltă. După vreo douăzeci de secunde, repetă operaţiunea, observând ochii Sentei, care

rămăseseră imobili şi lipsiţi de expresie. După încă zece secunde, femeia scoase un suspin adânc şi pleoapele începură să i se zbată cu mişcări scurte, spasmodice. Anson îi înveli numaidecât fruntea cu o pânză închisă la culoare, astfel încât să-i acopere ochii, şi o ajută cu blândeţe să se aşeze pe canapea.

– Domnule Anson, zise Rob repede, cu voce joasă, fară să scape din ochi chipul Sentei, chiar trebuie să trecem prin asta? Nu există altă cale de a căuta, fară ca ea să intre în transă, un mijloc de a-i pune întrebările potrivite? Dacă taliza îi poate provoca această înapoiere în timp, e pentru că informaţia este înmagazinată undeva, într-un fel sau altul.

Anson o cerceta atent pe Senta, pândindu-i reacţiile caracteristice.

– Mi-am dorit s-o pot face, dar nu se află în conştientul ei, nu pentru moment. Am întrebat-o destul de des când nu era sub influenţa drogului; nu-şi poate aminti nimic, absolut nimic. Nu ştiu dacă i s-a administrat o doză masivă de Lethe, făcând-o să treacă printr-o perioadă de condiţionare, ori pur şi simplu a îngropat singură amintirea, pentru că era prea dureroasă. Singurul lucru pe care îl ştim cu certitudine este că e îngropată adânc. Şi ştim că este acolo - când retrăieşte experienţa aceasta, în transele ei, e mai speriată decât de orice altă amintire. Există ceva în spatele tuturor acestor nume, legat de Morel, de Merlin şi de goblini.

Rob îşi aminti expresia ochilor cenuşii ai asistentului lui Regulo când manipula transmiţătorul care asigura controlul asupra lui Caliban.

– Îl pot vedea foarte bine pe Morel inducând ceva de genul acesta. Şi pe mine mă îngrijorează. Dar Senta nu e...

Se întrerupse la gestul făcut de Anson, pentru a-i impune tăcere. Senta se aplecase în faţă şi răsufla precipitat.

– Numai câteva secunde. Cu ochii legaţi nu riscă prea mult să declanşeze un declic vizual întâmplător, dar un cuvânt în plus ar putea avea acelaşi efect. Nu trebuie s-o lăsăm să se aventureze pe o cale inutilă.

Anson se aşeză pe canapea, lângă Senta, supraveghind-o cu atenţie. Rob simţi un şoc când o recunoscu brusc. Sub ochii lui, obrajii Sentei îşi pierdeau aspectul ofilit şi îşi regăseau strălucirea pe care o avuseseră la Tutenbas. Gura ei cărnoasă se străduia din nou ca să schiţeze un zâmbet misterios.

– Iată-mă, Howard. Mă simt bine. Aşadar, ce joc jucăm acum?

Cu un râs strident se înfundă în pernele moi ale canapelei, îşi recăpătase aerul provocator, plin de promisiuni sexuale nedeghizate. Anson îi aruncă lui Rob o scurtă privire neputincioasă, apoi se aplecă la urechea Sentei.

– Joseph Morel, zise el cu voce clară.

Rămase tăcut o clipă.

– Gregor Merlin. Joseph Morel şi Gregor Merlin. Repetă-mi numele lor, Senta. Spune-le.

Ea avea un aer descumpănit, mirat.

– Joseph Morel. Gregor Merlin. Da, asta e. Ştiu. Dar, Howard, de ce...

Glasul i se stinse încet. Şi de această dată pe chipul ei se derulă o gamă întreagă de simţăminte: frică, bucurie, lăcomie, compasiune, dorinţă trupească. Apoi atitudinea ei se stabiliză, plecă uşor capul într-o parte şi îl înclină în faţă şi înapoi, ca şi cum ar fi ascultat cu atenţie ceva.

– *Merlin... Merlin îi are,* zise ea în cele din urmă.

Ridică ochii, cu fruntea ridată de încruntarea sprâncenelor, cu o expresie confuză şi îngrijorată pe chip.

– *Da, aşa e - Gregor Merlin. Joseph mi-a spus la videofon. N-are nici o idee despre modul în care au ajuns acolo, dar este convins că se află în laborator*.

– La naiba! izbucni Anson, muşcându-şi şi buza, privindu-l pe Rob. De asta mă temeam. Exact ce aţi auzit şi dumneavoastră. Era previzibil, pentru că am utilizat aceleaşi cuvinte-cheie. Acum mă tem că va trebui să joace din nou toată scena.

Senta îşi asculta interlocutorii nevăzuţi. Sfârşi prin a clătina viguros din cap.

– *Da, exact, sunt doi. Nu, nu erau în viaţă - nu era aer în capsula de aprovizionare. Nu ştiu dacă Merlin ştie de unde vin, dar trebuie să-i treacă prin cap. I-a zis lui McGill că a descoperit doi goblini - aşa i-a numit el - într-o cutie de materiale medicale care le fusese returnată. I-a trimis unul unui anume Morrison şi acum o să încerce să facă o autopsie completă. Ştie deja ce li s-a întâmplat, dar nu vrea să*...

Chipul i se schimbă, devenind un creuzet al tuturor emoţiilor omeneşti. Înainte ca transformarea să se încheie, Howard se aplecase, gata să-i vorbească din nou. Rob ridică mâna, în semn de protest.

– Nu mai continuaţi, domnule Anson, interveni el. Nu i-aţi văzut expresia? E un chin pentru ea când îşi revede această parte din trecut.

– Ştiu.

Anson avea un aer sălbatic, în care nu mai rămăsese nimic din comportamentul lui monden.

– Nu mă amuză mai mult ca pe dumneavoastră. Dar trebuie să aflăm despre ce este vorba, ca s-o putem exorciza. Acum nu mai spuneţi nimic, altfel riscăm să provocăm un declic nedorit.

Se aplecă din nou spre Senta.

– Senta, încă o dată. Repetă numele acestea după mine. Morel, Merlin, goblini, Caliban, Sycorax. Mă auzi? Zi-le, Senta.

Reacţia începuse înainte ca el să fi terminat de vorbit. Evident, Senta nu avea nevoie să facă apel ea însăşi la declanşarea vocală. Trăsăturile i se schimonosiră într-o parodie a propriei frumuseţi. În vreme ce figura ei era frământată de expresii groteşti, venele gâtului se zbăteau, umflate şi congestionate. Ultima ei expresie trăda o groază crescândă. O clipă, gura i se deschise şi imediat se închise la loc, fără să rostească nimic.

– *Omorâţi?* zise ea în cele din urmă.

Începu să se legene înainte şi înapoi pe canapea, cu mâinile strânse în faţă.

– *Nu pot să cred. Nu poate fi adevărat - nu vorbeşti serios, nu-i aşa?*

Tăcu un moment, apoi continuă:

– *O, Doamne! Eşti serios? Ai înnebunit, nu se poate! Chiar nu-ţi dai seama ce-ai făcut? Şi toţi oamenii aceia nevinovaţi? Ai omorât oameni nevinovaţi. De ce ai făcut-o?*

Urmă o tăcere mai lungă, în timpul căreia Rob şi Howard schimbară o privire lugubră. După expresia lui Anson, Rob pricepu că nu mai era vorba pur şi simplu de repetarea unei amintiri deja auzite.

– *Puţin îmi pasă ce făceau*, reluă în sfârşit Senta. Asta nu schimbă nimic. Nu putea fi un motiv suficient ca să-i ucizi. *Gregor Merlin era prietenul*

tău, nu-i aşa? Îl cunoşteai de ani de zile, de foarte mult timp.

Anson îi aruncă lui Rob o privire în care se amestecau compasiunea şi o satisfacţie feroce, în vreme ce Senta redevenea prizoniera vocilor ei interioare. După câteva secunde, de sub pânza care-i acoperea ochii, se rostogoliră lacrimi mari. Clătina din cap.

– N-are rost să-mi spui asta, Joseph. Ştiu că minţi. Nu încerca să mă convingi. Am văzut afişajul lăsat pentru Caliban. Am auzit ordinele pe care le-ai dat, dar nu ştiam ce înseamnă. Ai spus „ardeţi clădirea şi amorsaţi bomba”.

Rămase tăcută un moment, apoi mormăi din nou, aproape prea încet ca să poată fi auzită:

– Ardeţi clădirea şi amorsaţi bomba. “ Dar de ce? De ce toate acestea? Nimic nu putea fi atât de important, nimic pe lumea asta. A zis că erau deja morţi când au ajuns acolo, aşa că nu puteau să-i zică nimic, nici lui, nici soţiei lui. Nu pricep ce erau „goblinii” ăştia, dar asta nu schimbă nimic.

Tăcu din nou, apoi îşi scutură viguros capul.

– Nu, n-o să fac nimic. Dacă nu-mi spui adevărul, Joseph, o să-l descopăr singură. O să mă duc la Christchurch, o să vizitez laboratoarele. Cineva trebuie să ştie ceva.

După o vreme, se aplecă înainte, ascultând din nou cu atenţie. Urmă o nouă tăcere, atât de lungă, încât Rob fu încredinţat că Senta intrase în altă fază a transei. Cum îl privea pe Anson deschizând gura ca să vorbească, acesta îi facu semn să tacă, cu Un gest imperativ. Senta tocmai se zguduise sub efectul unei noi emoţii şi îşi ducea mâinile la ochi.

– *Domnul să aibă milă de tine! Nu pari deloc să înţelegi ce mi-ai spus. E inuman. Dacă mi-ai spus adevărul, nu mai pot rămâne aici. Trebuie să plec, trebuie să ies din locul acesta*.

Plângea fară oprire, cuvintele îi erau întretăiate de hohote şi sughiţuri.

– *Nu mai pot rămâne. Trebuie să mergi să le spui, să le povesteşti ce-ai făcut. Spune-le că n-ai ştiut, spune-le că ţi-aipierdut minţile. Cineva trebuie să spună adevărul. Ar trebui să-ţi dai seama, să înţelegi că n-o să pot ierta niciodată asta?*

Încă o dată tăcu şi nu se mai auzi decât zgomotul dureros al acestor hohote sugrumate. Cum Merlin şi Anson aşteptau, uitându-se unul la celălalt cu un aer sumbru, tonul se schimbă. Încetul cu încetul, hohotele se prefăcură într-o tuse seacă, venită din fundul gâtlejului.

Anson întinse mâna spre Senta, ca să-i la pânza de pe ochi.

– Acum îşi revine. Îi trebuie câteva minute de linişte. Vreţi să vă duceţi în camera cealaltă? Nu e nici un pericol, adăugă el, văzând mutra lui Rob. Acum putem s-o lăsăm singură. N-o să vrea s-o vedeţi în halul acesta când îşi va reveni. Duceţi-vă, o să fac tot ce pot pentru ea. Vin şi eu în câteva minute.

Rob trecu în camera alăturată, închise uşa în urma lui şi se apropie de fereastră ca să contemple priveliştea trandafirie a cetăţii antice. Soarele avea să apună în scurt timp, era o oră liniştită, paşnică. Auzi clopotele bătând vecernia, departe, dincolo de acoperişurile care se întindeau în faţa lui. Slujba de seară avea să se ţină în vastul edificiu care se înălţa la trei kilometri de acolo, spre vest, aşa cum se

întâmpla de o mie de ani. Aerul oraşului etern era limpede şi liniştit. Şi undeva, departe de Terra, un bărbat trăia liber - bărbatul care-i asasinase părinţii, care o transformase pe Senta Plessey într-o epavă, care-i interzicea lui Rob să simtă vreo plăcere în faţa priveliştii pe care o avea sub ochi.

Rămase nemişcat. Câteva minute mai târziu, uşa se deschise şi Howard Anson intră.

– Acum e bine. Vreau să rămână întinsă o vreme, o să ni se alăture mai târziu.

Trase adânc aer în piept.

– Deloc de mirare că a sfâşiat-o în halul acesta. Această ultimă şedinţă a dezvăluit mai mult decât speram. Am simţit vibraţii negative în tot timpul anchetei pe care am dus-o referitor la moartea părinţilor dumneavoastră, dar nimic nu se aseamănă cu amintirile Sentei.

Rob nu se întorsese. Părea încremenit, cu ochii fixaţi asupra panoramei.

– Aţi interpretat toate acestea la fel ca mine? întrebă el calm. A fost o crimă. Amândoi au fost asasinaţi. Focul din laborator, bomba din avion - şi acolo am fost şi eu la un pas de moarte. Dacă mai dura cinci minute, eram mort.

Îşi contemplă mâinile o clipă, retrăind lunile şi anii de operaţii.

– Şi mai trebuie să fie o mulţime de lucruri pe care nu le-am auzit.

Anson încuviinţă din cap.

– O mulţime. Pentru început, nu avem nici o idee despre *motivul* care a provocat toate acestea. Nu ştim ce erau goblinii aceia, şi nu ştim ce legătură aveau ei cu Morel şi cu Caliban. Mi s-a părut că înţeleg că Morel a fost responsabil de moartea

părinţilor dumneavoastră, dar nu avem nici o dovadă - poate interpretăm greşit cuvintele Sentei. Mi-e destul de greu să cred unele lucruri pe care le-a zis.

Se scărpină în bărbie, cu un aer necăjit.

– Tot nu avem răspunsuri la întrebările astea şi, într-un fel, avem mai multe întrebări ca oricând. Presupun că trebuie să căutăm în continuare.

– Cred că aveţi deja suficiente informaţii ca s-o ajutaţi pe Senta. Ştiţi că ea are impresia că a fost direct implicată în crime - Şi nu numai în cele ale părinţilor mei. Mai erau multe alte persoane în avionul acela. Puteţi folosi ceea ce aveţi pentru a-i şterge unele dintre aceste amintiri? Lăsaţi-mi mie grija de-a aprofunda lucrurile; ^ă privesc mult mai mult pe mine decât o privesc pe Senta.

Rob începea să înţeleagă legăturile care-l uneau pe Anson de femeia tulburată întinsă pe canapeaua din încăperea alăturată.

Între ei exista o dependenţă reciprocă, faţă de care simpla atracţie fizică devenea nesemnificativă.

– Nu trebuie s-o implicăm pe Senta în toate astea mai mult decât a făcut-o deja, continuă el. Spuneţi-mi ce aţi aflat despre Joseph Morel şi lăsaţi-mă pe mine să continui de acum încolo.

– Aş putea accepta, spre binele ei. Dar Senta nu va accepta niciodată, zise Anson, întorcându-se brusc de la fereastră ca să se aşeze pe pat. Va vrea să meargă până la capăt, până când va fi sigură că a mărturisit tot ce i-a stat în puteri ca să lămurească lucrurile. O să vă spun ce am aflat despre Morel. Cât despre intenţia dumneavoastră de a stabili un raport cu ceea ce ne-a spus Senta adineauri, asta e altă problemă. Nu văd nici o conexiune.

Se lăsă pe spate, cu capul rezemat de perete, cu ochii închişi.

– Copilăria lui Morel şi începutul carierei lui au fost fără probleme. Am un dosar bine documentat despre asta, şi e o schemă pe care am văzut-o de sute de ori - v-aş putea arăta multe altele identice printre fişierele noastre. Un tată autoritar, care şi-a forţat copilul încă de la vârsta de un an. O mamă rămasă pe planul al doilea, care n-a avut nici un cuvânt de spus în educaţia copilului. Elev-minune în şcoală, intră la universitate la treisprezece ani şi e străin de orice în afară de munca lui. Deloc surprinzător: un copil de treisprezece ani nu poate stabili contacte sociale cu nişte tineri care au cu cinci sau şase ani mai mult decât el. Nici un prieten - nici măcar tatăl dumneavoastră. Erau doar colegi de cursuri. După cum puteţi bănui, Morel s-a înscris strălucitor în palmaresul academic. Primul lui studiu despre longevitate şi întinerire a fost publicat înainte să împlinească douăzeci de ani - şi a rămas în bibliografie.

Howard Anson deschise din nou ochii şi-l privi pe Rob.

– Acum să vedem prin ce se diferenţiază. Ajungând în acest punct, aş fi băgat mâna în foc că pot ghici urmarea. Ar fi trebuit să facă o carieră în cercetarea universitară, avansând regulat în grad până când ajungea o autoritate respectată. Ar fi rămas mereu un pic retras şi închis în el, dar e ceva destul de firesc la un om de ştiinţă. Ar fi avut prieteni alţi specialişti din acelaşi domeniu de cercetare, în tot Sistemul Solar.

– Dar este evident că lucrurile nu s-au petrecut deloc aşa.

– Clar. Ar fi fost posibil, dar un alt factor a intrat în joc şi a modificat schema. Morel l-a cunoscut pe Darius Regulo.

Anson se opri. Uşa tocmai se deschisese şi Senta intră. Era albă ca hârtia, până şi buzele pline erau palide, dar mişcările ei erau sigure şi gura fermă. Dintr-un impuls, Rob se apropie de ea şi îi apucă mâinile într-ale lui. Erau din nou calde, dar fără freamătul arzător şi frenetic specific efectului talizei. Femeia îi zâmbi, primul surâs adevărat pe care i-l vedea. Era surâsul fiicei ei, Corrie. Conştientiză din nou asemănarea dintre cele două femei şi se miră cum de n-o remarcase imediat.

– Cum vă simţiţi acum? întrebă el. N-ar fi trebuit să ne lăsaţi să vă folosim în felul acesta, doar pentru ca eu să-mi pot scotoci trecutul.

Ea clătină din cap, zâmbitoare.

– E şi trecutul meu, ştiţi. Sunt la fel de curioasă ca dumneavoastră. De când am ieşit din transă m-am întrebat ce aţi descoperit. Sper că aţi aflat multe lucruri.

Îşi umezi buzele, devenind gravă deodată.

– Dacă avem nevoie de noi informaţii, sunt gata să încercăm din nou.

– Nu acum, zise Anson. N-ar fi bine pentru tine, şi cred că nu trebuie să facem nimic înainte de-a explora ceea ce avem. Ai spus lucruri pe care nu le-am mai auzit niciodată. Domnul Merlin şi cu mine trebuie să aflăm unde duc, şi va dura o vreme.

Îi povesti pe scurt Sentei ce spusese sub influenţa drogului, citându-i textual cuvintele - Rob îi invidia memoria remarcabilă. După ce termină, o privi cu un aer întrebător. Ea scutură din cap.

– Nu am nici o amintire conştientă. În ceea ce mă priveşte, e prima oară când aud aşa ceva. Slavă Domnului pentru bunătatea Lui - nu mi-ar fi plăcut să trăiesc cu amintirile acestea mereu 111 minte! S-a întâmplat ceva îngrozitor atunci, şi se pare că Joseph Morel e un ucigaş.

– Nu aveţi nici o idee despre ce-ar fi putut să ascundă? întrebă Rob. Nu-mi place de el, dar nici măcar el n-ar ucide fără motiv.

– E foarte logic, dar chiar nu-mi dau seama ce-a vrut să ascundă.

Senta îşi muşcă gânditoare buza de jos, care îşi regăsise roşul natural. Avea chipul palid încă, dar un pic de culoare revenea treptat în obrajii ei.

– Poate încerca să acopere altă crimă, conchise ea. Acum ce aveţi de gând să faceţi?

– O să încerc să văd unde duc toate acestea, răspunse Anson. Domnul Merlin va fi ocupat cu „vrejul fermecat”; n-o să poată face mare lucru pentru moment. Nu trebuie să ne grăbim dacă vrem să facem o treabă serioasă. Dat fiind timpul care s-a scurs deja, presupun că mai putem aştepta un pic. N-aş vrea să par alarmist, dar afacerea asta s-ar putea dovedi primejdioasă. Dacă cineva a fost gata să ucidă, acum douăzeci şi şapte de ani, ca să păstreze un secret, e foarte probabil să ucidă şi acum, din acelaşi motiv.

– Dacă e Morel, nu poate să ne omoare aici, când el se află pe Atlantis, zise Senta, întorcându-se spre Rob. Dacă reveniţi acolo, trebuie să fiţi foarte prudent. Nu trebuie să afle ce am descoperit, dar ştie evident că sunteţi fiul lui Gregor Merlin.

– Voi fi prudent, nu vă faceţi griji. Şi nu porniţi de la premisa că sunteţi în siguranţă aici. Ar putea găsi un

mijloc de a ajunge la voi şi fără să fie de faţă - oamenii pot fi plătiţi ca să facă orice. Nu vă asumaţi riscuri, fiţi cu ochii în patru.

– Voi fi vigilent, îl încredinţă Anson. Nu-l cunosc pe Morel, dar mi-am făcut o idee despre el şi nu e prea grozavă. E foarte inteligent şi are destulă experienţă.

– Ce vârstă are acum? întrebă Rob.

– Şaizeci de ani. A suferit o operaţie de întinerire, dar oricum părea mai tânăr decât era. Cred că a folosit tehnicile lui personale de prelungire a vieţii. Când i-am văzut fotografia, i-am dat cincizeci sau cincizeci şi cinci de ani, dar sunt sigur de vârsta lui - am văzut copiile după actele lui de naştere. Avea douăzeci şi trei de ani când l-a contactat Regulo prima dată ca să lucreze pentru el. La puţin timp după aceea, a refuzat o catedră de profesor titular la Canberra. Nu ştiu ce i-a oferit Regulo, dar a fost de ajuns. S-a dus să lucreze în laboratoarele lui Regulo şi nu le-a mai părăsit niciodată de treizeci şi şapte de ani.

– Lucrează în domeniul întineririi? întrebă Rob. Neîndoielnic a pornit de la asta, dar eu ştiu că face alte lucruri pe Atlantis. Îl are pe Caliban, de exemplu.

– Caliban..., zise Senta, înfiorându-se uşor, ca şi cum efectul talizei s-ar fi făcut simţit din nou. E un nume la care nu m-am mai gândit de mult. Când l-am cunoscut pe Morel, nu vorbea decât despre asta - despre Caliban. De treizeci de ani lucrează cu animalul acesta. Încă de atunci susţinea că-l va face să realizeze lucruri pe care nici o caracatiţă nu le-a mai făcut vreodată - îl punea să facă fel de fel de chestii.

– Şi acum face la fel, ba chiar mai mult, zise Rob. Vreţi să spuneţi că-l avea pe Caliban cu el aici, pe Terra?

Senta încruntă sprâncenele brune, care formau acum o singură linie continuă deasupra ochilor depărtaţi.

– Mi-e greu să-mi amintesc unele lucruri. Mi se par înceţoşate, ca şi cum s-ar fi întâmplat altcuiva. Sunt sigură că-l avea pe Caliban în perioada aceea, dar nu mai ştiu dacă era pe Pământ sau nu. Era acum treizeci de ani, sunt sigură, prin urmare, cu trei ani înainte ca Regulo să-şi mute toată afacerea departe de Terra. Prin urmare, Morel a lucrat cu Caliban aici, pe Pământ.

– Vreţi să spuneţi că Regulo locuieşte în spaţiu de atunci - de douăzeci şi şapte de ani? întrebă Rob cu un aer surprins. Credeam că s-a dus abia acum, recent, când a îmbătrânit de-a binelea. Iată un lucru pe care tot nu reuşesc să-l pricep - Morel e socotit un expert în întinerire, una dintre cele mai mari autorităţi din Sistem în acest domeniu. Iar Regulo se lăfaie în aur, nici o cheltuială nu-i stă în cale. Atunci, de ce nu s-a supus unui tratament de •ntinerire? Ştiu că unii oameni refuză din motive religioase, dar tnă îndoiesc că ar fi şi cazul lui Regulo - Dumnezeul lui e ingineria. Dacă acesta este motivul pentru care l-a angajat pe Morel, de ce nu apelează la el? Şi de ce se plimbă cu ţesutul acela cicatriceal în loc să-şi facă grefe şi un tratament de regenerare?

– Ţesut cicatriceal? întrebă Senta, ridicând sprâncenele, uimită. Ce ţesut cicatriceal? Nu-mi amintesc despre nici o cicatrice.

– Asta face parte, probabil, din amintirile pe care le-aţi pierdut, facu Rob, care se ridicase şi măsura în

sus şi în jos încăperea. Toată faţa lui este acoperită de cicatrice. *Trebuie* să le fi văzut; sunt de pe vremea când a trecut prea aproape de Soare, acum cincizeci de ani. Corrie mi-a povestit tot. Aţi uitat şi asta? Chipul lui e un coşmar.

Senta, aşezată pe canapea, rămase atât de mult timp tăcută, încât Rob se temu de un nou atac al efectelor drogului. Părea cufundată în altă transă, cu o expresie meditativă şi intrigată. Sfârşi prin a clătina din cap.

– Cred că ştiu ce s-a întâmplat, zise ea. Aţi asamblat bucăţile puzzle-ului în mod logic, şi par să se potrivească. Dar vă lipseşte una - Cornelia a lăsat deoparte un fapt important.

– Nu mai face pe misterioasa, Senta! zise Anson cu glas liniştit.

– Nu fac pe misterioasa. Am lacune în memorie, dar de asta sunt absolut sigură. Regulo a avut, într-adevăr, destule cicatrice după ce a trecut pe lângă Soare, dar au putut fi corectate. Şi au şi fost, imediat ce s-a întors pe Terra - n-a mai rămas nici o urmă. În vremea când l-am cunoscut eu pe Regulo, era un bărbat foarte arătos. Cornelia v-a zis de ce nu poate suferi nici o cură de întinerire?

– Nu. Nici măcar nu ştiam că nu poate. Cred că am întrebat-o într-o zi şi chiar am discutat despre cicatrice, dar am fost întrerupţi şi n-am mai primit niciodată răspunsul. Mi-a povestit doar de ce nu-i place lui Regulo lumina puternică, şi am presupus că şi cicatricele aveau aceeaşi cauză. Ea n-a mai deschis niciodată subiectul în faţa mea.

– Şi cred că ştiu de ce, zise Senta, încuviinţând din cap. Aţi auzit vreodată de bolile numite *cancer crudelis* şi *cancer pertinax?*

Rob făcu semn din cap că nu.

– Despre ce este vorba?

– Nu ştiu ce înseamnă cuvintele în sine..., începu Senta.

– Cancer crud şi cancer persistent, interveni Anson. Traducere literală. În pare rău, Senta, când ai, ca mine, un „depozit" de informaţii în loc de memorie trebuie să-l utilizezi când ai ocazia.

Ea îi adresă un zâmbet indulgent.

– Eşti şi tu folositor la ceva, Howard - nu e nevoie s-o dovedeşti. Oricum, domnule Merlin, sunt două forme de cancer, după cum probabil bănuiaţi.

– Boli vechi? întrebă Rob. Cred că erau mortale odinioară, la fel ca majoritatea cancerelor.

Senta se aplecă înainte, mai însufleţită.

– Aici e diferenţa. Nu sunt boli vechi. Există şi acum - foarte rar, dar fac parte din cele câteva care nu pot fi încă vindecate complet, şi sunt amândouă mortale. Cicatricele lui Regulo nu au fost pricinuite de trecerea pe lângă Soare. Are *cancer pertinax.* Este forma cea mai rară, iar evoluţia lui este foarte lentă. Dar nu poate fi stopat şi efectele sunt ireversibile. Îl are deja de aproape cincizeci de ani. Până la urmă va muri, în ciuda tratamentelor şi operaţiilor. Îl avea deja când l-am cunoscut eu, şi abia începeau să se vadă primele efecte. Acesta este motivul principal pentru care a plecat de pe Pământ - odată cancerul declanşat cu adevărat, organismul lui nu mai putea suporta gravitaţia terestră. Mă îndoiesc că Darius va ajunge la vârsta de nouăzeci de ani. Boala acţionează pe două

planuri. În afara efectelor directe şi a desfigurării pe care o provoacă, are un efect secundar care anulează rezultatele oricărei cure de întinerire. Tratamentul nu are nici o consecinţă asupra organismelor afectate de această boală.

– Dar asta înseamnă că-şi va pierde mai mult de jumătate din durata de viaţă!

Rob se gândi deodată la spiritul puternic şi fertil al lui Regulo, întemniţat în spatele unui chip răvăşit, într-un trup trădător.

– Vă daţi seama ce tragedie e asta? Nu mă refer numai la tragedia personală - şi asta, desigur. Mă refer la pierderea suferită de lumea întreagă. E unul dintre cei mai mari oameni ai acestui secol. Nu l-am auzit niciodată să se plângă de boala lui - numai de faptul că oboseşte uşor. Şi încă are mai multă energie decât s-ar crede, îndată ce începe să lucreze la o problemă care îl interesează.

– A, dar ar fi trebuit să-l cunoaşteţi acum treizeci de ani, spuse Senta, aruncându-i lui Anson un surâs. Să nu mă înţelegi greşit, Howard, dar acum treizeci de ani, înainte ca boala să-l domine cu adevărat, Darius era un supraom. Avea energie cât zece persoane obişnuite, fie că era pentru muncă, fie pentru distracţie. Era aproape înfricoşător. N-am întâlnit pe nimeni care să aibă măcar jumătate din setea lui de viaţă, şi am cunoscut majoritatea personalităţilor care fac Sistemul să se învârtă. Ştiu că dumneavoastră îl consideraţi un individ deosebit - şi este, cu siguranţă -, dar nu mai e decât umbra celui ce-a fost. Îl roade, încetul cu încetul.

– Vreţi să spuneţi că nu există tratament? întrebă Rob. Nici măcar pentru a-l încetini?

– Nu, există tratamente, atât pentru *crudelis,* cât şi pentru *pertinax,* continuă Senta, scuturându-şi pletele brune. Aici e ironia. Joseph Morel a pus la punct o terapie pentru *cancer crudelis,* eficientă în toate cazurile pe care le-a tratat. E folosită în mod curent, şi se numeşte tratamentul Morel. Dar Regulo suferă de *cancer pertinax,* iar terapia lui Morel este ineficientă pentru acesta. A încercat diferite variante, dar, când a testat medicamentele pe oameni, acestea au provocat efecte secundare mortale pe termen lung. Între cele două boli există o uşoară deosebire. Sunt sigur că Morel lucrează şi acum la asta, dar, după ce mi-aţi spus despre înfăţişarea lui Regulo, se pare că n-a obţinut rezultatul definitiv.

– Nu-l expedia pe Morel aşa de repede, zise Anson, întins în pat, cu ochii în tavan. Ştiu multe lucruri despre trecutul lui; nu e doar sclipitor, este de-a dreptul genial. Şi cel puţin dintr-un punct de vedere e la fel ca Regulo - sau ca dumneavoastră, domnule Merlin, din câte am văzut. Odată ce se apucă de o problemă, nu se opreşte până nu o rezolvă.

– Şi eu am avut aceeaşi impresie, mărturisi Rob.

Ridică din umeri.

– Nu ştiu cum procedează Morel, dar eu nu fac decât să urmez pistele care mă interesează, oriunde ar duce ele. De-asta nu-mi place prea mult de Morel. Urmărim obiective diferite, în vreme ce Regulo şi cu mine suntem interesaţi de aceleaşi lucruri, de cele mai multe ori.

– I-aţi văzut biroul? îl întrebă Senta pe Rob, care aprobă din cap. Îl avea şi acum treizeci de ani, şi abia se apucase să pună pe el sloganele acelea ciudate. Zicea că-şi clădeşte filozofia. Mi-ar plăcea

să-l văd acum, să văd dacă a schimbat ceva în treizeci de ani.

Clătină din cap, adâncindu-se din nou în trecut, dar de această dată fără ajutorul drogului.

– Ce era atunci? „RACHETA E UN NONSENS”. Deviza asta a fost prima dintre toate. Tocmai începuse să amenajeze Atlantisul. Încă nu-mi dădeam seama că intenţiona să-şi construiască o lume particulară, în care să se poată retrage, lăsând restul Sistemului să facă ce pofteşte. Şi acum aveţi amândoi „vrejul fermecat”, răspunsul pe care l-a găsit, în sfârşit, la problema rachetelor, după tot acest timp. Howard are dreptate, Regulo nu se lasă păgubaş cu una, cu două.

Îl privi pe Rob cu altă expresie, de parcă vedea în el ceva care până atunci îi fusese inaccesibil.

– Fiţi prudent, domnule Merlin. Nu vă implicaţi prea mult. E bine să ai obiective, dar nu e bine să le laşi să te obsedeze complet. Darius e dependent de un drog la fel de puternic ca taliza. Nu suportă să piardă. Nu lăsaţi asta să vă molipsească şi pe dumneavoastră.

Rob se încruntă. Senta ţintise unde trebuia.

– Voi încerca. Ştiu ce vreţi să spuneţi, dar am făcut dintotdeauna lucrurile cu toată ardoarea şi implicarea de care eram capabil. Nu va fi uşor să mă înfrânez.

– Ştiu, zise Senta, apucându-l pe Rob de mâna dreaptă şi mângâind-o uşor cu un deget. Nu încercaţi să compensaţi mâinile acestea. Aţi dovedit de mult că sunteţi la fel de îndemânatic ca orice persoană înzestrată cu mâini naturale. Am vorbit ieri cu Cornelia şi mi-a spus că aţi lucrat fără oprire de

când l-aţi întâlnit prima oară pe Regulo. Nu uitaţi că şi munca poate fi un drog şi un subterfugiu.

– N-o să exagerez.

Rob sesiză că mâinile Sentei erau cuprinse din nou de un tremur uşor şi că păreau mult mai calde decât ale lui.

– Corrie şi cu mine ne vom lua o scurtă vacanţă încă din seara asta ca să petrecem o zi la Napoli înainte de a ajunge la Quito, unde e postul de ancoraj. Ştiu că-l respectaţi pe Regulo, dar îmi dau seama acum că sunt unele lucruri cu care nu sunteţi de acord. Ce credeţi despre faptul că tânăra Corrie lucrează pentru el? Unele dintre sarcinile pe care i le încredinţează sunt destul de ciudate - ca de pildă să vină să mă caute şi să mă aducă pe staţia lui orbitală. Are foarte multe responsabilităţi pentru vârsta ei. Dumneavoastră i-aţi prezentat-o lui Regulo?

Se aplecă spre Anson şi-l înghionti uşor în coaste. Anson se ridică în fund, ducând mâna la buzunar după ce o privi pe Senta.

– Să mergem, draga mea. E timpul să luăm un sedativ. Mulţumesc, domnule Merlin.

Senta, care nu părea să-l fi auzit pe Anson, îl privea pe Rob cu un aer surprins.

– Nu ştiu ce aţi făcut cu Corrie în tot timpul acesta pe care l-aţi petrecut împreună. Chiar nu v-a vorbit *deloc* despre ea?

– Ce este? întrebă Anson, care ridicase braţul gol al Sentei şi aplica pe el un vapoinjector minuscul. N-am fost atent. Ce i-a zis Corrie lui Rob?

– Ceea ce *nu* i-a zis mă suiprinde.

Senta se lăsă condusă de Anson spre pat.

– Domnule Merlin, sunteţi atât de prins în munca dumneavoastră, încât unele lucruri vă scapă complet, reluă ea. Am trăit cu Regulo vreme de cinci ani. Ce credeţi că am făcut în tot acest timp, am desenat rachete? Când vă vedeţi cu Cornelia diseară, uitaţi-vă bine la ea. Uitaţi-vă la ochii ei, la forma frunţii. E fiica mea, şi-mi poartă numele - dar este şi fiica lui Darius. Eu am crescut-o, dar n-am putut s-o păstrez pe Pământ. Imediat ce a împlinit vârsta, s-a dus pe Atlantis. Nu v-a zis nimic despre toate astea?

Rob o privea cu un aer uluit.

– Nici un cuvinţel. Poate că s-a gândit că era destul de evident, fără să mai fie nevoie să-mi spună ea. La prima noastră întâlnire, Corrie mi-a zis că de ani şi ani de zile se uită la inscripţiile de pe biroul lui Regulo. Mi s-a părut ciudat, pentru că părea atât de tânără, dar n-am căutat niciodată mai departe. Şi mi-a mai spus că nu v-a văzut niciodată luând taliza. Howard mi-a zis că luaţi de doisprezece ani, ceea ce înseamnă că tânăra avea în perioada aceea doar paisprezece ani. Nu înţelegeam cum se face că nu v-a văzut niciodată sub influenţa drogului, dacă nu cumva se dusese pe Atlantis înainte de momentul acela ca să lucreze. Dar totul capătă sens dacă s-a dus să locuiască acolo cu tatăl ei. Am fost incredibil de orb, asta e tot.

Senta clătina din cap, dar ochii ei începuseră deja să se înceţoşeze înainte ca Rob să termine de vorbit. Cum injecţia îşi făcea efectul, Howard Anson îi aşează uşor capul pe pernă.

– Într-o zi, domnule Merlin, zise el pe un ton sinistru. Curând. Mai urmăresc ceva în scotocirea asta a trecutului. Vreau să-i găsesc pe ticăloşii care

au făcut din Senta o talizomană. N-am crezut niciodată că a facut-o de bunăvoie, dar acum sunt sigur că are legătură cu o altă tentativă de a-i şterge memoria - numai că merge exact pe dos. Îşi aminteşte exact ceea ce ar fi vrut ei să se piardă, e prea adânc înrădăcinat în ea. Să-i găsim pe făptaşi. O să vă daţi seama că am şi eu obsesiile mele.

– O să încercaţi din nou să vedeţi ce îşi mai aminteşte?

– Nu ştiu. Este evident că nu avem totul, dar ea nu poate lua prea des o doză atât de puternică - reacţia este severă. Voi continua să scotocesc în trecutul lui Morel; căutaţi indiciile de pe Atlantis. Dar ţineţi cont de părerea Sentei. Fiţi prevăzător în cercetările astea. Am auzit-o pe Senta vorbind de Morel şi e îngrozită de el. Nu-l lăsaţi să bănuiască ce vreţi să faceţi.

– Poate e prea târziu pentru asta, zise Rob, ridicându-se. Eram deja suspicios când am explorat culoarele ultima dată. Voi fi prudent, dar trebuie să continui. Vreau să aflu cine mi-a omorât Părinţii, şi vreau să ştiu de ce. Mi-ar plăcea să mai verificaţi anumite lucruri cât timp sunt plecat. Încercaţi să găsiţi tot ce poate avea legătură cu goblinii sau cu ceva asemănător, pe Terra şi în Sistem.

Howard Anson făcu un gest aprobator.

– Voi încerca, dar nu prea ştiu de unde să încep. Ce este un goblin? Nici nu aveţi idee ce puteţi găsi în fişiere legat de „fiinţe mici”. Nici măcar nu ştim dacă goblinii sunt mici. Va trebui să trec prin sită munţi de informaţii referitoare la elfi, spiriduşi, gnomi şi tot felul de umanoizi mititei, reali sau imaginari.

– Ştiu. Dacă n-aş avea o încredere extraordinară în calităţile dumneavoastră de detectiv, nici măcar n-aş fi adus vorba. Şi cred că ştim acum că goblinii sunt mici. Senta a zis că erau doi într-o ladă de materiale medicale - acestea au în general mai puţin de un metru lungime. Presupun că aţi încercat deja să găsiţi referinţe despre „Expies”, numele pe care l-aţi auzit mai devreme?

– Demult. N-am găsit nimic, nici o urmă. Dar voi încerca din nou. O să dureze ceva timp, şi o să coste mult.

– Nu vă faceţi griji în privinţa banilor, am mai mulţi decât e nevoie.

Rob se opri în uşă, întorcându-se spre silueta întinsă pe pat.

– Încă o întrebare înainte să plec. Mi-aţi spus că Senta e îngrozită de sărăcie şi că provine dintr-un mediu modest. Acum pare să dispună de mai mulţi bani decât poate cheltui. Ştiţi de unde îi are? Dacă sunt ai dumneavoastră, e perfect, nu vreau să fiu indiscret.

– Ştiu de unde îi are, răspunse Anson cu voce amară, nepotrivită cu felul lui de a fi. N-a apelat la mine pentru asta - n-a avut nevoie niciodată. Am găsit urmele codului în fişiere şi totul se încheie într-un singur număr de cont. Tot ce cheltuieşte Senta se regăseşte în debitul contului central al Companiei Regulo.

10.

„Naşterea uroboros-ului [2]*”*

La mai puţin de cincizeci de kilometri spre sud-vest, se înălţa oraşul Quito, de-acum invizibil din locul excavaţiilor. Mormane uriaşe de pământ şi de pietre sfărâmate încercuiau complet groapa, ascunzând priveliştea înconjurătoare oricui stătea în interiorul craterului.

Peisajul îşi pierduse orice urmă de viaţă. Nimic nu creştea pe pantele abrupte ale mormanelor de stânci, nici în interiorul cavernos al hăului cu pereţi verticali căptuşiţi cu metal. La vreo treizeci de metri de margine, Rob contempla decorul mohorât şi pustiu.

– Sper că toate astea merită osteneala, îi zise bărbatului de lângă el. S-ar zice că aţi săpat ceva. Ştii că trebuie să aterizăm într-un punct precis şi să reţinem cablul când va începe să tragă? Altfel ne scapă toată tărăşenia.

Celălalt bărbat, scund şi îndesat, părea să se simtă în largul lui în aerul rarefiat al muntelui. Îi adresă lui Rob un zâmbet strălucitor, care îi dezvălui dinţii depărtaţi.

– Nu e domeniul meu, spuse el pe un ton direct, care trăda o lungă familiaritate. Să-l faci să aterizeze unde trebuie e treaba ta. Eu nu fac decât să sap gropi. Vino să arunci o privire în fundul ăsteia. E ceva grozav, cea mai mare pe care am săpat-o vreodată.

2 *Uroboros* = şarpe care îşi muşcă coada (n. tr.).

Rob se lăsă condus până la marginea prăpastiei. Avea forma unui cilindru regulat, cu diametrul de aproape patru sute de metri, cu pereţi netezi şi verticali. Aruncă o privire în interior şi se depărtă iute.

– Mi-ajunge, Luis. Nu sunt mare amator de înălţimi.

– Serios? facu celălalt, scrutându-l cu un aer provocator. Mie îmi spui asta, când Perrazo abia mi-a povestit că te-ai dus să escaladezi Himalaya de unul singur? Alea ce sunt, nu înălţimi?

– E altceva. Eram cu mintea concentrată asupra faptului că trebuie să ajung în vârful muntelui şi apoi să cobor. Aici nu vezi decât în jos. M-am întrebat mereu cum te poţi simţi în elementul tău când munceşti aşa, în gol.

Rob facu din nou un pas în faţă ca să arunce o scurtă privire peste margine, apoi se dădu iarăşi în spate.

– De aici s-ar zice că sunt peste cinci kilometri adâncime. Nici măcar nu reuşesc să văd materialele de excavare; şi sunt, totuşi, maşini mari.

– Cele mai mari pe care le-am putut găsi. Totul va fi gata în două luni.

Luis înaintă până în marginea extremă a gropii şi se aplecă dezinvolt deasupra hăului. Ceea ce vedea îl făcu să clatine mulţumit din cap, după care scuipă nepăsător în adâncuri.

– Deocamdată, asta e partea uşoară, nu? Când o să vină cablul şi va trebui să aruncăm toate pietrele astea înăuntru, atunci o să transpirăm cu adevărat. O să fie greu să-l ancorăm. Eşti sigur că nu poţi să-mi laşi mai mult timp? Două miliarde de tone de deversat în mai puţin de cinci minute - e o comandă mare.

Era tot aplecat deasupra gropii, uitându-se în jos, iar tonul lui sigur îi dezminţea cuvintele.

– O să reuşeşti, Luis.

Rob se uita drept deasupra lor, ca şi cum ar fi văzut un obiect imaginar coborând din cer.

– Am construit baza „vrejul fermecat” în formă de ciupercă. Extremitatea inferioară se lărgeşte până la aproape trei sute cincizeci de metri, aşa că nu-ţi va fi deloc greu să-l vezi venind. O să ajungă la capătul cursei cu mai puţin de o sută de kilometri pe oră. Vei putea începe să arunci pietrele înăuntru imediat ce umflătura coboară sub nivelul solului. O să ai tot timpul. Dacă stau bine să mă gândesc, mă întreb de ce eşti plătit atâta! Chiar sunt bani aruncaţi pe fereastră!

– Aşa e, zise Luis râzând, tot cu ochii aţintiţi spre fundul gropii. Poate ţi-ar plăcea să te ocupi tu însuţi, ce zici? Şi eu aş putea să mă aşez acolo, în staţia de control, şi să mă uit la ceilalţi cum muncesc.

– Ţi se pare uşor ce fac eu? De ce crezi că o să-mi albească părul? Tu n-ai decât să rămâi aici, plin de încredere oarbă - eu o să-mi fac griji cu stabilitatea, dintr-un capăt în celălalt.

Mărunţelul ridică din umeri.

– Stabilitatea! Ai calculat totul de luni de zile. Acum stai în fund şi te uiţi, şi mai îmi şi spui că albeşti. Ce-o să *faci,* ia spune-mi?

Rob trase adânc aer în piept. Cei doi făcuseră jocul acesta în repetare rânduri.

– Eu voi fi acolo, încercând să controlez un şarpe însufleţit lung de o sută de mii de kilometri, asta e tot. Şi o să adaug balastul în celălalt capăt. Ce-ai zice dacă l-am rata? Te-ai pomeni cu toată tărăşenia în braţe, aici, la Quito.

– N-o să se întâmple aşa, nu?

Luis întorsese spre Rob chipul lui durduliu, lăsând duelul verbal pentru a lua un aer întrebător. Picioarele lui erau la doar câţiva centimetri de marginea gropii.

– Dacă te îndepărtezi de groapa aia, Luis, o să-ţi răspund. Ţie nu pare să-ţi pese, dar pe mine mă face foarte nervos. Nu că mi-ar fi greu să găsesc un locţiitor mai competent - scuteşte-mă doar de corvoada de a pune pe altcineva la curent ca să se ocupe de ancoraj.

Rob îşi privi tovarăşul depărtându-se vreo cinci centimetri de margine.

– Dar ai dreptate, continuă el. Dacă ratăm descărcarea balastului în capătul celălalt, cablul nu se va întinde aici - nu la Primul tur. Va începe să se curbeze în jurul Pământului, accelerând dintr-un capăt în celălalt. O să-ţi dai seama, îţi garantez. Ar trebui să ajungă aproape la mach 3 la intrarea în atmosferă şi va fi o distracţie de două miliarde de tone. Quito ar trebui să nu ducă lipsă de animaţie.

– *Sicatta!* îmi zugrăveşti un tablou grozav.

Luis scuipă din nou în gol, apoi se răsuci pe călcâie şi-l ajunse din urmă pe Rob lângă aerocar.

– Presupun că aţi povestit asta celor de la Biroul Coordonatorilor Generali? Ei ce părere au?

– Nu e domeniul meu, facu Rob, imitând tonul calm şi categoric al însoţitorului său. Las asta pe mâna lui Darius Regulo. El a fost cel care a obţinut toate autorizaţiile.

– Hm! Şi cum a reuşit?

– Nu pot decât să presupun, zise Rob, ridicând din umeri. Pe unii i-a convins, pe alţii i-a cumpărat, unii îi datorau favoruri trecute, iar pe alţii i-a lăsat să

întrezărească necazuri şi mai mari dacă nu-şi dădeau acordul la construcţia „vrejul fermecat”. Ştii cum se întâmplă. Eu, unul, mă mulţumesc să construiesc cabluri - şi acesta e şi el grozav, cel mai mare pe care l-am făcut vreodată. Sunt mai mult decât fericit să las influenţarea autorităţilor pe seama lui Darius Regulo.

Se aşează pe aripa trunchiată a aerocarului.

– Noi avem destule de făcut. Pe aici sunt probleme deosebite? Dacă nu, putem să continuăm fabricarea şi să punem la punct coborârea.

Mărunţelul izbucni:

– Am lucrat pentru tine la podul din Tasmania, la podul din Noua Zeelandă şi la podul din Madagascar. Mai ţii minte? După toate astea, mai ai tupeul să-mi pui o asemenea întrebare? Rob Merlin, prietenul meu perfecţionist, nu mă cunoşti oare mai bine de atât? Nu crezi că de mult ţi-aş fi bătut la uşă dacă ceva nu mergea conform previziunilor şi orarului? Mă iei drept unul dintre acei *lastajas* incompetenţi care preferă să strice treaba, în loc să admită că au probleme?

– Foarte bine, conchise Rob, ridicând mâna ca să oprească şuvoiul de cuvinte. Sunt de acord cu tine. Am greşit, recunosc. Ştiu că ţii bine lucrurile în mână, ştiu cum lucrezi. Pe legea mea, Luis, dacă n-aş fi fost sigur c-o să faci să meargă totul ca pe roate, nu ţi-aş fi cerut niciodată să te ocupi de asta. Dar şi tu mă ştii. Trebuie să văd totul cu ochii mei şi să pun întrebările astea idioate. Face parte din mine, tot aşa cum săpatul gropilor face parte din tine.

– Aşa este, zise Luis zâmbind când se suiră amândoi în aerocar. Trebuie să recunosc că aşa e firea ta.

Se întoarse ca să privească mormanele uriaşe care îi înconjurau, munţi de pământ şi pietre.

– Şi rămâi aşa cum eşti, adăugă el încet. Continuă să ceri să vezi totul cu ochii tăi. E motivul pentru care Luis Merindo a lucrat pentru tine în patru rânduri. Nu uita că şi eu ţin la viaţa mea, chiar dacă ţi se pare că stăteam prea pe margine pentru liniştea ta sufletească. Hai să aruncăm o privire de pe staţia de ancoraj. Aici vom fi gata când eşti şi tu.

Priveliştea descoperită de pe L4 era întotdeauna o surpriză pentru vizitatori. Atenţia era atrasă mai întâi de globul pământesc, de patru ori mai mare decât Luna. Dar, în cele din urmă, discul lunar, care nu era totuşi mai mare decât se vedea de pe Terra, era cel care trezea interesul. Petele care îi marcau suprafaţa păreau false. Pentru orice locuitor al Pământului faţa aceea imuabilă era profund înrădăcinată în memorie, înainte chiar de a-şi putea aminti vreo imagine coerentă. Când trăsăturile familiare căpătau brusc înfăţişare străină, descopereau o lume nouă şi interesantă, diferită de străvechea tovarăşă a Terrei. Şi impresia aceasta persista. Rob, care venise deja de foarte multe ori pe L4 şi începea să se obişnuiască cu acest chip nou suspendat pe cer, se surprinse cu toate acestea aruncând priviri frecvente emisferei strălucitoare, în timp ce se lăsa dus încet de-a lungul „vrejului fermecat” în direcţia „Păianjenului”.

Cablurile de susţinere şi supraconductoare, la fel ca elementele scării de tracţiune, erau filate într-o

singură unitate complexă. Acesta era ansamblul a cărui extremitate trebuia să aterizeze în punctul de ancoraj. Restul - vagoanele pentru minereuri?! pasageri, roboţii de întreţinere, diversele sisteme de captare şi detecţie - urma a fi adăugat mai târziu, după poziţionarea „vrejului fermecat”. Avusese o mică discuţie cu Regulo despre transportoarele de minereu. Regulo ar fi vrut să le includă în acelaşi proces de extruziune, curios fiind să vadă ce poate face „Păianjenul”, pe care părea să-l considere noua lui jucărie. Rob izbutise să-l convingă că manevrele de coborâre pe Terra vor fi mult mai complicate în felul acesta, deşi extruziunea în sine era realizabilă. Instalarea transportoarelor de minereu necesita intervenţia unei echipe dispuse să lucreze pe toată lungimea „vrejului fermecat”; dar, cu asistenţa roboţilor de întreţinere, treaba se putea termina în mai puţin de o lună.

Firele de siliciu îmbogăţit care alcătuiau cablul de susţinere sclipeau în soare, formând o uriaşă buclă arahniană care se depărta de L4 în direcţia Pământului. Nu se desluşeau cu ochiul liber decât primii kilometri. Mai departe, mii de senzori minusculi dispuşi de-a lungul corpului flexibil trimiteau la intervale apropiate impulsuri radio programelor de ajustare orbitală ale lui Sycorax. Rezultatele acestor calcule erau revăzute de Rob şi, în afara unei intervenţii directe a acestuia, declanşau toate măsurile de corecţie necesare de-a lungul „vrejului fermecat”, datorită micilor reactoare mobile responsabile cu menţinerea delicatei stabilităţi generale a vastei bucle. La sugestia lui Rob, acceptată imediat de Regulo, doi „Păianjeni” eliberau fiecare câte un fir lung încovoiat, ale căror

capete fuseseră lipite prin topire pe primii câţiva kilometri, ceea ce permitea reducerea la jumătate a duratei globale de fabricaţie. Manevrele precedând coborârea spre Terra aveau să fie ceva mai complexe, dar Rob era convins că puteau fi puse la punct.

Departe în faţă, vedea clar masa asteroidului adus de Regulo din Centură. Foarte aproape de suprafaţa lui, invizibili ochilor lui, pluteau cei doi „Păianjeni" ale căror dispozitive de filare lăsau să curgă interminabilul val de cablu sclipitor. Pe când se străduia să-i zărească, remarcă un mic aparat de inspecţie asemănător cu al lui care se desprindea din umbra asteroidului ca să vină spre el.

– Corrie?

– Eu sunt, răspunse o voce clară în cască. Mi-am zis că v-aş putea ieşi în întâmpinare ca să văd toată activitatea de aproape. Cum se comportă „vrejul fermecat"?

– Cât se poate de bine, pentru moment.

Ajunsă la nivelul lui, cealaltă navă făcu stânga împrejur şi-l urmă de-a lungul cablului.

– Am parcurs toată bucla fără să văd nimic îngrijorător, continuă Rob. Apăruseră mici mişcări de oscilaţie şi torsiune în partea cealaltă, dar fuseseră deja amortizate de reactoare când am ajuns acolo. E cineva pe Atlantis care face minuni în calculele de control.

– Sycorax se ocupă de tot, fără îndoială, şi cu un pic de ajutor de la Caliban.

– Vorbeşti serios? Dacă e adevărat, o să încep să mă îngrijorez. Nu cred că animalul pricepe vreo iotă din calculele matematice.

Corrie izbucni în râs.

– Nu prea ştiu nici eu dacă vorbesc serios sau nu. Sycorax a devenit atât de complex, încât nici măcar Regulo şi Morel nu mai ştiu cine ce face. În calculator există elemente non-deterministe, iar între Sycorax şi Caliban există legături în timp real. Au fost incluse chiar şi dispozitive de randomizare în circuitele lui Sycorax - a fost o idee de-a lui Regulo, ca să adauge un element euristic anumitor algoritmi de optimizare. Unul dintre circuite citeşte zgomotul de fond al stelelor şi-l introduce ca dată în calculator. Din câte zice Regulo, Sycorax are din când în când „un gând capricios”. Explicaţia mea e cam lungă, dar nu e decât un fel de a spune că şi tu ştii la fel de multe ca mine, sau ca oricine altcineva, despre acest subiect. Nimeni în afară de Sycorax nu ţi-ar putea spune unde anume în ansamblul Sistemului se fac aceste calcule de stabilizare - şi se pare că Sycorax nu are chef să spună.

Acum erau chiar lângă „Păianjeni”. Rob nu simţea nici o nevoie reală de a le verifica funcţionarea, dar îi făcea întotdeauna plăcere să-i privească la lucru. Era prima lui invenţie veritabilă, aceea care îi aducea cele mai mari satisfacţii. Cele două enorme corpuri ovoide erau suspendate aproape de suprafaţa asteroidului, la circa o sută de metri unul de celălalt. Dintre cele opt picioare lungi, metalice, orientate în jos şi stabilizate delicat la câţiva centimetri de suprafaţă, ieşea trompa de aspiraţie lungă, înfiptă adânc în miezul asteroidului. Rob văzu ochii uriaşi, faţetaţi, întorcându-se spre el. „Păianjenii” îi percepeau prezenţa. Undeva, în adâncul componentelor lor organice, se înfiripa o conştiinţă rudimentară.

Îndată ce îi văzuse, Corrie fusese fascinată de ei.

– De ce opt picioare? întrebase ea.

Rob ridicase din umeri.

– Ţese ca un păianjen. Câte picioare i-ai fi pus, în locul meu?

Modificările aduse „Păianjenilor” pentru a accelera procesul de extruziune fuseseră efectuate cu răbdare - şi le aduseseră lui Rob şi Darius prima surpriză. Ritmul de aprovizionare cu materie primă necesară pentru a menţine la viteză maximă producţia „Păianjenilor” era mult mai ridicat decât socotiseră ei. Metodele convenţionale de extracţie s-au dovedit a fi evident insuficiente. Materia primă era prezentă din abundenţă - siliciu pentru cablul de susţinere, niobiu şi aluminiu pentru cablurile supraconductoare şi mecanismele de tractare -, dar s-o extragi suficient de rapid era cu totul altă chestiune.

Problema i-a incomodat până în momentul în care Rob l-a chemat de urgenţă pe Rudy Chernick ca să-l întrebe dacă există vreo metodă de a modifica o „Cârtiţă de cărbune” în aşa fel încât să poată lucra în vid şi pe materiale diferite. După multe discuţii tehnice şi negocieri aprige între Chernick şi Regulo, proiectul „vrejul fermecat” dobândise un nou asociat secund. O întreagă familie de „Cârtiţe” modificate ronţăia acum bucuroasă măruntaiele asteroidului, înghiţind cu lăcomie minereul ca să scuipe zilnic milioane de tone de materie primă în ţevile legate de fiecare din trompele avide ale „Păianjenilor”. Rob nu intrase decât o singură dată în interiorul asteroidului, când Chernick a dus un transport de substanţe nutritive pentru „Cârtiţe”. Nici măcar extraordinarul metabolism al acestora nu se putea mulţumi cu un asemenea mediu stâncos.

Rob fusese uimit şi foarte repede deconcertat de întrepătrunderea de tuneluri care se înfundau în toate părţile în interiorul planetoidului de trei kilometri diametru.

– De unde ştii unde se află toate „Cârtiţele” şi ce extrag? I-a întrebat el pe Chernick, care părea să se descurce remarcabil în acest păienjeniş de galerii întreţesute.

Însoţitorul lui era înalt şi scheletic, cu ochi trişti şi o mustaţă lungă, care atârna în jurul gurii. La întrebarea aceasta scosese un mic chicot vesel, aruncându-i lui Rob o privire maliţioasă.

– N-am nici cea mai vagă idee. Doar tu m-ai sfătuit să folosesc circuitele de autosatisfacţie. Pun pariu că ale mele sunt aproape identice cu cele pe care le-ai pus în „Păianjenii” tăi. „Cârtiţele” adoră să organizeze săpatul - n-aş vrea să le răpesc singura plăcere pe care o cunosc. Le-am dat indicaţii privind cantităţile şi ritmurile necesare şi le-am lăsat să se ocupe singure de restul. Sunt de o iscusinţă desăvârşită, nu ca monştrii ăia pe care îi ţii afară.

Chernick scrută tunelul în direcţia canalului de alimentare care ducea la trompa unuia dintre „Păianjeni”.

– Câţi ai acum? Mi se par îngrijorători.

– Cinci compleţi, şi cultivăm biocomponentele altor trei pe Terra. Tocmai am comandat echipamentele electronice. Am unul pe Pământ, pe aceştia doi de aici şi încă doi care sunt închiriaţi de Regulo. Îi foloseşte Sala Keino, în împrejurimile Atlantisului.

– Atlantis? (Chernick întoarse spre Rob nasul lung, inchizitorial.) Ce vrea să facă acolo?

– O să-ţi spun când aflu şi eu. Face pe misteriosul - n-a vrut să destăinuiască decât că e vorba de un nou mod de extracţie.

A fost rândul lui Rob să ia un aer maliţios.

– În locul tău, Rudy, aş începe să-mi fac griji. Cunoşti reputaţia lui Regulo. Dacă face în aşa fel încât „Cârtiţele" tale să fie depăşite?

Chernick ridică din umeri, muşcându-şi mustaţa.

– Cunosc reputaţia lui Regulo - tocmai de aceea *nu* îmi fac griji. Nu-l interesează nimic legat de munca de pe Pământ. „Cârtiţele" mele n-au de ce să se teamă.

În ciuda acestor asigurări, părea preocupat când se înapoiară pe nava care urma să-i ducă în colonie. Orice om inteligent putea prevedea imediat în ce măsură un „agaţă-cer" în funcţiune va reduce distanţa practică dintre Terra şi industriile spaţiale. Asta se întâmpla în primele zile de producţie. De atunci, evenimentele nu fuseseră deloc de natură să-l liniştească pe Rudy Chernick. Lucrurile avansau rapid - deşi, după perioada de început, după ce au fost deja produşi peste o mie de kilometri de cablu, Rob a cerut să se arunce totul şi să reia extruziunea de la capăt. Decizia lui descumpănise pe toată lumea, în afară de Regulo. Bătrânul a râs răguşit şi a dat din cap în semn de aprobare când l-a apelat Corrie ca să-l înştiinţeze.

– Exact ceea ce trebuia făcut, zise el. Mă întreb cum de a învăţat Merlin atât de repede toate dedesubturile. E tânăr, dar chiar înţelege diferenţa dintre trecător şi definitiv.

– Vrei să spui că prima parte a cablului nu era bună? întrebă Corrie.

– O, probabil că era bună - aproape sigur era bună. Dar exista o şansă ca specificaţiile să nu fi fost perfect respectate în perioada de început. Merlin a aşteptat ca producţia să funcţioneze ca unsă şi a pornit din nou de la zero, ştiind că nu s-a întâmplat nimic deosebit înainte ca totul să se stabilizeze. Exact asta aş fi făcut şi eu - numai că nu ştiu dacă aş fi avut înţelepciunea s-o fac când eram de vârsta lui. Devin prea buni, prea devreme în zilele noastre.

Îşi scutură capul diform.

– E un lucru bun că am renunţat la aspectul tehnic al proiectului.

Poate. Dar Regulo citise zilnic rapoartele de producţie, iar planurile detaliate ale „vrejului fermecat” erau împrăştiate aproape peste tot în generosul cabinet de lucru de pe Atlantis.

Rob ştia foarte bine în ce măsură se interesa Regulo de proiect şi cât era de implicat. Nu ezita niciodată să-l apeleze, imediat ce apărea o problemă spinoasă de inginerie. Bătrânul bombănea de fiecare dată când se punea problema să facă treaba altcuiva - pentru ce credea Rob că este plătit? Apoi în ochii lui sclipitori se aprindea o licărire de interes, calculatorul era cuplat la conversaţie şi toate celelalte probleme ale vastei reţele a Companiei Regulo erau lăsate deoparte până când el şi Rob ajungeau la o soluţie acceptabilă.

– Şi acum nu mă mai sunaţi dacă nu e vorba de o problemă financiară, zicea el de fiecare dată înainte de a întrerupe comunicarea.

Rob încuviinţa politicos, reprimându-şi zâmbetul până când ecranul video era scos din circuit.

După ce fuseseră filaţi şaptezeci de mii de kilometri de cablu, aceste conversaţii erau mai puţin

frecvente. Tot ce putea ieşi prost era de-acum prea grav ca să mai poată fi rezolvat printr-o simplă discuţie. Rob era permanent îngrijorat de ritmul de extruziune al „Păianjenilor”, verificând să nu varieze nici măcar cu o fracţiune infimă.

– De ce te frământă atâta treaba asta? întrebă Corrie când navetele lor de inspecţie acostară la staţia principală a personalului şi îşi scoteau costumele spaţiale. Chiar contează dacă accelerează sau încetinesc puţin?

– Ar fi catastrofal, zise Rob, cu ochii lipiţi de cablul care se pierdea la infinit. Îţi dai seama ce moment cinetic are masa aceasta în prezent? Peste un miliard de tone care se depărtează regulat de noi, cu viteza de extruziune a „Păianjenilor”. Dacă „Păianjenii” ar încerca să încetinească sau să accelereze, inerţia acestui miliard de tone ar refuza să urmeze mişcarea. Forţa de inerţie i-ar smulge de pe asteroid şi i-ar separa de sursa lor de materie primă - nu-ţi poţi închipui consecinţele pe care le-ar avea *asta* asupra planificării noastre. L-aş avea pe Regulo în spinare, în loc să-l ştiu departe, bine mersi pe Atlantis.

Corrie încuviinţă din cap.

– L-ai apelat zilele astea? Ultima dată când am vorbit cu el mi-a zis că are veşti pentru tine.

Rob stătea lângă ea, în gravitaţia de o cincime de g generată de mişcarea de rotaţie a staţiei. Privind-o, se minună încă o dată că fusese atât de orb. Era indiscutabil fiica Sentei. Tenul ei era diferit şi silueta mult mai fină - dar conformaţia feţei, linia gâtului aminteau exact de Senta.

Ce să creadă însă de ochii aceştia - de ochii aceştia deschişi la culoare şi sclipitori? Ei aveau cu

siguranţă altă origine. Aminteau de albastrul glacial al ochilor lui Darius Regulo, dar asemănarea..

Ecranul se stinse. Rob se întoarse spre Corrie, ridicând din umeri.

– Ăsta-i Regulo! Nu se pierde în discuţii inutile, şi de data asta e grăbit. Probabil îşi spune că o să mă facă să vin mai repede dacă îmi aţâţă curiozitatea, fără să-mi mărturisească despre ce este vorba. Oricum, vreau să-i transmit un mesaj. Vrei să-i spui că voi fi pe drum în mai puţin de şase ore? Trebuie să mă ocup de mai multe lucruri înainte să plec şi să vorbesc cu echipa de ancoraj de pe Terra.

– *Vom* fi pe drum în mai puţin de şase ore, îl corectă ea. L-ai auzit. Ne aşteaptă pe amândoi, şi doar nu te gândeşti să mă laşi aici după ce l-am auzit ademenindu-te cu o asemenea momeală? O să trimit mesajul tău, dar am şi eu câteva treburi de rezolvat urgent. Tocmai mă străduiam să obţin de la autorităţile terestre altă aprobare pentru Regulo. Am acelaşi sentiment ca şi el faţă de guvernul terestru şi de Federaţia Spaţiului Unit - nu mai pot să le sufăr. El spune că nouăzeci şi nouă la sută din locuitorii Pământului nu merită osteneala să fie menţinuţi în viaţă, şi că evoluţia va avea grijă de asta. Cred că ştiu cum se va sfârşi. Pământul nu se va sufoca din pricina poluării şi nici nu va pieri din lipsă de resurse - se va îneca în propria birocraţie.

Ieşi în grabă, în vreme ce Rob zâmbea încă la previziunile ei sumbre rostite pe un ton sarcastic. Corrie nu era genul de persoană care să accepte să-şi piardă vremea din cauza incompetenţei altora - organizaţii sau indivizi. Rob se confruntase cu destule chichiţe administrative în realizarea proiectelor sale de construcţii ca să ştie cât de

enervanţi pot fi birocraţii când eşti interesat de rezultate, mai degrabă decât de proceduri, ceea ce era cu siguranţă cazul Corneliei. Avea uneori impresia că ea nu-l considera decât un capital în plus în Compania Regulo, pe care era bine să-l administreze cât mai eficient posibil. Ceea putea însemna să-l farmece, să-l necăjească sau să-l convingă prin logică - Corrie dispunea de toate aceste arme în panoplie. Avea un talent care părea ereditar. Rob o văzuse pe Senta aplicând aceeaşi combinaţie pe Howard Anson.

Acest ultim gând îi trezi remuşcările. Ar fi trebuit să-l apeleze mai demult pe Anson. Când „vrejul fermecat” o cerea, tot restul vieţii lui trecea pe planul al doilea până când problemele erau rezolvate. Şi problemele nu lipsiseră în ultimele săptămâni. Cu toate acestea, Rob îşi spuse că ar face mai bine să-l apeleze de pe L4 decât să aştepte să ajungă pe Atlantis. Cu posibilităţile de care dispuneau Morel şi Regulo ca să supravegheze toate comunicaţiile, nici un secret nu putea fi garantat.

Alungându-şi oboseala după aceste gânduri, Rob se întoarse din nou spre transmiţător.

11.

„Ce altceva mai vezi în obscura numărătoare inversă şi în prăpastia timpului?”

– Ce-aţi păţit? întrebă Howard Anson, scrutând cu ochi îngrijoraţi ecranul holografic pe care se desena chipul istovit al lui Rob. Aveţi o figură îngrozitoare.

– Am muncit. Munca şi grijile, un pic cam mult din amândouă.

Rob cercetă ciudatul halat al lui Anson şi un zâmbet obosit îi destinse chipul.

Anson încuviinţă din cap.

– Aşa e mai bine. Acum semănaţi ceva mai bins cu tipul pe care l-am cunoscut la Tutenbas. Sunt sigur că nu mai are nici un rost să vă spun, dar nu păreţi deloc în formă. Cred că ar fi bine să găsiţi un mijloc să vă odihniţi un pic. Păreţi cu zece ani mai bătrân decât la prima noastră întâlnire.

Rob îşi scutură umerii, ca să încerce să alunge tensiunea.

– Mă şi simt mai bătrân cu zece ani pe dinăuntru. Mi-e imposibil să-mi scot „vrejul fermecat” din minte; şi, când reuşesc, încep din nou să mă gândesc la părinţii mei. Acum un an aveam impresia că sunt inginer. Acum am impresia că sunt o zdreanţă. Dar nici dumneavoastră nu sunteţi mai prejos, adăugă el aruncând din nou o privire spre ţinuta lui Anson.

Howard Anson plecă ochii spre propriul veşmânt cu o iritare nedisimulată.

– N-a fost ideea mea, să ştiţi. Doi dintre clienţii mei cei mai buni au lansat acest model drept ultimul

răcnet. Dacă vreau să păstrez legătura cu clientela mea, trebuie să-i urmez.

Cu un aer dezgustat prinse între degetul mare şi arătător reverul halatului înflorat.

– Ştiţi ce este asta, nu? Suntem toţi obligaţi să ne îmbrăcăm ca nişte „tineri seducători” de acum o sută patruzeci de ani.

Luă de pe măsuţa din faţa lui un mic cilindru negru pe care-l privi cu ochi lugubri.

– Cred că ştiu ce vi s-a întâmplat, reluă el, dar nu ştiu dacă vă va fi de vreun ajutor. Acum un an eraţi un orfan adevărat. Probabil n-aţi considerat niciodată acest fapt un avantaj, dar lipsa legăturilor familiale are o latură pozitivă. Când debutaţi în viaţă, nu trebuie să faceţi cinste nici unei responsabilităţi familiale. Acum aţi început să vă vedeţi părinţii ca pe nişte fiinţe reale - nu doar ca nume abstracte, ci ca indivizi confruntaţi cu viaţa şi cu moartea. Asta vă frământă. Mă simt răspunzător, în cea mai mare parte, şi îmi pare nespus de rău.

Adulmecă cilindrul pe care îl ţinea în mână, în vreme ce Rob îl observa cu un aer curios.

– Poate că aveţi dreptate. Ceva m-a lansat şi nu mă mai pot opri. Ce este chestia aia pe care o ţineţi în mână?

– Asta? făcu Anson, ridicând cilindrul. E un portţigaret. Încă un obiect pe care un bărbat de lume l-ar fi avut asupra lui prin anul 1925. Foc într-un capăt şi un imbecil în celălalt. A fost o idee de-a Sentei - ceva mai târziu trebuie să mergem la o recepţie pusă sub semnul „Zorilor Civilizaţiei”, îmbrăcaţi în felul acesta. Acum nu mai sunt sigur că vom putea ajunge la timp. Poate e un lucru bun.

Lăsă portţigaretul.

– Să trecem la lucruri serioase. Cum avansează „vrejul fermecat”?

– Avem peste şaptezeci de mii de kilometri de cablu. Încă Patru luni, şi-l coborâm ca să-l ancorăm. Ce-aţi zice să veniţi la centrul de control ca să asistaţi la operaţiune?

– În spaţiu?

– Nu, răspunse Rob zâmbind la expresia de dispreţ amestecat cu emoţie care se zugrăvise pe chipul lui Anson. Centrul de control va fi jos, pe Pământ, aproape de Santiago. Dar v-ar face bine să veniţi în spaţiu. Nu sunteţi decât un vierme de pământ târâtor, să ştiţi. „Ce poate şti omul despre Terra, când nu cunoaşte decât Terra?”

– Într-adevăr, i-o întoarse Anson, ridicând sprâncenele. Acum un an aveaţi tot atâta aversiune faţă de spaţiu ca şi mine. Şi cu siguranţă n-aţi fi rostit cuvintele acestea, atunci când ne-am întâlnit prima dată. Cineva v-a educat. Continuaţi, poate veţi deveni uman, la urma urmei. Eu îmi păstrez punctul de vedere în ceea ce priveşte călătoria spaţială. Oricine este dispus să se aşeze pe un morman de explozibili şi să le dea foc sub fese poate să ia partea mea de spaţiu. Eu rămân pe *terra ferma* - şi, cu cât e mai ferm, cu atât sunt mai liniştit. Dar accept oferta dumneavoastră, voi veni la centrul de control. O putem lua şi pe Senta?

– Bineînţeles. Acum unde e?

– S-a dus să pălăvrăgească puţin cu familia Perion. Îi mai ţineţi minte? Erau cu noi prima dată când ne-am întâlnit. Fac parte din cele câteva cupluri supravieţuitoare şi Senta s-a gândit că poate simt şi ei nevoia să vorbească cu cineva.

– Supravieţuitoare?

Rob aşteptă nerăbdător ca semnalele să-şi efectueze traseul dus-întors de trei secunde între centrul de comunicaţii de pe L4 şi suprafaţa Pământului. Întârzierea de transmisie încuraja interlocutorii să schimbe de o parte şi de cealaltă lungi frânturi de informaţii, mai degrabă decât replici scurte, pe care întârzierea le făcea extrem de exasperante.

– Chiar nu ascultaţi nici un buletin de ştiri când sunteţi acolo sus? se miră Anson. Credeam că sunteţi la curent aici presa nu se mai ocupă cu nimic altceva. S-a întâmplat acum două zile. Tutenbas a dispărut. Obturat complet, în cel mai prost moment: seara, când era cel mai plin. Familia Perion fusese acolo după-amiază, dar pe Lucetta a apucat-o o migrenă, aşa cum are de obicei înainte de vreo furtună. Au urcat la suprafaţă şi pe la şase au luat avionul. Două ore mai târziu, a avut loc un cutremur slab de pământ în Mexic, însă suficient ca să urnească seismometrele. După asta, Tutenbas n-a mai existat.

– Dumnezeule! Câte persoane?

– Două mii două sute. La douăzeci de kilometri adâncime şi fară nici o şansă de-a putea ajunge la ei.

Urmă o lungă tăcere pe linie. Rob avusese dintotdeauna harul - sau blestemul - unei puternice imaginaţii vizuale. În clipa aceasta avea sub ochi pereţii de bazalt al Tutenbasului prăbuşindu-se inexorabil spre centrul cavernei principale. Întunericul instalat brusc, absolut, când cablurile care aduceau electricitate de la suprafaţă au fost retezate. Şi apoi panica, mişcarea dezordonată a oamenilor şi, în cele din urmă, moartea rapidă în

această imensă groapă comună la douăzeci de kilometri sub pământ.

– Nimeni altcineva n-a mai scăpat? întrebă el în sfârşit.

– Doar cuplul care-i însoţea, şi pe care domnul şi doamna Perion l-au convins să vină cu ei.

Howard Anson scoase un hohot scurt de râs, coborând din nou privirea spre halatul înflorat.

– Poate ar trebui să binecuvântez ţoalele asteâ, în loc să le blestem. Dacă Senta n-ar fi rămas aici să le probăm, ne-am fi aflat şi noi acolo, mai mult ca sigur. Ori de câte ori eram la Tutenbas, aveam impresia bizară că s-ar putea produce un accident. Poate era la fel pentru toată lumea, poate că, într-un fel, asta şi atrăgea oamenii acolo.

Rob scutură din cap, cu ochii înneguraţi.

– Nu şi pe mine. Eu m-am simţit stingherit tot timpul cât am stat acolo jos, şi eram nerăbdător să ies. Mă confrunt cu suficiente pericole în construcţia de poduri ca să am vreodată nevoie să caut altele. Trebuie să fie îngrozitor să ţi se pară viaţa atât de plicticoasă încât să introduci în ea primejdii artificiale. Dar sunt sigur că aveţi dreptate; pentru unii, asta era, într-un fel, ceea ce îi atrăgea la Tutenbas.

Contemplă gânditor veşmântul ţesut cu fir strălucitor ale cărui tonuri multicolore luceau pe ecran.

– Nu şi pe mine, zise repede Anson. Nu vă lăsaţi înşelat. Eu fac asta pentru munca mea, nu de plăcere.

Mai aruncă o privire spre ţinuta pestriţă şi oftă.

– Nici nu ştiţi ce noroc aveţi. Profesia dumneavoastră nu vă sileşte să afişaţi anumite comportamente, cum se întâmplă la mine.

– Prostii.

Trebui mult timp pentru ca acest cuvânt să ajungă la destinatar.

– Câţi bani aveţi, domnule Anson? Nu vă mai obosiţi să-mi răspundeţi. Nu aveţi nevoie să munciţi dacă n-aveţi chef, ştiu precis - serviciul de informaţii vă aduce bani cu lopata. Aflarea informaţiilor pe care alţii sunt incapabili să le găsească este esenţa vieţii dumneavoastră. Sunteţi, pur şi simplu, nefiresc de interesat de treburile altora.

Anson îl asculta pe Rob fără ca faţa lui cu trăsături delicate să reflecte vreo expresie.

– Hm, făcu el în cele din urmă. Mergem până la capătul lucrurilor în seara asta. După aceste cuvinte binevoitoare, nici nu ştiu dacă să vă mai spun cu ce m-am îndeletnicit de când aţi plecat.

– Nici nu e nevoie să-mi spuneţi. Aţi scotocit. Şi, după aerul dumneavoastră, pariez că aţi găsit ceva.

– Poate, facu Anson, scărpinându-se în barbă. Domnule Merlin, îmi stricaţi toată plăcerea. Sper să fiţi drept cu mine, treaba în care m-am băgat e îngrozitor de dificilă. Nu cred că există alt om în tot Sistemul capabil s-o facă pe jumătate la fel de bine ca mine. Am scotocit, într-adevăr. Urmăream deja o pistă foarte veche, şi care a fost ştearsă cu mare băgare de seamă. Ajung undeva, dar nu atât de repede pe cât aş fi vrut, şi nici cu precizia de care avem nevoie cu adevărat.

Rob, simţind că i-a zburat toată oboseala, se aplecă înainte, cu un aer atent.

– Aţi găsit ceva despre goblini? E mai mult decât aş fi sperat vreodată.

– Aşteptaţi, zise Anson, ridicând mâna. Nu vă ambalaţi prea repede. În primul rând, n-am găsit nimic nou despre cei pe care i-au studiat părinţii dumneavoastră în Laboratoarele Antigeria din Christchurch. Am căutat cât am putut, dar aceia au dispărut fără urmă. Unul dintre ei a pierit în flăcări şi presupun că celălalt a căzut în Oceanul Antarctic în accidentul acela de avion. Să uităm de ei şi să vedem ce altceva avem. Am examinat în detaliu absolut toate rapoartele referitoare la fiinţe asemănătoare goblinilor.

Clătină din cap.

– Nici n-o să încerc să vă spun ce cantitate de muncă înseamnă asta, toate relatările mai mult sau mai puţin insolite pe care le conţineau fişierele. Când am terminat, mi-au mai rămas doar două cazuri pe care le-am socotit interesante. Le-am examinat mai minuţios decât am făcut-o vreodată pentru orice altceva. Tot nu există nici o dovadă *directă,* doar informaţii de mâna a doua, furnizate de oameni implicaţi accidental, care n-au fost crezuţi atunci când au vorbit prima dată. Toate personajele principale au murit, au dispărut sau, pur şi simplu, refuză să vorbească, dintr-un motiv sau altul. În punctul în care mă aflu cu cercetările, acest fapt mi se pare destul de dubios. Vreţi să vă dau imediat toate detaliile celor două incidente?

Rob clătină scurt din cap. Howard Anson părea dispus să debiteze ore întregi datele înmagazinate în memoria lui inepuizabilă.

– Rezumaţi-mi faptele esenţiale, dacă puteţi. Mă întorc pe Atlantis în câteva ore. Nu-mi trebuie decât

ceva care să mă ghideze ca să ştiu ce să caut când ajung acolo. O vreme n-o să pot urmări nimic de pe Pământ. Care e fondul problemei?

– Nu există. Avem de-a face cu un întreg ansamblu de conjuncturi, dar voi încerca să desprind de-aici o structură logică. Mai întâi, nu sunt menţionaţi nicăieri goblini *vii.* Nici unul. În cele două cazuri pe care le-am descoperit, la fel ca în cazul părinţilor dumneavoastră, goblinii muriseră înainte să-i fi văzut cineva. Am frânturi de descrieri fizice care par să contribuie la stabilirea unei imagini materiale, dar conţin o contradicţie. Se pare că există două topuri diferite de goblini. Am încercat să-i desenez, dar n-am reuşit. Nimic nu era uşor. Unul dintre aşa-zişii mei martori era senil, altul era în ultimul stadiu talizic şi al treilea era un cretin congenital.

– Iată ce obţinem de-aici dacă punem totul cap la cap. Am făcut un rezumat scris, în eventualitatea în care vreţi să-l înregistraţi acolo.

Anson ţinu foaia în faţa ecranului cât timp Rob acţionă dispozitivul de duplicare ca să înregistreze un facsimil pe hârtie.

– După părerea mea, ar fi trei lucruri de reţinut în legătură cu ei, reluă Anson, după ce terminalul de pe L4 efectuă înregistrarea. Mai întâi, să luăm talia lor. Aceasta nu depăşeşte un sfert din cea a unui om, dar în rest e perfect proporţionată. Estimez greutatea lor la circa cinci-şase kilograme. Asta s-ar potrivi cu ipoteza conform căreia ar fi ajuns la părinţii dumneavoastră într-o cutie de materiale medicale. Nu sunt mai mari decât nou-născuţii, dar, după aceste relatări, nu sunt copii. Femelele au sâni, iar unul dintre masculi avea barbă. Mărturiile par să concorde asupra acestui punct. Toţi martorii

au remarcat - tipic pentru ceea ce frapează oamenii la prima vedere. De altfel, nu prea ştiu dacă i-aş putea numi pe informatorii mei „martori”; ceea ce mi-au povestit era destul de haotic.

– Aşteptaţi o clipă, zise Rob, mâzgălind ceva pe o foaie de hârtie. Aveţi informaţii despre hainele pe care le purtau? Poate fi vorba de pitici umani sau despre o formă de viaţă complet diferită?

– M-am interesat şi eu asupra acestui aspect. Goblinii erau goi - deşi senilul cu care am vorbit a bolborosit ceva despre o brăţară sau un colier pe care-l purtau toţi. Acesta ar fi al doilea punct. După înfăţişarea lor, nu poate fi vorba de pitici umani. Doi dintre ei ar fi putut fi, aveau un aspect normal. Dar, după toate descrierile, ceilalţi erau hidoşi şi diformi - şi trebuie să mărturisesc că talizomanul cu care am vorbit vedea copaci plini de şerpi ultima dată când l-am văzut, aşa că nu ştiu ce să cred despre declaraţia lui. Cu toate acestea, erau neîndoielnic adulţi, din cauza sânilor femelelor. Şi toţi aveau păr pubian, toată lumea e de acord aici. Simt sigur că avem de-a face cu două tipuri diferite de goblini.

Anson tăcu şi Rob aruncă o privire spre obiectiv.

– Asta e tot? întrebă el după o clipă.

– *Tot,* răspunse Anson, străfulgerându-l cu o privire uimită. Aveţi vreo idee ce cantitate de muncă a fost necesară ca să scot la iveală ce v-am spus până acum? Am trecut prin sită peste patru sute de mii de rapoarte, de la rubricile de fapte diverse neobişnuite până la fişierele spitalelor psihiatrice. Poate nu vi se pare mare lucru, dar ar trebui să vedeţi de unde am pornit.

– Nu subapreciez munca dumneavoastră, domnule Anson, dar aţi spus la început că ar fi de reţinut trei lucruri. Pentru moment nu mi-aţi dat decât două.

– Ajungem şi la asta, dacă îmi lăsaţi timp. Nu este vorba de goblini în sine, ci de senzaţia pe care o am referitor la calitatea informaţiilor. Încerc în continuare să-i găsesc o etichetă. O voi rezuma într-un cuvânt: înspăimântătoare. V-am spus deja cu ce semănau martorii mei când i-am interogat. Nu v-am zis de când datau aceste relatări. Una dintre ele e veche de şaptesprezece ani, cealaltă de cinci. Singurul motiv pentru care sunt dispus să le acord o oarecare credibilitate este că sunt coerente una în raport cu cealaltă. Nu există nici o posibilitate ca cele două grupuri de persoane implicate să fi avut cel mai mic contact. Cele două apariţii ale goblinilor s-au produs pe Pământ, dar pe continente diferite. Primii au fost descoperiţi într-o fabrică de echipamente medicale, ceilalţi într-un depozit de cărţi.

– Cele două locuri se aflau în vecinătatea unui spaţioport?

– M-am gândit şi eu, zise Anson. Dacă au legătură cu Morel şi dacă Morel a rămas în tot acest timp pe Atlantis, goblinii trebuie să fi venit din spaţiu. Asta nu ne ajută cu nimic. Cele două locuri erau destul de aproape de spaţioporturi, dar n-am putut stabili nici o legătură. În ambele cazuri, n-am reuşit să urmăm pista mai departe de momentul în care au fost descoperiţi.

Aşezat, cu umerii încovoiaţi, Rob studia textul transmis de Anson.

– Speram că aţi găsit ceva despre cauza morţii. Ceva trebuie să-i fi ucis.

– Nimic nou. Aţi auzit ce-a spus Senta legat de lipsa aerului în cutia de materiale medicale. Poate a fost lipsa de oxigen în toate cazurile. Presupun că nu exista nici un semn vizibil de violenţă, altfel martorii ar fi menţionat acest lucru.

– Tot nu reuşesc să trec de întrebarea mea fundamentală, domnule Anson. Avem de-a face cu ceva uman? Am o idee ciudată în minte.

– Dacă ar fi să ne încredem în rapoartele pe care le-am dezgropat, *înfăţişarea* lor era cu siguranţă umană. Unde vreţi să ajungeţi? Credeţi că ar putea fi vorba de un fel de animale?

– Nu chiar. Nu ştiu de unde veniţi dumneavoastră, dar acolo unde am crescut eu nu există oameni bărboşi înalţi de patruzeci de centimetri. N-am auzit niciodată vreo istorisire de genul acesta de pe vremea când mătuşa mea îmi spunea poveşti cu zâne. Dar nu mă pot împiedica să nu mă gândesc la unele lucruri pe care mi le-aţi spus despre Morel, de pe vremea când era student. Chiar dinainte să-l aibă pe Caliban, se ocupa de cefalopodele mari, nu-i aşa?

– Le studia structura creierului, aşa este. Era interesat de faptul că au o chiasmă optică, la fel ca vertebratele superioare. Nu se găseşte nimic asemănător la vreo altă moluscă. Se presupune că este un semn al inteligenţei lor. Asta înseamnă că fiecare ochi este conectat la ambele emisfere cerebrale, astfel încât creierul însuşi trebuie să aibă o structură mai complexă.

– Nu-mi amintesc să-mi fi povestit despre aşa ceva, ci numai despre lucrările experimentale ale lui Morel. Nu mi-aţi spus dumneavoastră că încerca să le facă mai inteligente jucându-se cu încrucişări genetice?

– Ba da, aşa e.

Anson se lăsă pe spătarul fotoliului, trăgând distrat de un fir răzleţ de pe reverul halatului înflorat.

– Înţeleg unde bateţi, domnule Merlin, şi asta nu-mi spune nimic semnificativ. Morel făcea experienţe asociind ADN-ul vertebratelor cu al nevertebratelor, până când universitatea le-a pus capăt, considerându-le prea costisitoare. Credeţi că s-a apucat iarăşi de încrucişări şi că goblinii sunt un soi de hibrizi?

Scutură din cap.

– Simt gata să pun pariu pe ce vreţi că ceea ce sugeraţi este imposibil din punct de vedere genetic.

Cu un aer perplex, Rob oftă şi se frecă la ochi.

– Atunci, habar n-am. De asta mă temeam. Nici eu nu cred că e posibil, dar trebuie să găsesc un mijloc de a pricepe ce sunt goblinii. Aţi descoperit ceva legat de celelalte nume pe care le-a rostit Senta?

– Nici un progres din acest punct de vedere. Nici o menţiune a cuvintelor „Expies” sau „Minnies” - nici un nume, de fapt. Voi căuta în continuare, dar sunt la capătul listei şi nu mai am alte date sau o pistă oarecare. Credeţi că există pe Atlantis ceva care să ne fie de ajutor?

– Sunt sigur de asta.

Rob tăcu o clipă, rememorând structura internă a asteroidului.

– Unele laboratoare sunt încuiate, o zonă amplă din sfera locuibilă. V-am povestit ce nervos era Morel când m-a găsit în zonă. Dacă voi avea ocazia să arunc o privire mai îndeaproape în cursul vizitei acesteia, o să vă dau de ştire imediat ce mă întorc aici. Nu îndrăznesc să-mi asum riscul de a vă trimite mesaje de acolo, nici măcar dacă le bruiez.

– În cât timp mă puteţi apela din nou?

– Depinde de ce a mai pus Regulo la cale - poate dura şi două săptămâni. Cât timp sunt plecat, vreţi să mai verificaţi ceva? Căutaţi informaţii despre Sala Keino. Ştiu că este expertul lui Regulo în construcţii spaţiale, dar mi-ar plăcea să aflu mai multe despre personalitatea lui.

– Voi încerca. Căutaţi răspunsuri la întrebări anume?

– Doar una. Aş vrea să ştiu în ce măsură este interesat de bani.

– Hm, domnule Merlin, nu vă opriţi la întrebările simple, nu? comentă Anson, frecându-şi barba. Nu ştiu dacă aş putea răspunde la întrebarea aceasta nici în privinţa *mea,* darmite în ceea ce-l priveşte pe Keino... Aveţi de gând să-l mituiţi?

– Nu. Aş vrea să ştiu în ce măsură îi controlează Regulo acţiunile. Nu l-am cunoscut niciodată.

Rob se aplecă spre ecran.

– Nu mai am timp, domnule Anson. Încă ceva. Aţi găsit vreun indiciu despre modul în care a devenit Senta talizomană?

– Nu încă. Nici ea n-are idee. Încep să cred că e dependentă de foarte mult timp - mult mai demult de cei doisprezece ani pe care şi-i aminteşte. Bănuiesc că memoria ei a fost manipulată în felul acesta, ca să-i blocheze amintirile, cum s-a întâmplat în legătură cu goblinii.

pulată în felul acesta, ca să-i blocheze amintirile, cum s-a întâmplat în legătură cu goblinii.

– Morel? Ştiu că nu avem nici o dovadă, adăugă Rob, văzând expresia de pe faţa lui Anson. Dar e îngrozită de el - şi nici mie nu-mi place deloc de el.

– Parcă ar fi genul de argument pe care l-aş folosi eu. Să vedem, domnule Merlin, nu vă veţi ridica niciodată la nivelul palmaresului lumii tehnologice a lui Darius Regulo dacă nu vă mărginiţi la logica pură.

Anson ridică mâna în semn de adio.

– Voi face cercetări în continuare. Apelaţi-mă din nou, în amintirea frumoasei Cornelia. Aţi remarcat că mama ei pare să fie singura care îi spune Cornelia, în loc de Corrie?

– Nu e chiar singura, răspunse Rob, întinzând mâna să întrerupă comunicaţia. Tot aşa îi spune şi Regulo - Cornelia, niciodată Corrie.

„Şi asta e ceva ce ar fi trebuit să remarc de mult timp”, îşi zise el, contemplând ecranul gol. Amânase de nenumărate ori întrebarea. Oricât de mult îi repugna ideea, trebuia să abordeze acest subiect cu Corrie. Dar va aştepta momentul propice. Nu vor fi în largul lor în iahtul care avea să-i ducă în cea mai mare viteză spre Atlantis ca să poată purta o conversaţie privată.

Nu-i trecu nici o clipă prin minte că acest ultim gând îi oferea o nouă scuză pentru a amâna o confruntare stânjenitoare.

12.

„...La hotarul liniştit al lumii, o umbră cu păr alb rătăcind ca un vis...”

Atlantis continua să se îndepărteze încet de Terra şi de Soare. Sub o acceleraţie care nu depăşea o miime de g, îi trebuia o perioadă îndelungată ca să parcurgă spirala care-l ducea spre Centura de asteroizi, regiune în care intenţiona Regulo să-şi pună în aplicare proiectul următor.

– Ceea ce vom face acum nu va fi, evident, decât o mică repetiţie înaintea adevăratei operaţiuni, îi zise el lui Rob când se aşezară din nou în marele cabinet de lucru întunecat. Am ales unul „mititel”, de numai câteva sute de metri diametru. Puteţi crede că nu merită osteneala, dar eu vreau doar să văd dacă totul funcţionează conform previziunilor mele.

Rob cercetă chipul descărnat al interlocutorului său, pe care i se păru că citeşte o nerăbdare şi o duritate nemaivăzute până atunci.

– Sunt de acord cu dumneavoastră - întotdeauna trebuie să faci un test. Aţi hotărât care va fi „adevărata operaţiune”?

– Lutetia mi-ar plăcea destul de mult. E un asteroid nu foarte îndepărtat - mult mai apropiat de Soare decât ceilalţi planetoizi mari. Conform lui Sycorax, Lutetia e ticsit de metale şi e suficient de mare ca să fie interesant.

– Ce diametru are?

– În jur de cincisprezece kilometri, plus-minus unul sau doi kilometri.

Rob se rezemă de spătarul fotoliului.

– Şi credeţi că o veţi putea exploata?

– Bineînţeles, facu Regulo văzând expresia lui Rob.

Se aplecă încet spre biroul lui şi puse palma într-un loc anume. Când o ridică, apărură literele luminiscente „GÂNDEŞTE LA SCARĂ MARE”.

– Vedeţi? Sunteţi pe-aproape, dar mai trebuie să vă străduiţi. V-am spus că voi pune la punct o nouă metodă de extracţie pe asteroizi, şi exact asta intenţionez. Să aprindem ecranele, vreau să vă arăt despre ce este vorba.

Se ridică din fotoliu, încet şi greoi, în ciuda gravitaţiei scăzute. Rob îl vedea încordându-se la mişcarea fiecărei articulaţii.

– Pot să vă ajut cu ceva? întrebă el.

– Nu, mârâi Regulo. Azi nu mă simt prea bine, asta-i tot. E vina mea. Ar fi trebuit să-mi continui tratamentul acum trei zile; l-am amânat din cauza unei noi probleme cu blestematele astea de autorizaţii de transport. Dacă mi-aş administra afacerile în felul în care îşi elaborează Terra regulamentele comerciale, aş da faliment într-un an.

– Mi-a părut sincer rău să aflu că sunteţi bolnav, se hazardă Rob. Dacă vreţi să amânăm demonstraţia pentru momentul în care vă veţi simţi mai bine, faceţi-o. „Vrejul fermecat” avansează fară probleme şi nu am nici un motiv imperios să mă grăbesc.

Regulo ridică sprâncenele şi se propti de birou, cu braţele întinse.

– Niciodată. Nici să nu mai pomeniţi despre aşa ceva. Ce mă menţine în viaţă, după părerea dumneavoastră? Munca şi ideile noi. Dacă încetaţi să priviţi înainte, sunteţi terminat. Dar cine a avut limba prea lungă şi v-a povestit despre boala mea? Nu-mi place să fac paradă cu asta. Nu e oricum

plăcut să fii bolnav; compasiunea nu face decât să agraveze lucrurile. Cine v-a spus?

Rob ezită, neştiind prea bine dacă sinceritatea era cel mai bun mijloc de a răspunde întrebării puse pe un ton grosolan.

– Senta Plessey, răspunse el în cele din urmă.

Regulo rămase încremenit o vreme, fară ca Rob să poată descifra ceva pe chipul lui desfigurat.

– Senta... aţi zis?

Amuţi din nou câteva secunde, apoi lăsă să-i scape din fundul gâtului un râs lipsit de veselie.

– Biata Senta! Dacă cineva a conştientizat boala mea, ea a fost aceea. Ce mai face?

– Face bine.

Rob ezită din nou, neştiind în ce măsură Regulo era deja la curent.

– Nu atât de bine pe cât ar trebui. Mă tem că are o problemă cu drogurile. Taliza - e complet dependentă.

– Cu taliza nici nu există altă formă de dependenţă, comentă Regulo, scuturându-şi capul impunător. Îmi pare rău să aud asta. Dar ar fi trebuit să bănuiesc. Era mereu gata să încerce tot ce era nou, indiferent cine i-ar fi adus o experienţă inedită. Am avertizat-o de multe ori, dar n-a folosit la nimic.

Oftă, cu privirea pierdută în gol, uitându-se prin Rob.

– E foarte trist. Dumnezeule, ce frumuseţe era acum treizeci de ani! N-am văzut niciodată o femeie atât de frumoasă, nici înainte, nici după.

Privirea i se întoarse spre Rob.

– Presupun că v-a povestit că am trăit împreună?

Rob ridică din umeri.

– Nu mi-a povestit mare lucru. Doar că s-a întâmplat acum multă vreme.

– Aşa este. Înainte ca să se fi declanşat cu adevărat, zise Regulo, trecându-şi mâna peste falca ciuntită. A fost nevoie de timp pentru stabilirea unui diagnostic complet. Imediat ce am avut certitudinea că situaţia se va înrăutăţi, Senta şi-a făcut bagajele. N-am încercat s-o facă să se răzgândească. Aveam să semăn din ce în ce mai mult cu o vedetă din holofilmele de groază, şi erau două lucruri pe care Senta nu putea să le sufere: sărăcia şi urâţenia. Cea de-a doua aversiune s-a dovedit a fi mai puternică. Mi-aţi povestit de şaizeci şi două de operaţii, nu? Aş avea şi eu cu ce să mă laud.

Rămase tăcut un moment, pierdut în gânduri. Chipul lui nu exprima nici teamă, nici amărăciune, doar o introspecţie liniştită.

– I-a fost întotdeauna frică să nu-şi piardă frumuseţea, zise el în cele din urmă. Asta era marea ei spaimă. Cum e acum? N-am mai văzut-o de foarte mult timp.

– Tot frumoasă.

Rob făcea un efort ca să asimileze această nouă versiune a Sentei Plessey. O avea pe cea a lui Howard Anson şi pe cea a tinerei Corrie; şi acum, asta.

– Ascultaţi, domnule Regulo, ştiu că nu mă priveşte, dar spuneţi că *ea* v-a lăsat baltă? Şi continuaţi să o întreţineţi?

Cuvintele lui se soldară cu un fulger al ochilor albaştri sfredelitori.

– De unde naiba ştiţi asta? întrebă Regulo cu voce aproape gâtuită.

Rob se simţi stânjenit, conştient fiind că a depăşit limita întrebărilor banale.

– Oh, de la un prieten care locuieşte pe Pământ, zise el. N-am vrut să fiu indiscret, e pur şi simplu ceva ce am auzit şi eu.

– Este foarte corect, zise Regulo cu un glas şi mai hârâit ca de obicei. Ştiam care erau temerile care o bântuiau pe Senta. Am petrecut câţiva ani buni împreună şi nu voiam s-o las nefericită. Ştim amândoi că eu am mai mulţi bani decât aş putea cheltui vreodată, mai mulţi decât şi-ar putea închipui Senta. Cheltuie, dar eu nu o limitez. Acum, haideţi să vorbim despre altceva.

Vocea lui îşi recăpătase tonul entuziast obişnuit.

– Vreau să văd ce-aţi făcut şi să vă arăt de ce ne-am apucat O să înţelegeţi de ce am vrut să veniţi aici. Uitaţi-vă puţin la asta.

Regulo aprinsese un ecran holografic uriaş, care se întindea de jos până în plafon pe unul dintre pereţii cabinetului de lucru. Rob văzu apărând pe el un mic asteroid suspendat în spaţiu, alături de care desluşi o formă familiară. Ridică sprâncenele.

– E un „Păianjen”. Credeam că ar fi trebuit să se afle în Centură?

– Acolo o să se afle, după ce se termină demonstraţia.

Regulo manevră comenzile ca să mărească o parte a imaginii, apoi arătă cu degetul partea superioară a ecranului.

– Acum uitaţi-vă bine mai sus de roca aceea, acolo.

– Parcă ar fi un grup de propulsie, zise Rob, întinzând mâna ca să apropie şi mai mult imaginea. Şi se pare că mai este imul dedesubt.

– Corect. Nu-l puteţi vedea pe această imagine, dar toată roca a fost acoperită cu un strat de fibre de tungsten. Acestea îşi conservă rezistenţa până la aproape trei mii cinci sute de grade. Nu mai vedeţi nimic altceva, aproape de locul în care este poziţionat „Păianjenul”?

Rob acţionă maneta de comandă şi zona de mărire se deplasă, concentrându-se pe masa sumbră a „Păianjenului”.

– Văd o construcţie la suprafaţa rocii. Aş zice că este un dispozitiv de alimentare cu energie, fără restul centralei orbitale.

Regulo era în elementul lui.

– Corect, şi de data aceasta. O să poziţionăm una în patru ore. Conexiunile au fost prevăzute fie pentru o centrală orbitală, fie pentru un kemel, astfel încât să poată distribui electricitatea de la sursa de energie de jur-împrejurul asteroidului. Vă mai dau o singură informaţie şi va trebui să descoperiţi restul singur.

Oricât de mare ar fi fost durerea simţită de Regulo, aceasta fusese izgonită din gândirea conştientă. Vocea lui exprima o satisfacţie debordantă.

– Mai apropiaţi un pic imaginea „Păianjenului” şi spuneţi-mi ce altceva mai vedeţi.

Rob se aplecă înainte, înclinând capul dintr-o parte în alta ca să aibă o perspectivă mai bună a imaginii holografice.

– Aţi modificat trompa de aspiraţie, zise el în cele din urmă. A fost alungită şi are o reflectivitate diferită - i-aţi schimbat compoziţia?

– Ceramică de înaltă temperatură, răspunse Regulo cu un semn aprobator din cap. Aş face bine să-mi revizuiesc cunoştinţele zoologice. În ignoranţa mea

îi spuneam *ac.* Foarte bine, am modificat trompa. Poate suporta temperaturi foarte ridicate şi şi-a păstrat flexibilitatea. Acum, că aţi văzut toate astea, ia spuneţi-mi - de-a ce ne jucăm noi acolo?

Rob contemplă o vreme imaginea pe care o avea sub ochi, cu toate facultăţile imaginative în plină acţiune. Regulo nu şi-ar fi dat atâta osteneală dacă n-ar fi avut un obiectiv cât se poate de precis. Trebuia doar să trieze toate posibilităţile şi s-o aleagă pe aceea care oferea cele mai multe oportunităţi comerciale.

– Ce compoziţie are asteroidul? întrebă el deodată.

– Îndeosebi, metale - mai multe metale diferite.

Regulo aştepta. După două minute, Rob clătină din cap.

– Înţeleg. Pare realizabil, dar mi-ar plăcea să văd detaliile.

– Hai, domnule Merlin, zise Regulo, brusc nerăbdător. Spuneţi-mi cum ar trebui să funcţioneze după părerea dumneavoastră.

– Foarte bine.

Rob se ridică şi se apropie de ecran. Arătă cu degetul propulsoarele instalate pe asteroid.

– Să începem cu asta. Aţi plasat două propulsoare de forţe egale şi opuse de fiecare parte a asteroidului. Le orientaţi tangenţial cu suprafaţa şi cuplul rezultant vă permite să imprimaţi asteroidului o mişcare de rotaţie rapidă, în jurul unei axe. Cu cât mişcarea va fi mai rapidă, cu atât va fi mai bun rezultatul, cu condiţia ca stratul de tungsten care acoperă ansamblul să poată rezista.

– Nici o problemă pentru o pietricică precum asta. Poate vom avea mai multe dificultăţi când ne vom ocupa de un asteroid de talia Lutetiei.

– Să terminăm cu acesta mai întâi, reluă Rob, aţintind din nou degetul spre imagine. Presupun că veţi poziţiona centrala orbitală lângă construcţia aceasta. Aţi ales un asemenea amplasament în aşa fel încât să aşezaţi centrala pe axa de rotaţie a asteroidului. Calculele trebuie să fie complicate, dar principiile sunt relativ simple. Apoi deversaţi energie în rocă prin intermediul reţelei care o acoperă. O cantitate enormă de energie. Pentru un planetoid mai mare ca acesta nu cred că e de ajuns o centrală orbitală. Dacă vreţi să dureze o veşnicie, v-ar trebui o centrală cu fuziune sau un kernel.

Privi din nou ecranul, îngustând ochii.

– Sunteţi sigur că mişcarea de rotaţie nu va pune probleme de stabilitate? Va fi greu să menţineţi o mişcare regulată în jurul unei axe unice pe măsură ce se schimbă forma. Presupun că v-aţi pus deja întrebarea şi că aveţi răspunsul.

Regulo încuviinţă din cap.

– Mi-am făcut ucenicia cu probleme de genul acesta, calculând modificările de masă şi momentul de inerţie al unui asteroid pe măsură ce substanţele volatile se evaporă în vecinătatea Soarelui. Va trebui să procedăm la mici corecţii în cursul lucrului, dar am rezolvat totul. Continuaţi.

– Curenţi alternativi enormi vor străbate centrul asteroidului, reluă Rob. Când îi veţi aplica pe cei din sursa de energie, fenomenele de histerezis vor da naştere unor curenţi Foucault care vor încălzi interiorul asteroidului. Dacă trimiteţi o putere suficientă, puteţi topi toată masa, obţinând o bulă de rocă şi metal topit, supusă unei mişcări de rotaţie extrem de rapide. Presupun că aţi studiat formele şi structurile necesare pentru stabilitatea rotaţiei? V-ar

trebui un elipsoid MacLaurin, cu un ax de simetrie, mai degrabă decât un elipsoid Jacobi, cu trei axe inegale.

– Până aici e bine, zise Regulo, cu o expresie concentrată, cu privirea aţintită spre Rob fără să clipească. Am verificat stabilitatea masei în rotaţie. O să meargă. Şi apoi?

– Rotaţia va produce un gradient de acceleraţie în interiorul elipsoidului. Metalele mai grele vor migra spre exterior, cele mai uşoare vor fi forţate să rămână în centru, lângă axa de rotaţie.

Rob îşi închipui bula, schiţându-i forma cu ambele mâini.

– Nu e nimic altceva decât o centrifugă uriaşă, care va separa toate straturile de materiale topite. Nu ne mai lipseşte decât ultima etapă - „Păianjenul”. Acesta este suspendat pe axa de rotaţie, în partea opusă sursei de energie, şi trompa lui lungă, specializată, îi permite să ajungă în orice punct din interiorul sau exteriorul asteroidului. O puteţi introduce la adâncimea dorită, pentru a extrage un anumit strat de rocă sau de metal. Şi atunci puteţi practica extruziunea direct cu „Păianjenul” - am efectuat deja modificările pentru extruziunea la înaltă temperatură.

– într-adevăr, zise Regulo. Şi ne putem lipsi de toată tevatura pe care am fost nevoiţi s-o punem la punct pentru realizarea „vrejului fermecat”. „Cârtiţa de cărbune” a lui Chernick a fost o idee strălucită, dar era totuşi o cârpăceală. Cu extruziunea directă posibilităţile noastre de lucru vor face un salt gigantic. Daţi-mi acces la Lutetia şi vă filez un cablu de aici până în Alfa Centauri, din orice material conţinut în asteroid. Nu mai are rost să căutăm

diferite materii prime. Ne vor sta toate la dispoziţie, triate deja în ordinea densităţii.

Zâmbi, văzând expresia lui Rob.

– De acord, nu până în Alfa Centauri. Dar putem cel puţin să ţesem o reţea în tot Sistemul Solar, dacă îi putem găsi o utilizare practică.

– Îmi place ideea. Un „agaţă-cer” de pe Mercur până pe Pluto.

Rob rămase tăcut o clipă, muşcându-şi buza de jos.

– Dar n-o să meargă. N-o să-l putem stabiliza niciodată.

– Aşa este, admise Regulo, care se plecă peste birou ca să readucă imaginea de pe ecran la o panoramă generală a asteroidului. Mă las doar în voia câtorva speculaţii fanteziste. Aşa începe totul. Trebuie să mărturisesc că nu văd nici un mijloc de a realiza asta - nu încă. Mai simt vreo două chestiuni despre care n-aţi pomenit nimic, legat de acest sistem. Cum veţi împiedica asteroidul să încetinească şi să se oprească să se rotească în jurul lui? Trebuie să faceţi faţă pierderilor pricinuite de frecare, efectele câmpului magnetic solar şi tot felul de alte piedici.

– După oprirea propulsoarelor? Vor exista cu siguranţă mici efecte, dar ar trebui să fie relativ uşor de compensat. Nu vom avea o diagramă de revoluţie perfect omogenă, nici măcar după topirea asteroidului. Va fi suficient să aplicăm un câmp magnetic pulsant în vecinătatea axei de rotaţie. N-ar trebui să fie prea greu să menţinem o perioadă constantă.

Regulo scoase un mormăit aprobator.

– Unde eraţi acum douăzeci de ani, când ne ocupam de studierea cupei solare a lui Icar? Aş fi

putut pune ideile dumneavoastră în practică. Cei mai mulţi oameni par incapabili să gândească direct, chiar şi atunci când dispun de toate datele.

– Acum douăzeci de ani? Tocmai îmi pierdusem primul dinte de lapte.

– Ei, da. Dumnezeu ştie că îmbătrânesc, zise Regulo, frecându-şi fruntea ridată cu o mână fină, cu vene vizibile. Pentru mine, parcă ar fi fost ieri. Încă ceva ca să vă dau de gândit şi lăsăm asta deoparte ca să ne ocupăm de „vrejul fermecat”. Din câte aţi văzut până acum, aveţi vreo idee de problemele care ar putea apărea când ne apucăm de imul mare - să zicem, când facem Lutetia să se rotească?

Rob ridică din umeri.

– Văd deja o problemă evidentă. În mod clar, nu putem prelungi suficient de mult trompa „Păianjenului” ca să ajungem în centrul unui asteroid atât de voluminos. Va trebui, aşadar, să extragem mai întâi materialele cele mai grele, situate la periferie, chiar dacă nu aceasta este ordinea dorită. Îmi pot închipui destule cazuri în care ar fi de preferat să accedem mai întâi la metalele mai uşoare şi la corpurile volatile.

– M-am gândit şi eu la asta. Pentru moment, cochetez cu ideea unei topiri pe zone, dar nu sunt pe deplin mulţumit.

Regulo aşteptă, observându-l pe Rob în tăcere, în vreme ce acesta chibzuia la întrebare.

– Înţeleg ce vreţi să spuneţi, zise Rob în cele din urmă. Presupuneţi că materialele sunt răspândite aproximativ uniform în toată masa asteroidului. Mi se pare o ipoteză hazardată - dacă nu cumva aţi verificat în alt mod?

Regulo scutură din cap.

– Teoria formării corpurilor permite să presupunem că cea mai mare parte a substanţelor volatile se află la periferie. Voi topi stratul exterior până la doi kilometri de la suprafaţă şi voi începe prin a extrage ce se găseşte acolo. Cred că „Păianjenul” va putea să aspire până la adâncimea aceasta fără mare greutate.

– Şi să lăsaţi centrul în stare solidă, aşteptând să reluaţi topirea ceva mai în adâncime? întrebă Rob cu un aer îngândurat. Nu am experienţa dumneavoastră în ceea ce priveşte fusiunea diferenţială. Din punctul de vedere al „Păianjenului”, n-ar fi nici o dificultate, problema nu e asta. Dar ideea tot nu mă încântă. Lăsaţi-mă să mă mai gândesc la asta câteva ore, să văd dacă nu vă pot sugera altceva. Nu e prea eficient să întrerupi şi să recuplezi alimentarea cu energie. Pe de altă parte, presupun că această topire pe zone v-ar crea probleme de stabilitate la rotaţie.

– Neîndoielnic, dar sunt obişnuit, replică Regulo, încuviinţând din cap. Gândiţi-vă, pentru asta plătesc eu oamenii. Există un principiu de care mă ţin de cincizeci de ani şi n-am avut de ce să mă plâng: nu poţi niciodată să plăteşti prea mult un angajat cu adevărat preţios.

Îl scrută pe Rob cu un aer meditativ.

– M-am gândit la dumneavoastră şi la ce o să faceţi după ce terminaţi „vrejul fermecat”. Ce-aţi zice să veniţi în Centură şi să supravegheaţi exploatarea minieră a Lutetiei? Ansamblul operaţiunilor. Nu ca angajat, adăugă el, văzând expresia lui Rob.

Păstră un moment de tăcere, ca să dea mai multă greutate cuvintelor sale.

– Ca asociat. Aş putea face în aşa fel încât să obţineţi şi dumneavoastră o cotă-parte din Compania Regulo.

– *Asociatul* dumneavoastră! exclamă Rob, mai surprins chiar decât părea. Aş fi flatat, desigur. Foarte. Dar nu sunt sigur că sunt pregătit să părăsesc definitiv Pământul. Am şi eu planuri.

Regulo stinse ecranul de vizualizare şi imaginea asteroidului dispăru.

– Înţeleg. Asta nu este o decizie pe care s-o puteţi lua într-un minut. Mai gândiţi-vă, e tot ce vă cer. Ştiţi, desigur, istoria tehnologiei pe Pământ. Nu v-a trecut niciodată prin minte că se repetă constant, după aceeaşi schemă? Este flagelul ştiinţei, de un mileniu. Oamenii măreţi au idei măreţe, oamenii de mai mică valoare le pun în aplicare - şi mediocrii preiau controlul. Uitaţi-vă, de pildă, la armele atomice; în linie dreaptă, de la Einstein la Denaga, de la un supergeniu la un cretin.

Rob să uită la Regulo cu un aer dubitativ.

– Sunt de acord cu dumneavoastră, dar credeţi că mai puteţi schimba ceva? Eu nu cred.

– Nu acolo jos, pe Pământ, răspunse nerăbdător Regulo. Acolo nu mai putem schimba ordinea lucrurilor. Dar avem ce face în ansamblul Sistemului - şi în cea mai mare parte nu va fi pe Pământ, ci în Centură şi dincolo de ea. Acolo se întâmplă. Acolo ar fi o ocazie să spargem şabloanele trecutului. Dacă McAndrew are dreptate, Haloul trebuie să fie plin de kerneluri energetice. Când dispui de o cantitate suficientă de energie, poţi face aproape orice, în câteva generaţii, toţi inginerii buni vor munci dincolo de Pluto. Poate că noi suntem abia la

început, cu un avans considerabil faţă de restul Sistemului.

În vocea aspră se desluşea o nuanţă pătimaşă învecinată cu fervoarea religioasă. Rob se simţi oarecum stingherit. Vigoarea obsedantă a lui Regulo îi depăşea propriile limite.

– Cunosc analiza lui McAndrew, zise el. Este o lucrare impresionantă. Prevedeţi şi o expansiune spre exterior?

– Da, asta este părerea mea, şi a lui Caliban, răspunse Regulo cu o privire instinctivă spre camera video fixată pe peretele opus cabinetului de lucru. Nu sunt de acord cu toate analizele lui, după cum ştiţi, dar pe aceasta nu o pot contesta. A mea este întemeiată pe nevoile tehnologice. Dumnezeu ştie de unde vine a lui.

Rob remarcase scurta privire a lui Regulo.

– Camera asta îi transmite imagini în acvasferă, chiar în acest moment?

– În permanenţă. Primeşte date din toate zonele Atlantisului şi ale Sistemului. Nu ştim ce tip de logică foloseşte, dar, oricare ar fi ea, nu poate trage nici o concluzie fără să primească date. Sycorax înmagazinează fluxul de date paralele şi Caliban le asimilează când poate. O să fie ocupat vreo patru sau cinci ore, ca să asimileze noile date aduse de nava cu care aţi venit.

Privirea lui Regulo atinse în treacăt orologiul mural în timp ce vorbeau. Îşi concentră brusc toată atenţia asupra lui.

– Am face bine să trecem la examinarea „vrejului fermecat”. Ştiţi de cât timp pălăvrăgim? Ăsta este necazul cu dumneavoastră, domnule Merlin - vorbiţi despre lucruri care chiar mă interesează.

Când încercă să se ridice din fotoliu, fu cuprins de un spasm şi se agăţă de marginea mesei, cu chipul albit de durere. Rob, ocolind iute biroul, îl prinse de braţ ca să-l susţină.

– Pot să vă ajut cu ceva?

Regulo îşi bălăngăni capul.

– Chemaţi-l pe Morel, scrâşni el printre dinţi. Spuneţi-i că-l aştept la clinică în câteva minute cu blestematele alea de injecţii.

Se lăsă încet pe scaun.

– Mi se întâmplă să mă întreb dacă tipul ăsta mă tratează sau mă omoară. Ajutaţi-mă să mă ridic. Sunt silit să amân discuţia noastră pentru mai târziu, când voi fi mai în formă.

Sudoarea îi picura pe frunte, dar avea vocea fermă.

– Şedinţa cu Morel va dura trei sau patru ore. N-o să mă lase să-l dau afară mai repede. Dacă fac asta, trebuie să iau totul de la capăt - e un lucru pe care l-am învăţat pe pielea mea. O să reluăm discuţia după perioada de somn.

Refuzând cu un gest mâna pe care i-o întindea Rob, se depărtă de birou şi se sprijini de perete.

– Şi să-i mai spuneţi Corneliei că trebuie s-o văd, bine? Imediat ce termin cu Morel. Cred că e pe undeva prin zona de recreaţie.

Izbuti să schiţeze un zâmbet lipsit de veselie.

– Poate n-o să mă credeţi, dar a fost o vreme când puteam s-o întrec la înot. Trebuie să recunosc că asta a fost cam demult.

Ajunse la uşă, în timp ce Rob lua interfonul ca să transmită scurtele mesaje ale lui Regulo. Nici Morel, nici Corrie nu răspunseră la apel, aşa că le încredinţă pe amândouă înregistratoarelor automate, apoi se uită la ceas. Cinci ore până la

masa următoare, trei sau patru înainte ca Morel sau Regulo să termine tratamentul. Dacă bestia uriaşă era ocupată cu noile fluxuri de date, acum era, fără îndoială, cel mai bun moment cu putinţă.

Rob ieşi din cabinetul de lucru cu paşi repezi şi se îndreptă spre perimetrul exterior al sferei locuibile. Corrie se afla probabil în zona de recreaţie, făcându-şi exerciţiile de antrenament fizic intensiv. În loc să cotească în direcţia aceea, se întoarse spre partea cealaltă a sferei, unde se aflau zona industrială şi serviciile de întreţinere.

Două sau trei investigaţii scurte în zona laboratoarelor încuiate ale lui Morel îi confirmară că supravegherea era strictă. Laboratorul era închis în permanenţă, şi trebuia să existe undeva un senzor care îl avertiza pe Morel imediat ce se apropia cineva de uşa cu garnitură roşie. Rob încercase toate celelalte direcţii, fără să reuşească să găsească altă cale care să-i permită accesul în zona interzisă. Logica îi spunea, de altfel, că o asemenea cale nu putea exista, altfel măsurile de securitate ale lui Morel n-ar mai fi avut nici un rost.

Rob nu-şi putuse închipui decât o singură posibilitate, un singur mod de a-şi satisface curiozitatea crescândă şi de a-şi verifica deplin convingerea că laboratorul adăposteşte un secret grav. Laboratorul găsindu-se la periferia sferei locuibile, unul dintre pereţii lui trebuia să dea spre acvasferă. Prima lui ipoteză fusese cea mai firească: peretele de separaţie nu era, fără îndoială, nimic altceva decât un zid gol. Apoi îşi dăduse seama că bestia uriaşă stătea deseori în vecinătatea zonei locuibile care adăpostea laboratoarele - de altfel, aşa ajunsese în sectorul acesta, încercând s-o

observe. Era puţin probabil ca animalul să frecventeze zona dacă în partea dinspre acvasferă nu se găsea nimic altceva decât un perete gol. Aşadar, acolo trebuia să se afle un ecran de vizualizare sau o fereastră care dădea spre interiorul laboratorului, dar era imposibil de verificat din sfera locuibilă.

După câteva ore de cercetări, Rob renunţase la orice posibilitate de a întrevedea ceva util din exteriorul asteroidului sau din tunelurile de acces care duceau spre sfera centrală. Chiar şi >n apa limpede de pe Atlantis vizibilitatea era de cel mult o sută cincizeci de metri. Nu se putea face nici o inspecţie decât din acvasferă.

Când deducţiile lui ajunseră în acest punct, prima reacţie fasese să renunţe la calea aceasta. Trebuia să existe puncte de acces în acvasferă din sfera interioară, ştia asta. Erau folosite pentru recoltarea sau capturarea hranei destinate meselor excentrice oferite de Regulo. Problema nu era asta. Deşi ar fi putut găsi un mijloc de a pătrunde în acvasferă şi de a face rost de un echipament de scafandru adecvat, tot nu rezolvase principala dificultate. Regulo nu domnea asupra acestui domeniu. Era fieful lui Caliban. Morel putea neutraliza bestia uriaşă când trebuia să se ducă în acvasferă pentru recoltarea hranei, dar cu siguranţă n-avea s-o facă de dragul lui Rob.

Merlin observase şi aşteptase cu nerăbdare şi curiozitate crescânde şi, în sfârşit, primise toate informaţiile de care avea nevoie. Când noile date venite din exteriorul Atlantisului erau disponibile, ele erau afişate pentru Caliban, care nu se urnea din faţa ecranelor până nu absorbea toate informaţiile.

Curiozitatea lui Caliban faţă de lumea exterioară era aparent insaţiabilă. Rob se întrebă în ce măsură animalul conştientiza faptele care făceau din el o fiinţă unică.

Verificase datele aduse la bordul navei şi estimarea lui Regulo i se păru corectă. Caliban urma să fie ocupat până peste cap vreme de cel puţin patru ore ca să ingereze tot ce conţineau benzile video şi discurile de date. Era mai mult timp decât avea nevoie.

Costumele de scufundare destinate incursiunilor în zona acvatică a Atlantisului aveau la bază o concepţie banală, cu care Rob se familiarizase în cursul lucrărilor de construcţii submarine de pe Terra. Rezerva de oxigen asigura o autonomie de circa două ore şi jumătate. Duse unul până la intrarea principală în acvasferă, lângă centrul de control al sistemelor de încălzire, lumină şi alimentare cu energie. Se uită în jur - nu se zărea nici un angajat al serviciului de întreţinere. Când îşi trase pe el costumul, se blestemă că neglijase să-şi exerseze corect mâinile de când plecase de pe Pământ; neîndemânarea cu care manevra fermoarele echipamentului subacvatic o dovedea pe deplin. Izbutind să se îmbrace, până la urmă, trecu prin sas şi se avântă în lumea tenebroasă care învăluia sfera centrală.

Îi trebuiră câteva secunde ca să se orienteze cu precizie. Temperatura apei era mai scăzută decât se aştepta, dar nu într-atât încât să-l incomodeze. Probabil era din cauza poziţiei lui în acvasferă. La adâncimea asta nu ajungea aproape nimic din lumina solară difuzată de elementul lichid. Căldura provenea probabil, în cea mai mare parte, de la

rampele de iluminare şi de la sursa termică constituită de sfera locuibilă. Rampele dispuse pe spaliere metalice care străbăteau sfera acvatică îi furnizau lui Rob suficientă lumină ca să se poată orienta.

Se uită în jur. Apa Atlantisului trebuie să fi fost la origine de o mare puritate, dar acum era plină de resturi de materii organice provenite de la cadavrele animale şi vegetale, precum şi de substanţe nutritive deversate de sistemul de reciclare al sferei centrale. Ceaţa verzuie limita vizibilitatea la circa optzeci de metri, după care proiectoarele nu mai erau decât palide globuri turcoaz, neclare şi ireale.

Rob începu să înoate cu mişcări regulate în apa liniştită, lăsând în stânga peretele sferei interioare. Urmă linia ecuatorială a zonei locuibile, evitând ferestrele şi ţinând permanent privirea aţintită spre exterior, în penumbra verde. Vegetaţia creştea în abundenţă în fiecare punct al grilajului interior, fărâmând şi risipind lumina albă care emana din centrul lui. La fiecare treizeci de metri, o alee lungă, liberă, se derula drept spre suprafaţa Atlantisului, curăţată de toate vegetalele pe un diametru de patru sau cinci metri. Rob se opri la intrarea pe una dintre ele. Vegetaţia părea să fi fost tunsă sau mâncată cu grijă. Se gândi mai întâi la Caliban. Apoi îşi aminti, fără nici o uşurare, că acesta era doar carnivor. Ceea ce vedea pe alei trebuia să facă parte din tunsul sistematic efectuat de armata de servoroboţi complecşi care se ocupa de majoritatea lucrărilor de întreţinere de pe Atlantis.

Rob se opri o clipă când ajunse la fereastra de la sala de mese, unde îl văzuse prima dată pe Caliban. Se afla cam la jumătatea drumului spre zona

laboratoarelor interzise. O scurtă privire spre ceas îi arătă că trecuse aproape o oră de când Regulo se dusese la întâlnirea cu Morel. Nu înainta suficient de repede. Mărind viteza, îşi continuă cursa înjurai sferei interioare şi ajunse în câteva minute în faţa altui panou de sticlă. Scoţând prudent doar capul, Se uită în interior. Era încăperea în care se afla uşa metalică zăvorâtă care interzicea accesul în laboratoare. Când se întoarse să scruteze penumbra care-l înconjura, inima începu să-i bată mai violent; i se păruse că întrezăreşte o formă uriaşă, mişcătoare, la limita câmpului său vizual. După câteva secunde, îşi dădu seama că era doar umbra unei alge lungi, mişcată leneş de curenţii de convexie care transportau substanţele nutritive în acvasferă. Înotă până la fereastra următoare şi pluti încet până cât izbuti să vadă ce se afla pe partea cealaltă.

Se simţi dezamăgit, la început. Era o sală pe care n-o mai văzuse niciodată, mare şi slab luminată, în care nu se afla nimeni. Multitudinea meselor de marmură care o umpleau părea să confirme explicaţia dată de Morel, conform căreia era doar un laborator biologic obişnuit, a cărui singură particularitate era că are în dotare cele mai bune echipamente posibile. În extremitatea opusă, se găsea un bloc operator complet, echipat pentru intervenţiile chirurgicale cele mai complexe, cu sisteme de anestezie automatizate. Un laborator analitic perfecţionat ocupa alt perete, în vreme ce Rob examina detaliile, cu masca de scafandru aproape lipită de suprafaţa de plastic transparent, întrezări o mişcare rapidă a uşii care se deschidea în

fundul sălii. Se feri rapid din faţa ferestrei, apoi apropie prudent ochii de marginea geamului.

Uşa aceea, înaltă de mai puţin de un metru, situată în capătul unei săli a cărei lungime atingea cel puţin douăzeci şi cinci de metri, oferea o imagine îngustă şi parţială a spaţiului care se întindea pe partea cealaltă. Rob îşi blestemă lipsa de prevedere. I-ar fi trebuit un binoclu ca să se poată uita în sala cealaltă. Nu văzuse nici unul pe Atlantis, dar trebuia să existe pe undeva. Era modul cel mai practic de a scruta acvasfera fără a intra în apă.

Rob se lipi cu totul de geam. După câteva secunde, în spatele uşii se mai întâmplă ceva. Mişcarea fusese rapidă şi Rob nu văzu altceva decât o siluetă în fugă. Dar a fost de ajuns. Era o siluetă diformă, umanoidă, deşi indiscutabil contrafăcută. Talia era greu de evaluat cu precizie, dar capul abia dacă ajungea la un sfert din înălţimea uşii. O clipă mai târziu, o formă identica trecu prin deschizătură în sensul celălalt; apoi alte două, care intrara împreună. După aceea, Rob nu mai văzu absolut nimic timp de câteva secunde.

Aşteptă, absorbit de dorinţa de a vedea ce se întâmplă în spatele acelei uşi. Uitase de supravegherea anxioasă efectuată până atunci şi nu părea să existe nici un motiv logic pentru mişcarea bruscă pe care o făcu întorcându-se spre spaţiul acvatic. Mult mai târziu îşi dădu seama că probabil simţise unda de presiune. Văzu numaidecât sumbra formă filiformă a lui Caliban îndreptându-se spre el cu o viteză monstruoasă. Animalul se deplasa în liniştea cea mai deplină, propulsat de puternicele jeturi de lichid emise de sifonul situat la baza trunchiului.

Era prea târziu pentru ca Rob să se poată depărta de-a lungul sferei locuibile. Destinzând picioarele cu toată puterea, se proiectă departe de fereastră şi plonjă în cea mai apropiată tufa de vegetaţie unduitoare. În vreme ce se pitula în umbra verde, Caliban păru să ezite să urmărească silueta fugară. În acest răstimp, Rob se întrebă care este meniul preferat al caracatiţei. Apoi Caliban sfârşi prin a-şi relua drumul, ca să se apropie de fereastra pe care Rob tocmai o părăsise. Se fixă de suprafaţa netedă cu patru dintre tentaculele lungi, acoperite de ventuze, şi începu să bată în geam, cu ajutorul ciocului negru, ca de papagal. După câteva secunde, Rob ghici o mişcare pe partea cealaltă a panoului transparent. Caliban apropie atunci de geam alte două braţe, pe care începu să le agite cu mişcări stranii, regulate.

Rob era sfâşiat între două impulsuri, amândouă la fel de puternice. Prudenţa îi dicta să se depărteze acum, cât caracatiţa era absorbită de ceea ce se petrecea în laborator, dar, în punctul în care era, ar fi vrut să afle cât mai mult posibil. Încă o privire spre ceas puse capăt nehotărârii sale. Trecuseră mai mult de două ore de când îşi pusese costumul de scafandru. Ţinându-se pe cât Posibil la adăpostul algelor luxuriante, începu să înoate prudent în direcţia sasului de acces, trecând tăcut de la o tufă de vegetaţie la alta. Înainte de a-l pierde cu totul din ochi pe Caliban, se °Pri şi aruncă o ultimă privire în urmă.

Caracatiţa stătea tot în faţa ferestrei, cu unul dintre ochii mari, galbeni, întors spre interiorul laboratorului. Celălalt părea sâ privească în direcţia lui Rob, dar unduirea regulată a braţelor nu se

întrerupse. Zece metri mai încolo, Rob îndrăzni, în sfârşit, să plonjeze spre sfera centrală. Curba suprafeţei îl ascundea de Caliban, aşa că renunţă la înaintarea prudentă ca să înoate cu viteză maximă în direcţia sasului. După ce ieşi, îşi scoase costumul, cu degete ţepene, şi se îndreptă numaidecât spre cabinetul de lucru al lui Regulo.

Când ajunse la uşă, Corrie apăru pe culoar, venind din sens opus. Îi scrută cu atenţie chipul palid şi părul răvăşit.

– Iată-te! Chiar mă întrebam unde ai dispărut.

– M-am dus să arunc o privire la instalaţiile de reciclare şi întreţinere, zise Rob pe un ton detaşat. Mă întrebam în ce măsură sursa de energie internă a Atlantisului îi poate asigura autonomia. Ai primit mesajul pe care ţi l-am lăsat? Regulo vrea să te vadă imediat ce termină cu Morel.

– Acum am vorbit cu el. Credea că ai venit la mine, în zona de recreaţie. Ai stat tot acest timp la serviciul de întreţinere?

Rob ridică din umeri, deliberat dezinvolt.

– Nu mă simţeam prea în formă - exerciţiile mi se par plicticoase când nu există peisaj. După ce Regulo a plecat din birou, am revăzut geometria „vrejului fermecat”. Continuăm să ne jucăm cu parametrii, ca să ne asigurăm că stabilitatea este bună. Nu ştiu cât timp am pierdut cu asta, dar, cum n-a mai venit nimeni pe aici, am dat o raită în partea cealaltă a sferei.

Corrie îl măsură cu un aer bizar, dar nu comentă explicaţiile lui. În ce alte locuri trimitea imagini camera video instalată în cabinetul de lucru al lui Regulo? Cine, în afară de Caliban şi de Sycorax, putea supraveghea ce se întâmpla acolo? Rob făcu

uşa să alunece, în vreme ce Corrie îşi continua drumul pe culoar.

– Mă duc să-l văd pe Regulo, zise ea. Vii la cină sau mai stai să lucrezi?

– Cred că Regulo ar trebui să se odihnească. Nu prea era în formă adineauri. O să încerc să-l fac să se ţină de cuvânt şi sa lase munca pe mâine, după perioada de somn.

– Succes, zise Corrie cu o strâmbătură. Doar îl ştii Pe Regulo, pe el munca îl devorează.

Se depărtă şi Rob intră în birou, constatând uşurat că videocamera era oprită. Sistemul era dotat probabil cu un sistem automat care nu intra în funcţiune decât când detecta zgomot sau mişcare în încăpere. Apropiindu-se de masa de lucru, Rob văzu micul led roşu care semnala funcţionarea aprinzându-se. Va trebui să-i spună tinerei Corrie, în treacăt, că rămăsese departe de masă, în afara razei de acţiune a camerei de luat vederi. Cu toate acestea, se întreba în continuare unde anume pe Atlantis sfârşeau aceste semnale.

13.

„Stăpânii Atlantisului”

Masa de seară fu un moment penibil, în ciuda uimitoarei varietăţi de produse comestibile scoase şi de această dată de Regulo, ca prin farmec, din grădinile acvatice ale Atlantisului. Rob ştia că este excepţional de sensibil în seara asta la atmosfera din marea sală de mese, întrucât îi trebuia o dovadă că incursiunea lui în acvasferă rămăsese secretă. Cu toate acestea, chiar şi ţinând cont de starea lui de spirit neobişnuită, nu putea face abstracţie de privirile furioase cu care îl fulgera Morel ori de cât ori atenţia lui se abătea altundeva. Dincolo de tensiunea neplăcută dintre cei doi bărbaţi, Regulo suferea, evident, efectele secundare ale tratamentului lui Morel - „doza regulată de otravă”, cum o numea el - şi îi lipsea energia necesară pentru a conduce speculaţiile extravagante care însufleţeau de obicei mesele de pe Atlantis. Cât despre Corrie, din nu se ştie ce motiv necunoscut, se ferea de privirea tovarăşilor ei. Distantă, răspunzând doar monosilabic, abia se atinse de mâncare.

A fost o uşurare când Regulo i-a sugerat Corneliei să-l ducă pe Rob până pe suprafaţa Atlantisului ca să-i arate micul asteroid, poziţionat şi pregătit pentru operaţiunile de extracţie care urmau să înceapă peste câteva ore.

– Nu am putere să mă duc să văd eu însumi. Ar mai fi o şansă să descoperiţi la faţa locului ceva care nu apare pe ecranul holografic. Va trebui să vă gândiţi

la problema asta, domnule Merlin. Sistemul holografic ar trebui să transmită toate datele de fază şi amplitudine necesare unei reconstrucţii capabile să înşele ochiul omenesc, dar undeva pe drum există pierderi de informaţii.

– Canale de transmisie parazite?

– Nu, din cât am putut constata eu. Aruncaţi o privire şi spuneţi-mi dacă vi se pare că e doar imaginaţia mea.

Atitudinea tinerei se schimbă îndată ce-şi puseră costumele de protecţie şi se angajară pe tunelul larg care ducea din sfera locuibilă spre suprafaţa Atlantisului.

– Ce se întâmplă între tine şi Morel? întrebă ea.

– Nu-mi place de el.

Rob îşi întrerupsese ascensiunea în faţa panoului de observaţie de unde îl zărise prima dată pe Caliban, la sosirea lui pe Atlantis.

– Ai remarcat felul în care mă privea, nu-i aşa?

– Şi felul în care îl priveai tu pe el. Parcă vă dădeaţi lovituri de pumnal peste masă.

Corrie reluă ascensiunea spre sasul exterior.

– Ascultă, dacă trebuie să petreci un timp pe Atlantis, trebuie să înveţi să munceşti împreună cu Morel. Voiam să ies de acolo ca să stau de vorbă cu tine. Cred că Regulo a bănuit asta când ne-a propus să mergem să vedem asteroidul. Nu-ţi place de Morel, de acord. Nici eu nu mă omor după el. Dar îi face servicii uriaşe lui Regulo.

– Este un om strălucitor. Ştiu asta, dar nu-mi inspiră încredere. În ce măsură depinde Regulo de el, pentru tratament?

– Ar putea chema alt medic, nu asta este problema. Întâmplător, Morel este cel mai bun

specialist din Sistem în tratarea *cancerului crudelis* şi a *cancerului pertinax.* El a lansat tot ce mentă încercat pentru îngrijirea acestor boli. Regulo ar fi nebun să se lase pe mâna altui medic, când Morel e mai mult decât mulţumit să stea aici şi să lucreze pe Atlantis.

Rob o privi uimit. Deşi nu voise să-i vorbească niciodată despre asta, Corrie părea să presupună că el ştia totul despre boala 'ui Regulo. Trăsăturile ei erau invizibile în spatele măştii reflectorizante a costumului de protecţie.

– Crezi că Morel este pe punctul de a găsi un remediu?

– Nu pentru boala lui Regulo. Cercetările lui s-au soldat cu vindecarea totală a *cancerului crudelis,* şi a reuşit prin experienţe de laborator să frâneze progresia *cancerului pertinax,* ba chiar să-i inverseze efectele cu ajutorul anumitor medicamente. Dar, când a încercat tratamentul pe Regulo, efectele secundare au fost atât de serioase, încât a fost silit să-l întrerupă după câteva săptămâni.

– Dar încearcă în continuare?

– Bineînţeles. Morel munceşte cu o încrâncenare incredibilă, dar este o boală cumplită.

Păru să se cutremure în interiorul costumului de scafandru.

– Ai văzut vreo fotografie de-a lui Regulo când era tânăr? Era un bărbat frumos. Nu l-ai recunoaşte niciodată după cum arată acum.

Ajunseseră la suprafaţa Atlantisului. Asteroidul mic, care plutea la vreo cinci kilometri deasupra capetelor lor, lucea într-un roşu-portocaliu aprins pe fondul cerului înstelat. Uşoara diferenţă dintre orbita

lui şi cea a Atlantisului reducea lent distanţa care separa cele două corpuri. La unul dintre polurile de rotaţie, Rob zări silueta întunecată a „Păianjenului”, a cărui trompă lunguiaţă se decupa ca un firişor negru în licărirea portocalie. Centrala orbitală, ca un văl imens, era suspendată în polul celălalt al asteroidului, cu receptoarele fotovoltaice orientate spre Soare. Acceleraţia unghiulară a asteroidului era gata. În câteva ore, interiorul avea să se topească de tot. După culoarea masei rotitoare, Rob socoti că temperatura trebuie să fi ajuns pe la o mie două sute de grade, contururile neregulate ale asteroidului estompându-se deja, pe măsură ce materialele se înmuiau şi se lichefiau sub efectul căldurii.

Corrie plutea lângă el, la intrarea tunelului.

– Cine ţi-a spus despre boala lui Regulo? întrebă ea încet.

– Senta.

Lui Rob îi păru imediat rău că răspunsese. O văzu pe Corrie încordându-se.

– Ai mai văzut-o după ce ne-am întâlnit la Tutenbas?

– Prin intermediul lui Howard Anson.

Regreta că nu vorbise mai devreme cu Corrie despre întrevederile cu Senta Plessey, dar ezita încă să-i dezvăluie subiectul acestor discuţii.

– Conduce un serviciu de informaţii, ştii. Eu sunt clientul lui de ani de zile, dar n-am făcut legătura decât când mi-a povestit cu ce se ocupă. Trăieşte cu Senta. Ea mi-a spus că Regulo era un bărbat arătos înainte ca boala să se agraveze.

– I-ai văzut des?

Corrie vorbea cu o voce sinistră şi nu părea dispusă să schimbe subiectul.

– Oh, numai de două ori, răspunse Rob, gândindu-se că era momentul să treacă la măsuri disperate. Am fost surprins de unul dintre lucrurile pe care mi le-a spus. A afirmat că Darius Regulo este tatăl tău - că ai fost concepută pe vremea când trăiau împreună. M-am întrebat de ce nu mi-ai spus nimic despre asta.

Rob fu uimit de reacţia tinerei. Se încovoie în faţă şi partea superioară a costumului ei fu agitată de un tremur rapid, ca şi cum ar fi suferit un soi de acces. După câteva secunde, îşi dădu seama că râdea, pradă unui amuzament sincer sau simulat. Nimic din ce spusese el nu i se părea atât de comic.

– Iar asta! zise ea în cele din urmă. Nu mai credeam că o să aud de acest subiect. Rob, aşadar, tot n-ai înţeles-o pe Senta. N-ar trebui să vorbesc aşa despre mama mea, ştiu, dar trăieşte cu totul într-o lume de vis. Aşa a fost dintotdeauna, de când îmi amintesc eu. Darius Regulo este tatăl meu, nu? El cum a reacţionat când i-ai spus?

Rob contempla asteroidul, încercând să detecteze un semn de oscilaţie în mişcarea lui de rotaţie.

– N-am ajuns niciodată să-l întreb. Am început să vorbim despre Senta şi a schimbat subiectul. Nu e uşor să discuţi cu Regulo când el vrea să vorbească despre altceva.

– Ar trebui să-l întrebi - fă-o când e obosit. Ştii că Senta e talizomană; jumătate din timp încearcă să evadeze din lumea reală.

Corrie se apropiase de Rob.

– Este foarte adevărat că a trăit mult timp cu Regulo şi Ca a conceput un copil la puţin timp după

ce s-au despărţit - pe mine. Când eram mică, îmi povestea despre Regulo şi îmi spunea că sunt fiica lui. Dar, după câţiva ani, am început s-o înţeleg mai bine pe Senta. N-ar fi recunoscut niciodată că a făcut un copil cu un tată obişnuit. Nu pricepi? Are nevoie să creadă că l-a făcut cu bărbatul cel mai bogat, cel mai puternic, cel mai misterios din tot Sistemul.

– Atunci, cine *este* tatăl tău?

După ceea ce văzuse în laboratoare ceva mai devreme şi evitase la mustaţă tentaculele lui Caliban, Rob simţea că îi scapă percepţia asupra realităţii. Exista o limită pentru numărul de surprize pe care le putea suporta într-o singură zi.

– Habar n-am. Ar fi putut fi Regulo, trebuie să recunosc. Dar a fost mai degrabă vreun parazit bogat sau unul dintre papagalii ei mondeni cu aere sentimentale. Senta a avut dintotdeauna o slăbiciune pentru bărbaţii tineri şi seducători. Aminteşte-ţi cum îţi facea ochi dulci când ai văzut-o prima dată.

– Era sub efectul talizei.

Rob îşi dădu seama dintr-o dată că tânăra nu ştia practic nimic despre speranţele şi spaimele propriei mame. Howard Anson juca rolul de fluture monden, dar sub masca aceea molatică se ascundea un caracter de oţel. Şi Regulo? Senta se schimbase de pe vremea când Corrie era mică?

– Nu cred că taliza schimbă mare lucru în privinţa asta, zise Corrie, punând o mână pe braţul lui. Ascultă, Rob, dacă mie nu-mi pasă cine a fost tatăl meu, tu de ce să-ţi baţi capul? Eu sunt eu. Nu sunt Senta, nu sunt Regulo, şi nu aparţin nici unuia, nici celuilalt. Nu poţi să mă accepţi drept cine sunt?

Se întoarse şi intră în tunel, în direcţia sferei centrale din Atlantis. Rob o urmă cu paşi şovăitori.

– Dacă te întrebi de ce am venit aici, ca să lucrez pentru Regulo, imediat ce am împlinit vârsta legală, încearcă să vezi lucrurile din punctul meu de vedere. De când am fost suficient de mare ca să pricep o frază, am auzit-o pe Senta vorbind despre el. Voiam să-l văd, şi am trecut testul de aptitudine spaţială de la vârsta de zece ani. Îndată ce am avut ocazia să mă prezint pentru un post pe Atlantis, m-am prezentat neîntârziat. L-am obţină fără vreun ajutor deosebit de la Regulo sau de la altcineva. Şi mi l-am asumat bine.

Corrie plonjă înaintea lui Rob, reflexul argintiu al costumului ei decupându-se pe pereţii întunecaţi. Vocea ei intensă şi contrariată se auzea clar în căşti, dar îl depăşise fără greutate. El nu era la fel de obişnuit cu structura internă a Atlantisului.

– Hei, Corrie, ce e graba asta? întrebă el, străduindu-se să înainteze mai repede.

Ea ajunsese în al doilea sas şi îşi continua drumul spre sfera locuibilă.

– Am vorbit destul despre asta. Dacă vrei să mai discutăm şi îmi promiţi că nu aduci vorba nici despre Senta, nici despre Regulo, voi fi la mine în apartament. Vino dacă vrei.

Rob o urmă încet, mai descumpănit ca oricând. Cineva minţea, şi marea întrebare nu era *cine,* ci *de ce*? I-ar fi plăcut să poată vorbi despre asta cu Howard Anson, dar acesta era pe Terra, la milioane de kilometri depărtare. Rob nu avea încredere în liniile de comunicaţii de pe Atlantis în ceea ce privea intimitatea conversaţiilor.

Aşteptând să se întoarcă pe L4, trebuia să se descurce singur. Îndreptându-se spre apartamentul tinerei, revăzu în minte lista întrebărilor la care trebuia să găsească răspunsuri înainte de-a putea asculta sfatul ei şi de-a lăsa trecutul în urmă.

Corrie locuia aproape de unul dintre polii sferei centrale, Pe axa de rotaţie, unde gravitaţia generată de mişcarea giratorie a Atlantisului era neglijabilă. Un perete întreg al camerei principale era un panou transparent care dădea spre grădina acvatică luminată strălucitor. Bancuri de peşti lucitori se deplasau încet Pnntre alge verzi şi violacee, formând un curcubeu însufleţit.

Rob ar fi putut sta acolo, contemplând priveliştea, ore înfără să scoată un cuvânt. La început, Corrie se bucurase de interesul pe care i-l stârnea acest decor, pentru că ea îl concepuse - cu ajutorul roboţilor grădinari. Apoi îşi dăduse seama că pentru el nu era decât un simplu fundal, neutru şi invizibil, pentru Calculele care îi ocupau cea mai mare parte a timpului. Când se adâncea în gânduri, nu mai vedea nimic din viaţa care se desfăşura pe partea cealaltă a ferestrei. După una sau două încercări, Corrie renunţase la orice speranţă. Interesul lui Rob pentru frumuseţile naturii nu putea rivaliza cu fascinaţia lui pentru ţevi, cabluri, lăzi, scripeţi şi balasturi.

Până când Rob ajunse în sasul interior al tunelului de acces şi veni în locuinţa tinerei Corrie, aceasta deja se schimbase. Îmbrăcată cu una dintre perechile ei de colanţi uşori de balerină, plutea la un metru de sol, cu picioarele încrucişate sub ea, observând graţioasa paradă a peştilor de pe partea

cealaltă a panoului transparent. Când intră Rob, întoarse capul spre el şi-i făcu semn să păstreze liniştea. Ţinea capul într-o parte, cu urechea la pândă. Rob se apropie de ea. După câteva secunde, desluşi un ciocănit regulat în peretele exterior, urmat o clipă mai târziu de o serie de lovituri surde, dar violente.

O privi pe Corrie cu un aer întrebător.

– Nu ştiu, zise ea cu glas scăzut. A început când mă schimbam, şi nu prea i-am dat atenţie pe moment. S-ar zice că vine de acolo, ceva mai departe de-a lungul peretelui, adăugă ea schiţând un gest spre stânga.

Rob se aplecă spre panou, încercând să zărească ceva dincolo de curbura peretelui convex, dar nu văzu nimic.

– Hai să aruncăm o privire. Ar trebui să găsim alt panou de observaţie în direcţia aceea.

– Nu are rost. Cred că pot face ceva mai bun ca asta.

Corrie pluti până la panoul de comandă complex încastrat într-unul dintre pereţii camerei, unde aprinse un mare ecran de vizualizare.

– Când am ajuns aici, mi-am dar seama că e greu să reperezi oamenii în sfera locuibilă, şi voiam să urmăresc şi peştii, şi plantele din acvasferă. Am găsit un mijloc practic de a o face. Ştii că există camere video cam peste tot pe Atlantis, atât în interior, cât şi în exterior, pentru ca monstrul să poată avea date despre tot ce se întâmplă? M-am conectat la unitatea care acoperă sfera locuibilă şi acvasfera. Nu am avut altceva de făcut decât să aleg camera video potrivită.

Rob contemplă şirurile de comenzi. Dacă se lua după comutatoare, existau câteva sute de camere active. Asta n-avea deloc darul să-l liniştească în privinţa incursiunii lui „secrete” în acvasferă. Dacă l-a observat sau nu, a fost doar o chestiune de noroc, şi, dacă această tânără se putea branşa la reţeaua de observaţie, oricine putea face acelaşi lucru. Corrie venise aici în timp ce el explora acvasfera? Rob îşi aminti brusc apariţia neaşteptată a lui Caliban, când caracatiţa ar fi trebuit, în mod normal, să fie ocupată cu analiza datelor aduse de nava lor. Dacă cineva l-ar fi întrerupt intenţionat, sosirea lui Caliban în apropierea sferei centrale nu era o întâmplare. O întâmplare era faptul că Rob rămăsese în viaţă. Caliban zărise în laboratorul central ceva care îi captivase interesul. Şi Rob la fel, dar regele acvasferei avea tot timpul să observe laboratorul în voie.

Corrie se juca acum cu comutatoarele, coborându-le şi ridicându-le rapid, fără să scape ecranul din ochi.

– Aproape am găsit, zise ea.

Ultima imagine, luată de o cameră instalată în acvasferă, arăta peretele de metal şi plastic care înconjura sfera locuibilă. Corrie efectuă ultimele reglaje şi imaginea se împărţi în două. Ecranul afişa acum deodată o imagine frontală şi una laterală a aceleiaşi părţi a sferei locuibile.

În locul acela, sfera fusese modificată. În loc de un perete sau de un panou transparent, aveau sub ochi un imens ecran de vizualizare încastrat în peretele extern. În faţa ecranului, pe care apărea o configuraţie complexă de culori schimbătoare şi

învolburate, plutea corpul colosal al lui Caliban, cu tentaculele încovoiate în poziţie de atac.

Văzură caracatiţa apropiindu-se de ecran, apoi fixându-se de el cu ajutorul a şase dintre braţele puternice. O clipă mai târziu, animalul începu să izbească ecranul cu ciocul lui feroce şi percepură din nou vibraţiile violente, transmise prin peretele exterior.

Caliban era dezlănţuit. Rob vedea celelalte patru tentacule, a căror suprafaţă internă era presărată de ventuze mai mari decât Palma lui, bătând apa din jur, străbătute de convulsii puternice, care îi zguduiau tot corpul masiv. După un moment, animalul se dezlipi de perete. Într-o frenezie de mişcări convulsive, începu să îndoaie şi să destindă rând pe rând cele zece tentacule imense.

– Încă una dintre luptele lui cu Morel, şopti Corrie, ca şi cum acesta i-ar fi putut auzi. Am mai văzut asta. Morel îl loveşte pe Caliban în centrii durerii, obligându-l să coopereze la analizarea informaţiilor. De data asta, se pare că nu ţine.

În vreme ce vorbea, caracatiţa uriaşă se desfaşurase complet şi se repezea din nou spre ecran. Auziră pentru a treia oară ciocul puternic izbind peretele exterior şi văzură panoul greu curbându-se şi îndoindu-se. Tentaculele şi ventuzele erau capabile de o forţă extraordinară.

– Ştie că Morel este înăuntru, în spatele panoului, zise Corrie încet. Dar nu ştie cum să ajungă la el. Dacă animalul este într-adevăr atât de inteligent cum se crede, Morel ar trebui să se ferească din calea lui. Caliban va sfârşi prin a găsi o metodă de a ajunge la el.

Deşi nu-l puteau vedea pe Morel, Rob îşi dădu seama că asistau la o veritabilă înfruntare de voinţe. Prezenţa omului nu se manifesta decât prin punctele caleidoscopice de pe ecranul de vizualizare şi prin convulsiile de durere ale caracatiţei. Dar el era acolo. Rob şi-l putea închipui, cu faţa lui palidă împurpurată de furie, străduindu-se să-l supună pe Caliban voinţei lui. Animalul se împotrivea cu disperare. După alte patru atacuri împotriva peretelui, sfârşi prin a da înapoi, cu toate tentaculele încolăcite molatic în jurul trunchiului. În momentul acela, punctul luminos de pe ecran se transformă într-o mişcare blândă şi ordonată de lumini colorate.

– A renunţat, spuse Corrie. Face ce vrea Morel. N-am mai văzut niciodată o luptă ca asta. Ori Caliban devine mai rezistent, ori Morel încerca să obţină ceva ce el refuza să execute.

– Poate că Morel nu căuta informaţii, zise Rob. Poate l-a pedepsit pe Caliban pentru ceva ce-a făcut.

„Sau pentru ceva ce n-a făcut.” Rob se gândi din nou la ce se întâmplase mai devreme. De ce apăruse Caliban subit la fereastra laboratorului? Era posibil ca Morel să-l fi chemat acolo, în acest caz, tocmai asistaseră la pedeapsa aplicată de Morel caracatiţei pentru că aceasta nu făcuse ceea ce aştepta bărbatul de la ea? Aşa s-ar explica privirile veninoase pe care i le aruncase Morel lui Rob în timpul cinei - altfel n-avea motive să-l urască atât de tare. Trebuie să fi avut legătură cu laboratorul secret.

Rob hotărâse deja că nu va mai încerca nici o incursiune în acvasferă înainte de a afla mai multe

despre misterele Atlantisului. Regulo şi Morel făcuseră din asteroid o minune a controlului de la distanţă. Nu aveai de unde să ştii ce element din lumea submarină se putea transforma în instrument potrivit pentru eliminarea oaspeţilor indiscreţi. Orice investigaţie mai insistentă a laboratoarelor trebuia efectuată din interiorul sferei locuibile, ceea ce necesita un echipament pe care nu-l avea la el. Rob se strădui să accepte ideea că va trebui să dea dovadă de răbdare.

Chiar înainte ca tânăra să opacizeze panoul de observaţie şi să atenueze lumina internă, Rob avu un ultim gând fugar - şi îngrijorător. Mijloacele de a se descotorosi de el nu se limitau doar la acvasferă. Dacă Morel voia să-l omoare, avea probabil sute de posibilităţi de a o face chiar în interiorul sferei locuibile. Rob, care urma să plece spre L4 peste două zile, îşi spuse că până atunci ar face bine să se arate cât mai prudent cu putinţă.

După câteva operaţiuni contratimp clasice pentru ultimul minut, extracţia începuse. În vreme ce Regulo se ocupa de comenzile principale, Rob era atent la „Păianjen”. Acesta executa corect extruziunea materialelor la înaltă temperatură, dar el nu era nici pe departe satisfăcut de rezultat. Efectele termice diferenţiale care afectau cablul îi diminuau rezistenţa.

– Nu putem utiliza „Păianjenul” în felul acesta pe un asteroid mare, îi zise el lui Regulo, care examina analiza ultimei lungimi de cablu filate. Va trebui să-i aduc câteva modificări. Îmi pare rău, dar nu văd nici un mijloc de-a o face, decât dacă mă duc până la Centură când aveţi pregătit asteroidul cel mare.

Regulo observa cablul lucitor care ţâşnea şerpuind din dispozitivul de filare încălzit la roşu al „Păianjenului”.

– E perfect pentru mine. Nădăjduiam să fiţi acolo oricum. Până atunci, Atlantisul ar trebui să ajungă deja pe Centură.

Comandă afişarea unui releveu spectrografic.

– Aţi văzut? Ultimele corpuri volatile eliminate prin lateral. Data viitoare le recuperăm ca să le înmagazinăm într-o sferă separată. După ce se răcesc, vor constitui o masă de reacţie perfectă. E mai bine decât să sapi găuri în rocă, sperând să dai peste filonul potrivit, nu? Uitaţi-vă aici.

Regulo îi întinse rezultatele analizei lui Rob, care scăpă „Păianjenul” din ochi cât să facă o evaluare rapidă.

– Suntem la al patrulea strat, zise el după un timp. La douăzeci şi patru de metri adâncime. Mă aşteptam să dăm de fier şi de nichel, dar cuprul şi cobaltul sunt o surpriză plăcută. Ştiţi, cred că am altă idee pentru topirea pe zone. De ce să nu începem extracţia din axa de rotaţie? Dacă înfigem trompa direct în axă, ar trebui să putem extrage mai întâi elementele uşoare. După ce scăpăm de ele, putem comprima elementele grele spre centru, fără să fim nevoiţi să schimbăm poziţia trompei de aspiraţie.

Regulo se înfundă în fotoliu. Binefacerile tratamentului lui Morel erau vizibile. Nu mai încrunta sprâncenele când îşi mişca articulaţiile, nu mai avea spasme musculare când activa tabloul de comandă.

– Pare interesant, dar nu cred că va merge, zise el în cele din urmă. Vom fi obligaţi să venim în întâmpinarea fluxului natural al materialelor. Odată

ce sfera intră în rotaţie, toate corpurile tind să se depărteze spre exterior, iar acceleraţia centrifugă lucrează pentru noi. Dacă începeţi cu axa de rotaţie, va trebui să comprimaţi sfera pe măsură ce se efectuează extracţia. Nu văd nici un mijloc de a face asta fără a irosi o cantitate însemnată de energie.

Ridică din umeri.

– E o estimare la prima vedere, dar n-o luaţi în seamă prea mult. Avem nevoie de mai multe variante, şi cele mai multe lucruri pot fi făcute în mai multe feluri. Mai gândiţi-vă la asta după ce vă întoarceţi - şi, dacă tot suntem aici, să ne punem programele de acord. Atlantis va fi pe Centură, gata să se ocupe de Lutetia peste patru luni. Puteţi să prevedeţi lucrul acesta în agenda dumneavoastră?

Rob studia valul de metal strălucitor expulzat de dispozitivul de filare. Era o festă a închipuirii lui, sau asteroidul se micşorase atât de mult încât se vedea deja diferenţa?

– Voi coborî „vrejul fermecat” de pe L4 peste nouăzeci de zile. Aterizarea şi ancorajul se vor efectua la cinci zile după plecarea de pe L4. Dacă îmi puneţi o navă la dispoziţie, pot fi aici peste nouăzeci şi şase de zile, plus durata drumului. Nu ştiu cât trebuie să socotesc.

– Treizeci de zile cel puţin, cel mai probabil şaizeci, zise Regulo, încruntându-se. Cunoaşteţi regulamentele astea blestemate. Dacă m-ar lăsa să instalez propulsoare convenabile pe unele dintre navele mele, aş putea reduce la jumătate durata călătoriei. Acum un an am rugat-o pe Cornelia să examineze situaţia noastră financiară. Ştiţi că jumătate din resursele noastre sunt imobilizate în permanenţă, inutilizabile, atâta timp cât materialele

nu ajung acolo unde avem nevoie în Sistem? Şi nici nu mai vorbesc despre costurile de transport. Nu mă refer decât la efectul amânărilor asupra bugetelor.

Rob ridică din umeri.

– Detest la fel de mult ca dumneavoastră durata călătoriilor prin Sistem, dar nu putem schimba nimic.

Problema care-l frământa pe Regulo îi era familiară, şi nu era de ieri, de azi. Dar Rob întrevedea puţine şanse de-a putea schimba regulamentele. Ar face mai bine să-şi petreacă timpul ocupându-se de transformările de care va avea nevoie „Păianjenul”.

– Călătoria până pe Centură nu este aşa de neplăcută dacă ai cu ce să-ţi faci de lucru, continuă el. Nu ne putem împotrivi legilor dinamicii. Dacă nu inventăm un transmiţător de materie, trebuie să ne mulţumim cu duratele pe care le permit sistemele de propulsie. Singura noastră speranţă ar fi din partea Coordonatorilor Generali. Dacă îi convingeţi să schimbe legile referitoare la limitarea acceleraţiei, puteţi reduce durata de transport.

Rob îşi trase lângă el un bloc de desen cu schiţe şi date preliminare, pe care începu să creioneze planul schematic al procesului de extruziune al „Păianjenului”. Voia să înceapă de pe acum să studieze modificările necesare.

– Eu nu sunt teoretician, zise Regulo, care îl observa cu o privire paternă. N-o să găsiţi în capul meu planurile unui transmiţător de materie. Singurele soluţii pe care ştiu să le propun sunt întemeiate pe lucruri pe care le ştim deja - dinamica simplă şi concepţia tehnologică. Permiteţi-mă să arunc o privire pe desenele dumneavoastră. Sunt

mereu curios să aflu mai multe despre „Păianjen”, chiar dacă îi păstraţi toate secretele de fabricaţie.

Rob mişcă blocul de desen în aşa fel încât Regulo să poată vedea ce face. Urmă o lungă tăcere, în timp ce se apucă să modifice profilul de ajutaj sub privirea interesată a tovarăşului său. Între timp, pe ecranul din faţa lor, volumul asteroidului în fuziune se diminua regulat, pe măsură ce se efectuau operaţiunile de extracţie. Nu era niciodată uşor să descifrezi expresiile bătrânului, pe fizionomia răvăşită de boală, dar în ochii lui se desluşea o lucire pe care nu multă lume avusese ocazia s-o vadă. Era o manifestare de mulţumire de sine şi de plăcere secretă.

14.

„Misterul goblinilor”

– Ascultaţi, domnule Anson, mi-e imposibil să cobor acolo înainte de ancorajul „vrejului fermecat”. E stabilit peste cinci zile, şi muncim douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Nu puteţi să-mi spuneţi esenţialul şi să păstraţi restul pentru mai târziu?

Imaginea lui Rob Merlin, văzută de Howard Anson pe ecranul lui, avea ceva îngrijorător. Apropie imaginea şi privi atent chipul mărit. Fără nici o îndoială, Rob manifesta toate simptomele unui surmenaj sever. Ochii marcaţi de pungi vineţii erau adânciţi în orbite, iar faţa lui era mai slabă şi mai palidă decât oricând. Anson se întrebă dacă nu cumva Rob ajunsese la capătul puterilor.

– V-au mai rămas cinci zile de lucru, domnule Merlin. N-o să duceţi niciodată la bun sfârşit „vrejul fermecat” dacă vă omorâţi muncind înainte de data stabilită. Nu se poate ocupa nimeni altcineva de o parte din treabă?

Rob schiţă un zâmbet sarcastic.

– Nu în acest stadiu. E la fel ca în construcţia de poduri. Poţi să încredinţezi altcuiva partea mecanică a muncii, dar nu şi responsabilitatea. Nu vă faceţi griji, o scot eu la capăt. Dacă mi-aş putea scoate din minte goblinii ăştia blestemaţi, restul treburilor mi s-ar părea mai uşor de făcut. Mi-au mai venit nişte idei în legătură cu ei. După ancoraj, mi-ar plăcea să ne mai vedem o dată. Vreau să fiu sigur că nu inventez ceva acolo unde nu e nimic, şi că nu elaborez o teorie care să fie în contradicţie cu fapte

dovedite. Ar fi trebuit să încerc să aflu mai multe când eram pe Atlantis.

Anson era aşezat la o masă lungă, în biroul serviciului său de informaţii, cu un teanc gros de hârtii îngrămădite de-a valma în faţa lui.

– În nici într-un caz, zise el, scuturând din cap cu un gest categoric. Am făcut o anchetă aprofundată despre Morel. V-aţi asumat deja prea multe riscuri până acum. Ar fi putut găsi douăzeci de moduri de a vă omorî, şi, din câte ştiu despre el, ar fi făcut-o, dacă ar fi avut destule motive. Dosarul lui arată că a dat întotdeauna dovadă de o logică implacabilă - lucrurile pe care *el* vrea să le ducă la bun sfârşit primează asupra tuturor celorlalte. Aţi făcut bine că nu v-aţi mai întors în acvasferă - dacă mai faceţi aşa ceva, măcar pregătiţi-vă cum se cuvine.

– Aşa intenţionez. Dacă ancorăm „vrejul fermecat" fără probleme, voi fi din nou pe Atlantis peste două luni. V-am trimis o listă cu echipamentele pe care aş vrea să le iau cu mine acolo.

– Aşteptaţi să auziţi ce am de zis, domnule Merlin. S-ar putea să vă schimbaţi planurile. E motivul pentru care v-am apelat. Am descoperit noi urme ale goblinilor.

– Poftim? Altceva decât ceea ce mi-aţi povestit deja?

În emoţia lui, Rob se aplecase atât de aproape de videofon, încât chipul lui expresiv umplea tot ecranul mural din biroul lui Anson. Ochii lui erau vioi, dar restul înfăţişării părea să indice că nu se îngrijise prea mult de propria persoană în ultimele săptămâni.

– Când asta? Demult? A fost în perioada când au fost ucişi părinţii mei?

– Staţi, staţi! îl întrerupse Anson, ridicând o mână îngrijită impecabil. Nu-mi puneţi atâtea întrebări deodată! Mi-aţi cerut punctele esenţiale, aşa că o să vi le dau. Vă pot trimite detaliile pe urmă, dacă aveţi nevoie de ele. Pregătiţi-vă să înregistraţi - o să vă dau textual informaţiile.

– O clipă.

Rob conectă o unitate de stocare de informaţii. Postul de comandă al „vrejului fermecat”, în care se afla, unul dintre cele douăsprezece repartizate între L4 şi orbita sincronă, permitea comunicarea în linie dreaptă cu biroul lui Anson de pe Pământ.

Pentru nişte oameni a căror ultimă conversaţie fusese afectată de o întârziere de câteva secunde între întrebări şi răspunsuri, decalajul de o fracţiune de secundă pe care-l sufereau acum era un lux agreabil. Anson aşteptă semnalul de control care îi arăta că poate transmite direct în mod de înregistrare.

– Nu este o informaţie veche, reluă el. De fapt, aproape am ratat-o pentru că este *prea recentă.* După cum ştiţi, am triat toate relatările, dintre care cele mai multe datează de mai bine de douăzeci de ani. Săptămâna trecută, unul dintre oamenii mei a dat peste o pistă care nu data decât de două săptămâni. A descoperit-o în emisiunea „Cine ar fi crezut?”, difuzată de o staţie de informare de pe baza Tycho - ultimul loc din Sistem unde mi-ar fi trecut prin minte să caut. Eram pe punctul de-a o refuza, dar m-am răzgândit când am ajuns la descrierea fizică, şi atunci m-am uitat mai bine. Acum ascultaţi, citez textual: „Ei bine, prieteni, se pare că spiriduşii s-au întors printre noi, cel puţin dacă ar fi să ne luăm după Lenny Pascal.”

Anson ridică mâna.

– Opriţi o clipă înregistrarea, domnule Merlin. Eu cunosc emisiunea „Cine ar fi crezut?”, dar, dacă dumneavoastră n-o ştiţi, trebuie să vă avertizez. Stilul este atât de idiot, încât riscaţi să vărsaţi înainte de-a ajunge la capăt. Cred, totuşi, că ar fi bine să ascultaţi cuvânt cu cuvânt. Nu ţineţi seama de formă, concentraţi-vă doar asupra conţinutului.

Clătină din cap şi semnalul de înregistrare clipi din nou.

– Citez. „Acest viteaz Lenny era acolo, afară, pe cale să repare una dintre antenele cele mari de lângă releu. Este tehnician la ST&T, şi de douăzeci şi cinci de ani face munca asta. Şi iată-l la poalele snopului de antene când i se anunţă în căşti că în spaţiu pluteşte un bolovan mare care se îndreaptă spre el. Se deplasează atât de încet, şi e atât de aproape, că telemetrul îi indică un semnal foarte puternic. Chestia e sus undeva, destul de aproape ca să scuipe pe ea, dar, cum radarele de detecţie n-au transmis nimic, ştie că nu e nici un pericol de coliziune. Aşa că nu se îngrijorează prea tare şi nu-l bagă în seamă. Dacă ai văzut un bolovan, i-ai văzut pe toţi.

Atunci, dragul nostru Lenny nu se clinteşte şi se gândeşte la bolovan - de obicei, nu-i vezi aşa de *aproape,* îşi zice el. După un timp, îşi spune că, dacă tot e aşa de aproape, ar putea să-l şi *vadă* cu ochii lui, nu numai cu telemetrul. Atunci se uită în jur şi iată că vede bolovanul. Numai că nu e un bolovan, cel puţin aşa zice Lenny. E o capsulă spaţială ermetică, prevăzută cu un propulsor Mischener într-un capăt. Îmi amintesc când am văzut şi eu o capsulă din asta.”

Anson se opri un moment.

– Aici o să sar peste o bucată, domnule Merlin. Timp de vreo trei minute de emisie, Tinman Petey - e numele avortonului debil care are rolul animatorului - le povesteşte ascultătorilor cum a cunoscut-o pe cea de-a treia soţie a lui. Nu prea ştiu ce părere au avut ascultătorii, dar pentru mine a fost prea mult. Sar la momentul în care începe din nou să vorbească despre Lenny Pascal.

„Atunci Lenny îşi pune în funcţiune reactorul individual şi se repede să arunce o privire mai de aproape. Cum capsula înaintează cu vreo zece metri pe secundă, nu se poate uita prea mult înainte de a fi nevoit să se întoarcă la antenele lui. Şi iată-l ajuns lângă capsula aceasta şi ce credeţi că vede el acolo? Pe Lindy Lamarr, poate, goală ca un Kerr-Newman supraaccelerat? Nici pomeneală. Pariez că i-ar fi plăcut şi lui, ce ziceţi?

Vede acolo doi omuleţi care plutesc în interiorul capsulei, despuiaţi ca nişte nou-născuţi, dar purtând unui soi de colier. Nu mişcă nici un degeţel, aşa că Lenny îşi zice că ar trebui să se uite mai de aproape. Nu e nici o lege împotriva omuleţilor despuiaţi, îşi zice, atâta timp cât îşi văd de treburile lor. Dar nu se poate împiedica să nu fie un pic curios, aşa că ciocăneşte în coca navei.

Nu se clintesc de-acolo. Atunci Lenny îşi zice că poate să intre puţin, şi se duce în sas. Un sas de dimensiuni normale, zice el, nimic miniatural aici. Şi atunci pricepe de ce nu i-au făcut semn să intre. Par morţi, amândoi. Doi omuleţi cu barbă, urâţi ca moartea, lungi de jumătate de metru şi la fel de morţi ca şi Marley. Sinistru, nu?

Prietenul Lenny se uită în jur, dar nu vede nimic care i-ar fi putut omorî, nici urmă de rană, nici o arsură. Examinându-i mai îndeaproape, îşi dă seama că au toate oasele rupte sub piele, de parcă i-ar fi luat cineva şi i-ar fi aplatizat. Cum i se pare destul de ciudată treaba asta, afişează jurnalul computerului de bord, dar nu află mare lucru. Capsula a ieşit din Centură cu treizeci de zile mai devreme şi acum pluteşte în derivă Dumnezeu ştie unde, în largul Lunii, în pană de energie.

Ajuns aici, Lenny începe să-şi spună că s-a îndepărtat deja prea mult de bază şi e îngrijorat că a lăsat baltă antena atâta timp. Atunci sună la Medaris şi le cere să vină acolo, să vadă şi ei piticii.

Şi ce credeţi? La Medaris nu-l crede nimeni, nu vor nici măcar să-l asculte.

Se pare că Lenny avusese deja o problemă cu un câine spaţial pe care l-a văzut pe antenă după ce a trecut puţin prin barul Gippo. De data asta, nimeni nu-i mai dă nici o atenţie. Trebuie să se întoarcă la muncă, şi, odată întors pe Tycho, nu mai are nici o idee despre direcţia în care s-a dus capsula - poate cobora spre Pământ, poate urca spre Soare.

Iată, aşadar, care a fost povestea, prieteni. *Voi* ce credeţi? Oare spiriduşii au venit aici din spaţiu, acum, că Terra nu mai este atât de primitoare? Sau, după părerea voastră, e pe-aici un tehnician care s-a apropiat prea mult de vreo două reactoare? Sigur este că nu avem de unde să ştim, dacă nu cumva se repede vreunul dintre voi în căutarea bolovanului-surpriză al lui Lenny, ca să verifice toată treaba.”

Anson clipi de două ori şi îşi aţinti din nou privirea spre obiectiv.

– Gata, domnule Merlin, am repetat tot, mai puţin fraza de adio a lui Tinman Petey, de la sfârşitul emisiunii, care e mereu aceeaşi.

– Aţi vorbit cu Pascal?

– Sigur că da. Şi cu Tinman Petey. Nici unul, nici celălalt n-au putut să-mi spună mai mult decât aţi auzit deja. Descrierea fizică pe care mi-a dat-o Lenny Pascal era ceva mai amplă, dar nu era în stare să-şi dea seama de unde apăruse capsula şi nici unde se ducea.

Anson luă o foaie de pe birou.

– Ar trebui să fotoînregistraţi asta, dar pot să vă dau în două cuvinte punctele esenţiale. Din câte şi-a putut da seama Lenny Pascal, goblinii cântăreau înjur de cinci kilograme. A avut impresia că osatura lor era destul de normală, dar cu toate fracturile acelea era greu de zis. Aerul din capsulă era respirabil, deci nu au murit asfixiaţi, ca alţi goblini de care am mai auzit. Pascal a zis că aveau o culoare ciudată, dar se datora loviturilor, nu era o cianoză.

– O acceleraţie prea puternică? interveni Rob. Aşa s-ar spune. Pascal a verificat registrul de propulsie?

– Asta e cel mai ciudat. Şi el a avut aceeaşi idee, ba chiar impresia că fuseseră expuşi la peste treizeci de g. Când a verificat registrul, a constatat că propulsorul nu servise decât la mici manevre de corecţie. Nimic semnificativ. De fapt, Pascal mi-a zis că, după părerea lui, propulsoarele Mischener *nu puteau* furniza o acceleraţie mare, nici la putere maximă.

– Avea dreptate, zise Rob, frecându-se gânditor pe frunte. Uitasem că era vorba de un propulsor Mischener. Sunt dotate cu un limitator care le

restricţionează la jumătate de g sau chiar mai puţin. Chiar dacă sunt modificate, tot nu pot scoate mai mult de doi g fără să explodeze.

– Mie mi-ar fi imposibil să modific vreun propulsor şi cu atât mai puţin să scot ceva de la el, dar înţeleg ce vreţi să spuneţi. Am verificat şi eu informaţia asta legată de propulsorul Mischener. Mă întorc imediat la asta. Mai am ceva pentru dumneavoastră. Acum că Atlantis a ajuns aproape de Centură, am avut grijă să verific toate informaţiile provenite din această regiune a Sistemului. Sunt mai multe decât v-aţi fi închipuit. Priviţi.

Anson întinse altă foaie în faţa camerei video.

– Asta datează de acum patruzeci şi cinci de zile. O staţie de reperare-urmărire, la liziera interioară a Centurii, a înregistrat lansarea neautorizată a unei capsule locuibile în vecinătatea Atlantisului. Cum nimeni n-a trimis nici un S. O. S., capsula n-a putut fi urmărită de serviciul de salvare. N-a fost decât un raport de încălcare a regulamentului clasat în Fişierul Central. Vedeţi cum s-ar potrivi cu ceea ce a zis Pascal despre jurnalul de bord? Releveele de referinţă ale computerului de bord indicau că plecase din Centură cu treizeci de zile înainte de a deriva pe lângă antene. Timpurile corespund perfect. Dacă goblinii au plecat de pe Atlantis la bordul acestei capsule cu treizeci de zile înainte ca Pascal să-i descopere, s-ar potrivi exact cu momentul acestei lansări neautorizate. Totul concordă, atâta doar că nu văd cum s-ar putea face asta cu un propulsor Mischener.

Anson ridică din umeri, cu o expresie de perplexitate pe chipul brun.

– Imposibil, zise Rob, scuturând din cap cu un aer categoric. Nu ţine, domnule Anson. V-aş putea face un calcul detaliat, dar ştiu deja răspunsul. Nu există nici un mijloc de-a ajunge pe Lună în treizeci de zile cu un propulsor Mischener, pornind din vecinătatea Centurii, unde se afla Atlantisul acum o lună şi jumătate. Geometria de orbită nu se potriveşte. În orice caz, Mischener nu este capabil să furnizeze un impuls continuu, nici măcar pentru o fracţiune de g. A fost conceput pentru zboruri inerţiale de transfer Hohmann pe orbită joasă, cu o mică acceleraţie la pornire şi alta la sosire.

– Atunci, credeţi că goblinii nu puteau veni decât la bordul altei nave?

– Pentru a face traseul în treizeci de zile, da. Pentru un transfer rapid de pe Centură până pe Pământ există două soluţii. O puteţi face la bordul unui aparat cu impuls continuu, cum simt cele mai bune nave medicale - şi aţi fi oricum limitat la jumătate de g sau mai puţin, dacă nu cumva puteţi dovedi controlorilor Federaţiei Spaţiului Unit că este, într-adevăr, vorba de o urgenţă. Ştiţi că toate calculatoarele de bord ale navelor şi capsulelor sunt sigilate, că ele conţin înregistrări ale tuturor punerilor în funcţiune şi ale tuturor opririlor propulsoarelor? Nu ştiu nici o metodă de-a le falsifica şi, în plus, ar trebui falsificată şi masa de reacţie utilizată. Nu cred că este fezabil. Singurul mod de a ffectua un transfer rapid ar fi să utilizaţi o acceleraţie foarte mare în locul unei mici propulsii continue, şi s-o faceţi de două ori: o dată la începutul zborului şi încă o dată la sfârşit. Asta v-ar furniza o viteză însemnată încă de la pornire - o acceleraţie rapidă şi o încetinire la fel de rapidă la

apropierea de Terra. De ani de zile se vorbeşte de nave capabile de asemenea acceleraţii, dar nimeni n-a construit vreodată aşa ceva, nici măcar pentru serviciul medical.

– Foarte bine, zise Anson, ridicând mâna. Vă cred, n-are rost să-mi ţineţi un curs. Cum vă pun şi eu o întrebare, îmi aruncaţi toată cartea. Aşadar, un propulsor Mischener nu este capabil s-o facă, iar un alt propulsor n-ar putea s-o facă în secret. Nu aveţi totuşi impresia că este o coincidenţă cam mare, aceşti goblini care apar - ca să dispară imediat, fir-ar să fie - într-o capsulă care se pare că a plecat din vecinătatea Atlantisului chiar în momentul potrivit? Nu sunteţi convins că goblinii trăiesc pe Atlantis?

– Ştiţi că sunt.

– Atunci, dacă nu puteţi accepta explicaţia mea, care ar fi a dumneavoastră?

– Nu am nici una, răspunse Rob, pe un ton care trăda clar iritarea lui. Sunt de acord cu dumneavoastră, goblinii au plecat de pe Atlantis, dar nu putem invoca metode magice ca să explicăm sosirea lor aici. Trebuie să existe o explicaţie *raţională* pentru ceea ce a văzut Lenny Pascal şi pentru ceea ce a descoperit serviciul dumneavoastră de informaţii. Doar că n-am găsit-o încă, asta-i tot.

Anson se aplecă spre camera video.

– Ştiţi că eu nu sunt om de ştiinţă, dar mai am o idee, despre care nu v-am spus nimic. Ce ziceţi de principiul trambulinei gravitaţionale? Din câte am auzit eu, poţi face o navă să treacă prin apropierea unei mase importante ca să-i sporeşti viteza, cu condiţia ca poziţiile să fie calculate riguros. E o metodă care a fost utilizată pentru a trimite nave

dincolo de Jupiter şi Saturn. N-ar fi un mijloc de a scurta timpul de transfer spre Terra?

– Ba da - dar nu.

Rob ridică mâna, văzându-l pe Anson că se schimbă la faţă.

– Nu vă descurajaţi încă. E un răspuns serios, şi ştiu că vreţi la fel de mult ca şi mine să lămurim povestea asta. Aveţi dreptate, într-un fel. Trambulina gravitaţională este o metodă bună pentru a creşte momentul cinetic al unui aparat dacă trece pe lângă o masă importantă - şi zic bine *importantă.* Nu există nimic între noi şi Atlantis care să corespundă acestei definiţii.

– Vreţi să spuneţi că nu există nimic cunoscut, zise Anson cu un aer destins. Dar dacă ar fi vorba de o gaură neagră? Asta ar explica lucrurile. Ar fi atât de mică, încât nu s-ar vedea. Şi McAndrew spune că Haloul...

Se opri. Rob scutura iarăşi din cap.

– Îmi pare rău să vă dezamăgesc, domnule Anson, dar dacă ar exista undeva în Sistem o gaură neagră de talie bună, dotată cu o masă apreciabilă, ar fi fost reperată de mult. Efectul ei gravitaţional s-ar face simţit asupra tuturor celorlalte corpuri celeste. Acelaşi lucru pentru o planetă necunoscută. Pur şi simplu, nu poate exista o masă încă nedescoperită în Sistemul interior, nimic suficient de mare pentru a avea un câmp gravitaţional apreciabil. N-o să găsim aşa de uşor o explicaţie, adăugă el cu un oftat. În orice caz, ideea dumneavoastră nu se potriveşte cu spusele lui Pascal despre felul în care au murit goblinii.

Rob remarcă încă o dată felul în care ochii lui Anson îşi pierdeau orice expresie când primeau o

informaţie nouă, de natură practică. Parcă ar fi devenit un obiect lipsit de sentimente sau de personalitate, un blocnotes intact, pe care puteau fi înregistrate indelebil faptele noi. Îndată ce se termina înregistrarea, celălalt Howard Anson era reactivat - gentlemanul simpatic şi plăcut, a cărui puternică personalitate preluase acum controlul şi încrunta sprâncenele la ultima observaţie a lui Rob.

– Ce vreţi să spuneţi? în ce fel ar contrazice explicaţiile lui Pascal? Trecerea pe lângă o gaură neagră ar fi supus capsula unor forţe colosale - acceleraţia ar trebui să fie enormă.

– Cu siguranţă, încuviinţă Rob. Dar n-aţi simţi nimic. Acceleraţia dinamică s-ar echilibra exact cu acceleraţia gravitaţională. Aţi resimţi forţele de maree, dacă aţi fi suficient de aproape, dar acestea s-ar diminua repede, odată cu distanţa. Pentru ca ele să devină într-adevăr importante, ar trebui să fiţi *extrem* de aproape. În majoritatea trecerilor prin apropierea unui astru, veţi avea impresia de imponderabilitate de la un capăt la celălalt. Nu ţine, aşa că mai bine uitaţi de forţele gravitaţionale. Nu pot să explice ceea ce v-a zis Pascal.

Anson ridică din umeri.

– Atunci, asta e tot. Era ultima mea săgeată. Dumneavoastră sunteţi expertul, explicaţi-mi şi mie ce li s-a întâmplat goblinilor şi de unde au venit. Aţi eliminat singurele posibilităţi pe care le-am putut lua în considerare.

– E mai grav decât v-aţi închipuit, zise Rob cu un zâmbet sinistru. Lăsaţi-mă şi pe mine să elimin tot ce-mi trece prin minte. Lăsaţi-mă să mă gândesc un pic. Pentru moment, am capul atât de plin de „vrejul fermecat” încât nu mai am loc pentru nimic altceva.

– Mai puteţi să-mi faceţi rost de locuri pentru aterizare?

– În rândul întâi. Nu vă pot introduce chiar în centrul de control - e deja plin ochi. Dar veţi avea acces la sala anexă Veţi vedea acolo proiecţii şi afişaje precum acelea pe care le voi folosi eu însumi.

– Aştept cu nerăbdare momentul acesta, spuse Anson pe un ton ceva mai puţin dezamăgit. Ce trebuie să mă aştept să văd? Ceva spectaculos?

– Asta e o întrebare bună. Eu ştiu ce *sper* să văd. Dacă ceva merge prost, estimarea dumneavoastră este la fel de bună ca a mea - şi puteţi fi sigur că va fi spectaculos, afirmă Rob cu un zâmbet. Cu cât va fi mai bine, cu-atât vom vedea mai puţine focuri de artificii. O să mă asigur că există permise de trecere pentru dumneavoastră şi pentru Senta la centrul de control din Santiago.)

– Asta e ceva ce nu pricep. De ce Santiago? De ce nu în punctul de ancoraj?

– Nu putem instala un centru de comandă într-un loc în care riscă să fie distrus dacă lucrurile nu merg bine, explică Rob cu glas sardonic. Dacă se rupe „vrejul fermecat” sau dacă nu reuşim să agăţăm corect lestul în celălalt capăt, nu va mai exista nici un loc sigur pe toată lungimea ecuatorului. În cel mai rău caz, am putea fi siliţi să sacrificăm staţia de control de la punctul de ancoraj ca să evităm pagubele cele mai importante. Vom avea mai mult cablu decât trebuie ca să înfăşurăm de două ori Pământul.

Anson rămase tăcut o clipă, apoi o expresie alarmată se zugrăvi pe faţa lui când îşi dădu seama că Rob nu glumeşte.

– E adevărat. Încep să conştientizez ce înseamnă într-adevăr o sută de mii de kilometri de cablu. Dumnezeule, aţi construit un adevărat monstru pentru Regulo! E mai mare ca un uroboros - de două ori înconjurul Pământului, nu o dată.

– Şi Regulo afirmă că ăsta nu e decât începutul. Îndată ce vom dispune de un sistem practic de transfer de pe Terra, putem să ne apucăm de-adevăratelea de lucru în Sistem. Vom transporta o parte din apa terestră pe Marte sau vom coborî asteroizii la suprafaţă, bucată cu bucată.

– V-ar mai trebui un „vrej fermecat" şi pe Marte.

– Asta e uşor. Am fi putut instala demult unul dacă am fi vrut. Rezistenţa necesară pentru un pod marţian ar fi mult inferioară - l-am putea face din cristale ordinare de grafit, dacă vrem. Dar, domnule Anson, nu vorbeam serios când am zis că vom transporta apa de pe Pământ pe Marte. Nici măcar n-ar fi rentabil din punct de vedere economic. Jucam acelaşi joc ca şi Regulo, speculaţii la toate orizonturile.

Rob se rezemă de spătarul fotoliului, frecându-şi ochii înroşiţi.

– Mi se pare mai uşor când sunt epuizat, adăugă el.

Văzându-l pe Rob că se uită rapid la ceas, Anson îşi dădu seama că planificarea „vrejului fermecat" domina toată viaţa lui Merlin până la efectuarea ancorajului.

– Bineînţeles. Abia când eşti la un pas de epuizare, îţi poţi lăsa mintea să zburde liberă. După ce terminaţi treaba asta, ar trebui să vă luaţi un concediu lung. Aveţi nevoie să vă reîncărcaţi bateriile.

– Mai vorbim după ancoraj. Vreţi să verificaţi vreo două chestiuni pentru mine, domnule Anson? Nu am timp să mă ocup eu însumi.

Rob părea tot mai nerăbdător, grăbit de orarul strict. Anson făcu semn că da.

– Spuneţi-mi ce vă trebuie.

– În detaliu, nu ştiu nici eu prea bine. Mai multe informaţii despre *cancer pertinax.* Aş vrea să ştiu câţi oameni sunt afectaţi, care sunt tratamentele, sau şansele de a găsi un remediu. Are tendinţa de a fi ereditar, dar aş vrea să aflu dacă există cumva o posibilitate să fie contagios în vreun fel.

– Asta n-ar trebui să fie greu. Informaţiile sunt în bazele de date publice sau în programele de căutare, dacă nu cumva Morel dispune de un tratament pe care nu l-a făcut încă public - a preferat întotdeauna să aştepte până când tehnicile lui sunt perfect puse la punct înainte de-a vorbi. O să văd ce pot găsi. Altceva?

Rob ezită.

– Nu cred că puteţi găsi asta în vreo bază de date. Aş vrea mai multe informaţii despre Corrie. Senta zice că e fiica lui Regulo, dar Corrie nu crede. Există vreun mijloc de a şti sigur, prin analize cromozomiale sau comparaţii genetice?

– Aha! făcu Howard Anson.

Se frecă gânditor pe piept, procedând la inventarul rapid al unei baze de date interne.

– Cred că o să-mi dea ceva de furcă, zise el în cele din urmă. Pot să vă spun de la bun început că nu există nimic despre asta în fişierele publice. Acum doi ani am vorbit cu Senta pe acest subiect. N-am obţinut nimic. Am avut aceeaşi reacţie ca dumneavoastră când mi-a zis că frumoasa Corrie

este fiica lui Regulo - nu există nici o menţiune în fişierele de stare civilă şi nici altă dovadă evidentă. I-am cerut Sentei mai multe detalii, dar are goluri mari de memorie, fară îndoială legate de amintirile pe care am încercat să le recuperăm de la ea sub efectul talizei.

Ridică din umeri.

– O să cercetez din nou, dar nu vă bazaţi prea mult pe un răspuns rapid. Vedeţi vreun motiv anume pentru care Senta *n-ar spune* adevărul?

– Nu, zise Rob, întinzând mâna să întrerupă comunicaţia. Nici un motiv. Dar aţi putea inversa întrebarea. Vedeţi vreun motiv anume pentru care Corrie ar minţi? Nu pot să spună amândouă adevărul.

15.

„Un pod către Midgarth”

Ora unsprezece. Contact sub 40 000.

„Vrejul fermecat” începuse, în sfârşit, să se desfăşoare leneş pe toată lungimea. Sub influenţa combinată a gravitaţiei şi a impulsurilor precise ale reactoarelor de control îşi părăsise poziţia de pe L4 şi intrase în lunga cădere spre Pământ. Cablul de susţinere era ascuns, acoperit pe cea mai mare parte din lungime de cabluri supraconductoare de alimentare şi de eşalonarea regulată a trenului de propulsie. Lung de o sută cinci mii de kilometri, ansamblul se întindea acum ca un fir de argint în sistemul Pământ-Lună, trasând un arc care acoperea un sfert din distanţa dintre cele două planete. Departe de acest arc, dar apropiindu-se tot mai repede pe o traiectorie al cărei perigeu urma să se situeze la nouăzeci de mii de kilometri de suprafaţa terestră, un bloc de un miliard de tone de rocă şi metal începuse şi el să se apropie. Dacă ar fi rămas liber de influenţe, ar fi început să se rotească în jurul Terrei, înainte de a se îndepărta din nou pentru a depăşi Luna, şi apoi ar fi încetinit treptat până la apogeul lui depărtat.

În urmă cu un an, asteroidul aparţinea configuraţiei naturale a Sistemului Solar şi descria o elipsă excentrică de pe orbita lui Saturn până pe cea a lui Venus. Dintre milioanele de candidaţi ale căror compoziţie, masă şi orbită fuseseră înregistrate în

bazele de date, Sycorax alesese acest asteroid anume, estimându-l cel mai bine adaptat necesităţilor „vrejului fermecat”. După modelarea atentă a suprafeţei şi mici ajustări în distribuţia masei, Sycorax îl declarase gata de folosinţă. Asteroidul îşi putea îndeplini noua funcţie în interiorul Sistemului. El va fi lestul, lentila din capătul pendulului.

Celelalte componente aşteptau pe o orbită geostaţionară deasupra punctului de ancoraj din Quito. Centrala orbitală funcţiona deja, cu bateriile de receptori fotovoltaici întoarse dinspre Soare, aşteptând să fie nevoie de ea. În apropiere, pluteau vagonetele de minereu, modulele de pasageri şi roboţii de întreţinere, o mie de unităţi distincte ţinute laolaltă de o reţea de cablu fin. Până în momentul contactului nu mai aveau altceva de făcut decât să aştepte.

Jos, pe Pământ, semnele de activitate erau la fel de reduse. Se lăsase noaptea la staţia de ancoraj din Quito, unde momentul aterizării fusese stabilit pentru ora nouă, în dimineaţa următoare. Doar Luis Merindo se plimba în jurul gropii enorme, contemplându-şi opera. Zâmbetul nelipsit dispăruse. Scrută adâncimile, apoi văzduhul, încercând să-şi închipuie momentul în care „vrejul fermecat” va sosi ca o lance din atmosferă. Dispozitivul de umplere era pregătit - terminat de trei zile. Ce altceva mai putea face? Nimic. Să aştepte şi să se roage. Merindo ridică din umeri şi făcu cale întoarsă spre bateriile de telemanipulatori care constituiau centrul staţiei de ancoraj, la douăzeci de kilometri de groapă.

– Fir-ar ea să fie de imaginaţie! mormăi el când se întinse, în sfârşit, în patul lui. Ori am încredere în tipul ăsta, ori n-ar fi trebuit să lucrez pentru el. Ce bine că nu mă poate vedea acum! Sunt mai rău ca logodnica în ajunul nunţii!

Îngrijorarea lui Merindo s-ar fi accentuat dacă l-ar fi putut vedea pe Rob Merlin în momentul acela. În sala centrului de comandă de la Santiago, se afla un ecran principal la care putea fi cuplat oricare dintre cele douăsprezece ecrane secundare care îl încadrau. Aşezat în faţa unui pupitru, într-un fotoliu, Rob facea să apară pe rând afişajul fiecărui ecran, apăsând nervos butoanele panoului de comunicaţii, acţiune reflexă, pe care degetele lui o executau independent de creier.

Hotărî să treacă totul în revistă pentru ultima oară, după care să se ducă la culcare. Luis îl apelase ceva mai devreme, şi pusese accentul pe necesitatea unei nopţi bune de somn înainte de ultima fază a ancorării. Când va veni ora, vor avea nevoie de minţi proaspete şi odihnite. La Quito, bătrânul Luis putea dormi ca un nou-născut, dar Rob se îndoia că ar putea închide un ochi măcar, o clipă. Făcu să apară pe ecranul principal sala de comandă liniştită din Quito, apoi verifică una câte una staţiile geosincrone de control şi, la sfârşit, furgonul din coadă - postul de aparataj nelocuit situat chiar în capătul „vrejului fermecat”. Totul era liniştit şi variabilele fizice se menţineau în limitele de toleranţă. Însuşi Soarele era cuminte, fără nici o flacără sau turbulenţă intempestivă susceptibile să modifice profilul densităţii în straturile superioare ale atmosferei.

Departe de Terra, fară ca Rob să bănuiască nimic, altcineva îi urmărea toate gesturile. Insomniac, cu ochi sclipitori, Regulo stătea în cabinetul de lucru de pe Atlantis, blestemând boala care îl împiedica să se afle în centrul de comandă, blestemând distanţa care îl făcea să recepteze cu un decalaj de paisprezece minute toate semnalele provenite de pe Pământ. Exploră unul câte unul toate canalele propriei reţele de videocamere, revenind mereu la verificarea metodică a situaţiei generale a Sistemului, efectuată de Rob. Prin intermediul uneia dintre camerele lui de luat vederi, Regulo putea supraveghea direct tabloul de comandă din Santiago, aflând poziţia fiecărui comutator. Îşi clătină capul diform cu un aer aprobator văzând verificările şi contraverificările de o meticulozitate obsesivă cu care se îndeletnicea Rob. De pe Atlantis nu se putea face nimic care să schimbe ceva din apropierea „vrejului fermecat” de punctul de ancoraj; părerea lui ar ajunge prea târziu ca să mai afecteze operaţiunile aflate în ultimul stadiu. Dar, cu toate acestea, trebuia să ştie.

Nici însuşi Regulo nu trecu total neobservat. La un moment dat, în lunga numărătoare inversă, Corrie veni în cabinetul lui de lucru, înaintând silenţios în penumbra sferei locuibile.

Încremeni în spatele lui Regulo, fără să scoată nici un cuvânt, şi observă parada imaginilor care defilau pe ecranul central. După o vreme, se întoarse în camera ei, incapabilă să împărtăşească entuziasmul şi tensiunea resimţite de Darius Regulo şi de Rob Merlin. Avea sentimentul că sabia lui Damocles îi atârna deasupra capului.

O oră. Contact sub 4 000.

Prima posibilitate de anulare trecuse. Acum „vrejul fermecat” accelera, încovoindu-se spre Pământ după curba armonioasă a unei spirale arhimedice. De la capul care se deplasa cu zece kilometri pe secundă, firul subţire se curba la peste trei sute de grade până la bulbul din coadă. Inerţia celor trei miliarde de tone începea să se facă simţită. În vreme ce „vrejul fermecat” bascula spre punctul de impact cu Pământul, diversele elemente ale cablului nu-şi puteau urma traiectoria normală, de cădere liberă. Tensiunile se acumulau de la un capăt la altul, obligând capul să urmeze o curbă care să-l ducă în cele din urmă în punctul de aterizare prevăzut lângă Quito.

Energia elastică înmagazinată în cablul de susţinere avea să crească şi ajunsese deja la echivalentul celei dintr-o bombă cu fisiune termonucleară de tale medie. Dacă s-ar fi rupt cablul, energia urma să fie eliberată sub forma unei unde de şoc care l-ar fi străbătut pe toată lungimea.

Rob consultă indicatoarele de constrângere dispuse de-a lungul axei „vrejului fermecat”. Valorile erau încă joase, neglijabile în raport cu valorile maximale prevăzute la sfârşitul cursei. Trecu apoi la ecranul care urmărea orbita asteroidului de lestare, la pe- rigeu. În treizeci de minute, acesta urma să se depărteze din nou de Pământ. Nu era nimic de făcut pentru moment, şi Rob se mărgini să verifice curba efectului Doppler al mişcării asteroidului, ca să se asigure că viteza mişcării lui de rotaţie se menţinea în limite acceptabile.

Mai era destul timp pentru suspendarea operaţiunii. „Vrejul fermecat” nu intrase încă în încordarea finală şi propulsoarele cu reacţie fixate în apropierea capului puteau încă să-l facă să vireze în largul Pământului. În patruzeci de minute, când reactoarele vor fi desprinse, „vrejul fermecat” va pătrunde în atmosfera terestră cu o parte mai puţin.

Pe măsură ce coborârea continua, nu creşteau doar tensiunile din cablu. Rob se simţi cuprins de o stare de rău tot mai intensă, ca şi cum i-ar fi atârnat o piatră în stomac. Nimic din lucrările de construcţii anterioare nu-l pregătise pentru această sinuoasă jonglerie de forţe multiple pe care o implica aterizarea „vrejului fermecat”. În ciuda datelor afişate pe tabloul său de comandă, Rob se simţi brusc neputincios. Totul depindea, în realitate, de exactitatea calculelor şi de realismul simulărilor efectuate. Nimic din ceea ce el sau orice alt om ar face de-acum nu putea ameliora procesul de apropiere. El se afla în inima sistemului de comandă şi nu mai avea de luat, de fapt, decât o singură decizie veritabilă: să suspende sau să continue aterizarea. Totul se rezuma la simpla manevrare a unui comutator binar. Şi Rob se simţea tot mai puţin capabil să asimileze toţi factorii care trebuiau să-i ghideze decizia. După luni de lucru, avea impresia că i s-a moleşit creierul, că a încetinit, incapabil de o estimare corectă. Îşi muşcă buza inferioară până la sânge şi îşi concentră întreaga atenţie asupra afişajelor, aşteptând următorul punct de referinţă de pe diagrama lui de decizie.

Nu era singur. La bordul sutelor de nave de escortă care se înşiruiau de-a lungul „vrejului fermecat” sau care însoţeau pe traiectoria ei enorma masă de

balast, precum şi în hărmălaia sălilor înăbuşitoare din staţia de ancoraj, bărbaţi şi femei asudau în faţa aceloraşi imagini, ridicând din sprâncene la aceleaşi fluxuri de date şi mulţumind sorţii că decizia finală de anulare nu stătea în mâinile lor.

În întreaga lume oamenii începeau să ridice ochii spre cer. Era prea devreme ca să vadă ceva, dar curiozitatea lor nu avea nici o legătură cu logica.

Contact sub 600.

După pătrunderea în stratul superior al atmosferei, capul „vrejului fermecat” suferea la trecerea prin ionosferă primele efecte termice ale frecării cu aerul. Viteza de coborâre începu să se reducă. Coada lungă, aflată departe, deasupra altitudinii sincrone, trăgea deja în sus, ca să furnizeze colosala tensiune centrifugă care va încetini întreaga mişcare de cădere. Evazarea în formă de cupă cu care se termina „vrejul fermecat” se ridica tot mai sus, părăsind spirala de apropiere ca să se destindă ca o praştie depărtându-se de Pământ. La optzeci şi cinci de mii de kilometri deasupra suprafeţei Terrei, ea forma punctul final al unei tije lungi care se apropia progresiv de verticală.

Un observator plasat la cupa terminală ar fi putut vedea forma „vrejul fermecat” încordându-se treptat sub el, până când ar fi devenit o linie perfect dreaptă, depărtându-se la nesfârşit de Terra. Acelaşi observator, dacă ar fi privit mult mai în faţă cablul oscilant, ar fi văzut la mii de kilometri de acolo asteroidul-lest care se apropia rapid.

Tensiunea cablului de susţinere crescuse cu două ordine de mărime în tot atâtea ore. Deşi încă

inferioară valorii finale prevăzute după ancoraj, energia înmagazinată o depăşea deja pe cea a oricărei bombe cu fisiune termonucleară. Unde longitudinale de tensiune şi de compresie se propagau constant de-a lungul cablului de susţinere, transmiţând forţe de compensaţie din extremitatea superioară lansată spre spaţiu până la capul plonjant din partea inferioară.

Observatorii din Quito, care auziseră trosnetul capului atingând viteza sunetului, se străduiau acum să-l zărească. De-a lungul ecuatorului, departe în vest de staţia de ancoraj, apăru în sfârşit un nor subţire de condens: valul de cristale de gheaţă învârtejite lăsat de capul „vrejului fermecat”. Umbra lăsată forma pe ecuator o limbă mai întunecată, care diviza clar globul în două emisfere, nord şi sud. Un huruit regulat o însoţea, ca înainte de furtună.

Sus, în Anzi, ţăranii indieni se opriră din prăşitul cotidian al solului ingrat, înălţând rugi către zeii antici ai fulgerului. Cu ochii aţintiţi spre indicatoarele din staţia de ancoraj, Luis Merindo invoca acelaşi sprijin de la zeităţile mai moderne ale aerodinamicii şi electronicii. Capul „vrejului fermecat” avea o milisecundă decalaj faţă de primul punct al triangulaţiei. Cum se va traduce acest fapt când va intra în groapă? Răsuflă uşurat, văzând pe ecran afişajul unei estimări calculate de centrul din Santiago. Doar câţiva metri mai încolo - dispuneau de o marjă mai mult decât suficientă.

Îndată ce „vrejul fermecat” pătrunse în atmosferă, atenţia lui Rob se îndreptă spre indicatorii de temperatură dispuşi pe toată lungimea cablului. Variaţia potenţialului gravitaţional al „vrejului fermecat” în cursul coborârii se manifesta parţial

sub formă de energie cinetică şi parţial sub formă de energie disipată în constrângerile interne ale cablului. Această întindere şi flexare aveau să provoace încălziri şi răciri adiabatice, antrenând dintr-un capăt în celălalt fluctuaţii diferenţiale de temperatură. Limita era de o mie de grade. Deşi era mai mult decât suficientă la temperaturi normale, rezistenţa cablului scădea considerabil peste o mie de grade. Aceste calcule, care constituiseră partea cea mai delicată din concepţia „vrejului fermecat”, implicau o combinaţie copleşitoare de dinamică orbitală, elasticitate neliniară şi difuzie termică. Până acum, Rob constata uşurat că estimările lui fuseseră prudente.

Contact sub 60.

Deplasându-se aproape tangenţial cu suprafaţa curbă a Pământului, căuşul format de extremitatea superioară a „vrejului fermecat” înghiţise asteroidul de balast. Zalele din fir de siliciu din care era alcătuit începeau să absoarbă forţa de inerţie a lestului care tindea să-şi continue traiectoria spre spaţiu. După o secundă, forţele se echilibrară. Traiectoria extremităţii superioare a „vrejului fermecat” era de-acum geostaţionară, mişcarea ei menţinând-o pe verticală faţă de punctul de ancoraj de la Quito. Tensiunea cablului se apropia de valoarea maximă, prevăzută la optzeci de milioane de newtoni pe centimetru pătrat. Deşi cealaltă extremitate îşi continua coborâşul, mişcarea se făcea din ce în ce mai încet.

Baza rotunjită a „vrejului fermecat” era acum vizibilă de pe staţia de ancoraj. Cu o înfăţişare

aproape leneşă, se îndrepta ca un şarpe orb şi letargic spre groapa care urma să o adăpostească în punctul de ancoraj. Luis Merindo văzu pe ecran bulbul dispărând după enormele mormane de rocă din jurul gropii. Verifică afişajele - umplerea urma să înceapă în treizeci de secunde. După aceea nu mai conta decât o singură întrebare: ancorajul va rezista la forţa de câteva miliarde de tone care se va manifesta atunci când lestul va ajunge la capătul cursei, mult deasupra orbitei sincrone?

În sala de observaţie anexă de la Santiago, Howard Anson urmărea şi el coborâşul bazei „vrejului fermecat”. Nici o preocupare tehnică nu-i atrăgea atenţia, în minte îi veniră altă amintiri, evocând apocalipsa.

– Atunci, cu capul înainte, mă voi prăbuşi spre Pământ, murmură el. Pământ primitor! Oh, nu, nu mă va găzdui! Munţi şi coline, veniţi, veniţi, abateţi-vă peste mine, ascundeţi-mă de biciul zdrobitor al lui Dumnezeu!

Cuvintele acestea stârniră o privire mirată din partea funcţionarului senatorial aşezat lângă el, şi se întrebă dacă omul îi reproşa libertăţile pe care şi le îngăduise cu textul. Ridică din umeri, cu un zâmbet uşor stânjenit, în timp ce celălalt îşi îndrepta din nou atenţia spre ecran.

Orice posibilitate de anulare era acum depăşită. Singura întrebare rămasă se referea la ancoraj. Dacă acesta nu rezista, „vrejul fermecat” avea să fie smuls din punctul de fixare provizoriu de la nord de Quito, pentru a fi proiectat în spaţiu, dincolo de Lună. Din cauza imensei inerţii a sistemului, ochiul uman nu va putea cunoaşte răspunsul decât peste

multe secunde - detectoarele îl vor cunoaşte în mai puţin de o bătaie de inimă.

Contact

Când baza „vrejului fermecat” atinse fundul gropii la cinci kilometri sub nivelul solului, muntele se puse în mişcare. Bulgării de piatră urmau capul lărgit al cablului în cursa lui spre adâncurile prăpastiei artificiale. Deflagraţia explozibililor repartizaţi minuţios pe fundul gropii se pierdu în mugetul continuu al miliardelor de tone de piatră care se înfundau şi se îngrămădeau sub presiunea pământului şi bolovanilor turnaţi încontinuu.

Era momentul eforturilor maxime. Ţinut ferm de cap şi de coadă, cablul se îndoia şi se contorsiona ca un şarpe în agonie. Unele contorsionări atingeau pe alocuri peste o sută de milioane de newtoni pe centimetru pătrat. Fiecare dintre indicatorii de pe tabloul de comandă varia mult prea repede pentru ca ochiul uman să-i poată urmări fluctuaţiile. Calculatorul central analiza fluxul de date, hotăra importanţa relativă care trebuia acordată diverselor variabile şi le afişa numai pe acestea, într-o dare de seamă suficient de simplă şi încetinită pentru ca omul s-o poată urmări.

În mintea lui Rob nu era loc decât pentru trei întrebări: Oscilaţiile longitudinale ale cablului creşteau după un model instabil? Ancorajul la sol va rezista? Asteroidul de balast era bine prins în plasa lui, la o sută cinci mii de kilometri deasupra Pământului? Pe măsură ce secundele treceau, haosul semnalelor clipitoare de pe tabloul de comandă se liniştea treptat, formând o configuraţie

pe care reuşea s-o urmărească şi tară ajutorul calculatorului.

Contorsionările şi tensiunile rămăseseră sub limitele de toleranţă.

Semnalele provenite din staţia de ancoraj indicau că ancorajul rezista bine, deşi ultimele sute de milioane de tone de rocă nu umpluseră încă groapa.

Totul se încheie în murmurul tensiunilor care se amortizau şi în huruitul pietrelor care se tasau. „Vrejul fermecat", întins bine de forţele opuse de lest şi de ancoraj, adopta o configuraţie stabilă, pentru a forma un mare pod arcuit între Pământ şi Ceruri, de la Midgarth până la Asgarth.

Trei minute după contact, Rob se simţi suficient de liniştit pentru a schimba afişajul ca să arunce o privire la centrala orbitală. Poziţia acesteia era corectă, suficient de retrasă faţă de noul pod ca să nu fie atinsă în caz că lucrurile s-ar fi sfârşit prost, dar destul de aproape pentru a putea fi conectată când va veni momentul. Transmise ordinul să fie apropiată şi să se treacă la conectarea supraconductorilor. După executarea branşării, va exista suficientă energie pentru alimentarea sistemului de tracţiune şi roboţii de întreţinere vor putea începe instalarea modulelor destinate transportului de mărfuri şi pasageri.

Îndată ce centrala stabili prima conexiune cu „vrejul fermecat", Rob puse în funcţiune altă cameră de luat vederi, instalată chiar pe satelit, aproape de punctul de racordare a supraconductorilor. Voia să verifice poziţia cablurilor de alimentare - dar se nimeri că videocamera era orientată aproape vertical spre baza „vrejului fermecat", aliniată cu cablul de susţinere. În centrul

de observaţie alăturat, unde se aflau Howard Anson şi Senta Plessey, un murmur unanim se ridică din rândurile asistenţei. Funcţionarul senatorial aşezat lângă Anson scoase un gâfâit ca şi cum ar fi fost înghiontit violent în coaste.

– Să fiu al naibii!

Se întoarse spre Howard şi Senta, scuturând din cap.

– Credeţi că vor găsi oameni care să se caţere pe chestia asta? Mi se întoarce stomacul pe dos numai când mă gândesc.

Ochii lui, la fel ca ai celorlalţi spectatori, urmăriseră cablul în interminabila coborâre spre Terra. Imaginile luate din rachete şi de pe sateliţi erau ceva obişnuit, dar nu dădeau niciodată cu adevărat o impresie de înălţime. Nu exista nici o relaţie directă, nimic care să poată lega ineluctabil spiritul de realitatea globului care se găsea dedesubt. „Vrejul fermecat” schimba această stare de lucruri. Acum nu mai exista nici o îndoială că se uitau *în jos,* şi încă mult în jos, deşi cablul însuşi sfârşea prin a deveni invizibil pe fundalul înnorat al planetei. Sub ochii lor, primul robot de întreţinere ieşi din centrala orbitală, pentru a întreprinde o coborâre precară de-a lungul scării de tracţiune. Acesta avea de verificat alimentarea fiecărui segment, înainte de desfăşurarea vago- netelor de minereu, iar legătura cu cablul de susţinere era, de fapt, perfect sigură. Dar asta nu împiedica asistenţa adunată la postul de observaţie să nu-şi ţină răsuflarea în liniştea cea mai deplină.

– Chiar au de gând să transporte pasageri? şopti funcţionarul ca pentru sine. Înţeleg să-l folosească pentru mărfuri, dar nu şi pentru *oameni.*

Senta se întoarse spre el, bătându-l uşor pe braţ.

– Nu vă necăjiţi, zise ea cu un surâs. Este exact impresia pe care o am şi eu, dar nimeni nu vă obligă să urcaţi dacă nu aveţi chef. În orice caz, vagoanele de pasageri vor fi complet închise, astfel încât nu veţi avea deloc impresia de înălţime. Puteţi să-l consideraţi pur şi simplu un ascensor mai mare.

– Ascensor? făcu bărbatul cu un zâmbet contrariat înainte de a se întoarce din nou spre ecran. Atunci ăsta e ascensorul cel mai smintit de care mi-a fost dat să aud. Ar dura ore întregi să urci sau să cobori.

Prima vedere a cablului nu-l eliberase cu nimic pe Howard Anson de spaima pe care i-o inspiraseră dintotdeauna călătoriile spaţiale.

– Chiar mai mult decât atât, zise el cu voce blândă. Călătoria ar dura cinci zile doar la dus. Odată plecat, nu te mai poţi răzgândi - trebuie să mergi până la capăt.

– Ei bine, puteţi să luaţi şi partea mea, zise funcţionarul senatorial, privind cu ochi îngroziţi ecranul uriaş. Eu rămân la rachetele noastre vechi, şi nu-mi pasă dacă sunt considerate perimate. Şi dacă se întrerupe alimentarea? Cădeţi - o cădere intermi-nabilă până la Quito.

– Nu aveţi cum să cădeţi, interveni Senta, care părea persoana cea mai calmă din sală. Dacă alimentarea este oprită, modulele rămân agăţate de pista de tractare printr-o conexiune mecanică. Rămâneţi pur şi simplu suspendat până se restabileşte alimentarea cu energie electrică. În orice caz, ceea ce ar cădea nu ar ateriza la Quito - de la o distanţă atât de mare, ar rata complet Pământul şi ar sfârşi undeva în apropierea punctului de plecare.

– Minunat, mârâi vecinul pe un ton sugrumat. Şi cât ar dura asta? Am rămas blocat odată şapte ore într-un funicular şi, credeţi-mă, au fost şapte ore care mi s-au părut şapte zile. Să presupunem că *nu* se restabileşte curentul. Atunci ce-ar trebui să faci, să cobori de-a lungul cablului agăţat în mâini?

Între timp, unul dintre ecrane îl arăta pe Rob Merlin ridicându-se de pe scaun şi întinzându-se voluptuos înainte de a întoarce spatele tabloului de control. Ridică degetul mare în direcţia cuiva care se afla în afara câmpului vizual, căscă înăbuşit şi se îndreptă spre uşa centrului de comandă.

– Şi gata, zise Howard Anson. Spectacolul s-a sfârşit. Cunosc expresia asta. Când ai dus la bun sfârşit o sarcină atât de importantă şi atât de primejdioasă, ai o senzaţie absolut unică. E lucrul cel mai exaltant din lumea asta şi, în acelaşi timp, te simţi atât de obosit şi slăbit, încât nu mai eşti în stare să gândeşti. Asta simte Rob în momentul acesta. Vezi căscatul acela fericit? E un semn infailibil. Hai, Senta, să încercăm să-l prindem pe Rob şi să-l facem să înghită ceva de mâncare. Are nevoie să revină cu picioarele pe pământ în condiţii cât mai bune.

Când părăsiră postul de observaţie şi ajunseră la intrarea în centrul de comandă, îl găsiră pe Rob lângă transmiţător, cu ochi visători. Anson aruncă o privire întrebătoare spre operator.

– Un apel de pe Centură, spuse acesta. A plecat de acolo acum un sfert de oră - cu siguranţă nu aşteaptă nici un răspuns de aici. Poftiţi, uitaţi-vă acum la video.

Ecranul se aprinse dezvăluind chipul desfigurat al lui Darius Regulo. Ca şi Rob, avea o expresie de satisfacţie visătoare.

– Arată bine, zise el fară ca nimeni să simtă nevoia să se întrebe despre ce vorbea. Mai mult decât bine - e de-a dreptul învecinat cu perfecţiunea, la un fir de păr. Felicitări. V-am urmărit, dar „vrejul fermecat" era cu totul în mâinile dumneavoastră. Acum profitaţi de el. Savuraţi victoria - asemenea ocazii nu sunt prea dese într-o viaţă de om.

Rob se uită la ceas, ridicând din sprâncene.

– Cred că a trimis mesajul acesta chiar după contact, când „vrejul fermecat" încă nu se stabilizase. Era mult mai încrezător decât mine.

Chipul tinerei Corrie îl înlocui pe cel al lui Regulo pe ecran. Aerul mohorât pe care îl afişa în urmă cu douăsprezece ore dispăruse, cel puţin pentru moment, şi părea acum plină de mândrie şi de entuziasm.

– Ai reuşit, Rob. Mi-ar plăcea să fiu acolo, cu tine, ca să sărbătorim, în loc să fiu aici, pe Atlantis. Dacă mai poţi aştepta, o să amânăm sărbătorirea peste o lună sau două, când ajungi aici, şi găsim noi ceva deosebit de făcut.

– Nu mă îndoiesc, murmură Howard Anson.

Rob îl fulgeră cu privirea, fară a izbuti să se arate prea convingător; nu se putea preface că se gândise la altceva decât lăsase Anson să se înţeleagă.

– Încă o clipă, Rob, continuă Corrie. Căpcăunul mai vrea să spună ceva.

Regulo reapăru pe ecran, de data aceasta cu un aer destins şi maliţios.

– Voiam doar să subliniez ceva care probabil v-a scăpat, în toată exaltarea asta, domnule Merlin.

Peste douăzeci de ani, oamenii se vor întreba cum oare s-a putut lipsi Pământul de un asemenea pod până acum - şi veţi intra în cărţile de istorie, alături de Ferdinand de Lesseps şi Elisha Otis. Ar trebui să vă ocupaţi de imaginea dumneavoastră de marcă.

– Cine sunt aceştia? întrebă Rob.

– Constructorul Canalului Suez şi inventatorul ascensorului, suflă Anson laconic.

– Dacă vreţi să vă mulţumiţi cu celebritatea, puteţi ieşi la pensie chiar de mâine, continuă Regulo, care părea să considere această eventualitate foarte probabilă. Dar, dacă vreţi să vă apucaţi de o afacere *mare,* e altceva. Nu vă puteţi mulţumi cu construcţiile astea mici şi medii la suprafaţa Pământului. Dacă plecaţi peste două-trei zile, o să ajungeţi aici la timp pentru a extrage minereul de pe Lutetia împreună cu noi. După părerea mea, ar trebui să conţină vreun milion de miliarde de tone de metal. Încercaţi să vă gândiţi la o utilizare cât mai bună şi am putea ţese ceva de talia „vrejului fermecat" de jur-împrejurul Haloului.

Ecranul se stinse. Târându-l pe Rob după ei ca să-l facă să mănânce şi să se odihnească, Anson se întrebă dacă nu cumva era deja prea târziu. După acest mesaj al lui Regulo, Rob cobora din înălţimile exaltării şi se adâncea mintal în misterele Atlantisului.

La căderea nopţii, ultimele urme ale oscilaţiilor erau amortizate sub pragul de detecţie al tuturor senzorilor de control. Terra se adapta prezenţei noului ei pod. În vreme ce stelele începeau să apară, Luis Merindo privea firul strălucitor al „vrejului

fermecat”, încă iluminat de apusul soarelui, pierzându-se la infinit în cerul nocturn.

Se apropie de parapetul de siguranţă şi ridică ochii. Departe, deasupra lui, oglindind încă strălucirea soarelui, roboţii neobosiţi continuau să instaleze modulele de transport. Pentru ei noaptea nu venea decât peste cinci ore, când întunericul va escalada „vrejul fermecat” până la altitudinea sincronă. Şi, chiar şi atunci, lestul îşi va continua cursa în lumina solară, aşteptând să se înfunde la rândul lui în umbra Pământului, pentru o noapte scurtă, de o jumătate de oră.

Singur în întuneric, Merindo se uita spre cer. Lat, brunet, cu o piele bronzată şi o constituţie puternică, el îşi închinase toată viaţa pământului, scormonind solul şi îngropând chesoane. Rachetele lansate în spaţiul vid şi glacial nu-l atrăseseră niciodată pe omul acesta cu rădăcinile adânc îngropate în pământ. Dar iată că acum drumul spre spaţiu făcea parte din însăşi Terra, un drum solid care se deschidea călătorilor...

Pe măsură ce partea inferioară a cablului se îneca în întuneric, filamentul subţire, iluminat, se depărta tot mai sus, atrăgându-i privirea spre cer. Merindo nu-şi dăduse seama pe moment, dar, când pierdu în sfârşit din ochi „vrejul fermecat” pe fondul firmamentului tropical şi se înapoie cu paşi greoi spre aerocarul care îl ducea spre staţia de ancoraj, decizia lui era deja luată, undeva în străfundul sufletului.

El era primul din miliardele de oameni care se simţea atras de acest drum strălucitor şi avea să-l urmeze în spaţiu.

16.

„Iată că-mi vin cu adevărat gânduri sângeroase”

Aşa trebuia să se vadă un sistem binar la eclipsă. Discul strălucitor al stelei mai mici, de un alb orbitor, dispărea treptat în spatele luminii mai blânde a însoţitoarei sale uriaşe, de un galben-portocaliu.

Numai că, pe deasupra, astrul mai mic era Soarele. Era greu de crezut că Soarele, atât de mic şi strălucitor, era de fapt de mii de ori mai mare decât sfera mai apropiată, a cărei strălucire umplea o cincime din cer. Rob se uită în jur, căutând un punct de referinţă care să-i permită să estimeze mărimea şi distanţa, dar nu mai era nici unul pe cer, nimic altceva decât punctele dure ale stelelor care nu sclipeau în lumina difuză a nebuloaselor.

– Mă întrebam ce v-a reţinut, zise un glas familiar în spatele lui. Ce ziceţi de asta?

Rob se întoarse auzind cuvintele acestea scrâşnite. Descărnat şi dizgraţios, Regulo stătea încovoiat lângă intrarea în sala de observaţie. În lunile care se scurseseră de la ultima lor întâlnire, starea lui părea să se fi înrăutăţit. Pielea rugoasă de pe faţă era mai adânc brăzdată, iar părul alb se rărise şi mai mult. Numai ochii, vii şi inchizitoriali, nu-şi pierduseră nimic din strălucire.

– Mi-am zis eu că v-aţi oprit aici pe drum, continuă el. Când am văzut că nu mai ajungeaţi la birou, m-am hotărât să vin după dumneavoastră.

Făcu un semn din cnp în direcţia Lutetiei, care lucea roşie pe enormul panou de vizualizare.

– Impresionant, nu?

– Arată şi mai bine văzut din spaţiu, zise Rob. Pe ecran îşi pierde puţin forţa de impact. Îmi vine greu să mă obişnuiesc cu talia lui. Ştiu că „Păianjenul” trebuie să se afle acolo sus pe undeva, dar nu reuşesc să-l văd. I-aţi adus toate modificările pe care vi le-am transmis?

– Pe toate.

Regulo se apropie încet şi se opri lângă Rob.

– V-ar trebui un telescop ca să-l vedeţi de aici. Suntem încă la vreo două sute de kilometri de suprafaţa Lutetiei. O să apropii Atlantisul înainte de a începe extracţia, ca să văd mai bine ce se întâmplă, dar nu pot să-l duc prea aproape, altfel risc să am probleme cu temperatura acvasferei.

– Lutetia degajează o asemenea căldură? Cred că aveţi dreptate cu sistemul video de pe Atlantis. Culorile care ajung pe ecran sunt false. Care este temperatura actuală a Lutetiei?

– În jur de trei mii de grade, poate trei mii o sută. Acum trei zile, am terminat acceleraţia unghiulară şi cea mai mare parte a încălzirii prin inducţie. Aş fi putut să încep extracţia imediat, dar voiam să aruncaţi o ultimă privire la „Păianjen”, în caz că era nevoie să perfecţionaţi reglajele înainte de a începe.

Rob încuviinţă din cap. Totul se petrecuse mai repede decât ar fi crezut. Pe drum avusese destul timp să studieze informaţiile strânse de Anson pentru el. Toate duceau spre o concluzie unică, dar avea nevoie de un răgaz ca s-o verifice, o zi sau două fără prea multă supraveghere. Dispunea de un echipament ales şi încărcat cu grijă la plecarea de pe Pământ; nu-i mai lipsea decât ocazia propice de a-l folosi.

Când ieşi din visare, văzu că Regulo îl observa cu atenţie, cu ochi pătrunzători.

– Probleme?

– Nu cred. O să arunc o privire la „Păianjen” prin sistemul de teledetecţie, ca să văd cum se comportă. Toate rapoartele despre pod sunt pozitive.

– Le-am citit şi eu. Merindo a pus totul în funcţiune la nivelul solului, iar Hakluyt e sus, cu centrala orbitală.

– Aveţi veşti mai noi decât mine, zise Rob, ridicând sprâncenele. Eu n-am primit raportul acesta de la Merindo - probabil l-a trimis când eram pe drum până aici. Au depăşit deja suta de mii de tone?

Regulo se îndreptă spre ieşirea din sala de observaţie.

– Ieri. Şi la urcare, şi la coborâre. Îndată ce ajungem la un sfert de milioane de tone pe zi, va trebui să fim gata să-i aprovizionăm cu materiale din partea noastră. Tocmai am văzut previziunile lui Sycorax, îndeosebi cele referitoare la nevoile de titan ale Terrei pe următoarele şase luni. Ar trebui să apară un deficit de aprovizionare de cinci milioane de tone pe lună, iar noi suntem singurii care am putea avea o şansă să completăm o asemenea cantitate. Conform estimărilor noastre, Lutetia conţine miliarde de tone; dacă îl putem extrage în mod eficient, vom avea o poziţie foarte bună.

– O să-I puteţi expedia la timp? Chiar dacă îl putem extrage, suntem legaţi în continuare de regulamentele care limitează propulsia navelor de transport în Sistemul intern.

Regulo se oprise în prag. Ochii lui spălăciţi erau impenetrabili.

– Aveţi dreptate. E şi asta o problemă, fără îndoială. Să vedem mai întâi cum se desfăşoară extracţia.

– Când vreţi să începeţi?

– Cât mai curând posibil, dacă nu aveţi cumva probleme cu „Păianjenul”. Ce ziceţi dacă fixăm plecarea în patruzeci şi opt de ore? Aşa ar trebui să aveţi destul timp ca să lucraţi şi să vă odihniţi un pic.

– Vin şi eu în zona locuibilă să discutăm, zise Rob. Acum mă duc direct la „Păianjen”, ca să văd ce e de făcut. Nu are rost să mai aşteptăm.

Calculul era simplu. Patruzeci şi opt de ore însemnau douăzeci de ore ca să lucreze la „Păianjen” şi restul pentru pregătire, explorare şi - dacă nu se înşelase - pentru acţiune. Era un orar foarte strict, în care, din nefericire, nu mai era loc nici pentru odihnă, nici pentru somn, oricât de necesare i-ar fi fost. Dar acestea constituiau oricum un lux pe care părea să-l excludă întotdeauna din viaţa lui supraîncărcată.

Un veac de experienţe spaţiale nu făcuse decât să confirme puterea ritmului circadian. După tentativele de a stabili zile de douăzeci, treizeci sau patruzeci de ore şi aproape toate duratele intermediare, specia umană sfârşise prin a accepta această constrângere. Toate coloniile de pe Lună şi de pe Marte, precum şi toate avanposturile Federaţiei Spaţiului Unit împrăştiate în tot Sistemul mediu şi exterior funcţionau pornind de la aceeaşi premisă. O zi dura douăzeci şi patru de ore, şi în

absolut orice loc era admis că o treime din această perioadă era un timp de activitate redusă.

Rob Merlin aşteptă răbdător în apartamentul lui, la periferia sferei locuibile, ca restul Atlantisului să adoarmă. Atunci putea începe să acţioneze.

Serviciul de informaţii al lui Anson îi furnizase un anumit număr de factori importanţi pentru operaţiunea pe care voia s-o ducă la îndeplinire. *Dată:* Joseph Morel era un insomniac care nu dormea decât două ore pe zi. *Consecinţă:* nici un moment al ciclului diurn nu era cu adevărat sigur pentru a începe o explorare a Atlantisului.

Rob reţinuse faptul, dar asta nu schimba nimic din modul în care trebuia să procedeze. Avea să-şi înceapă explorarea când majoritatea locuitorilor din sfera centrală vor dormi. Morel era doar un risc suplimentar şi inevitabil. *Dată:* nu s-au descoperit decât patru apariţii ale goblinilor, iar distribuţia geografică a celor trei mai recente era compatibilă cu ipoteza că aveau ca punct de proveniență Atlantisul. *Dată:* după toate indiciile rezonabile, Caliban era inteligent. Orice explorare a Atlantisului prin acvasferă, în afara eventualei eliminări a lui Caliban, era o acţiune nechibzuită.

Rob, care ţinea bine minte prima lui vizită în lumea acvatică, nu avea nevoie de informaţiile lui Anson ca să se ferească de acvasferă. Cu Caliban în libertate, supravieţuirea lui în apă era mai mult decât improbabilă. De data aceasta, avea să lucreze din interior.

Se apropie de fereastră ca să scruteze apa translucidă. Lumina scăzuse, dar avu impresia că în interiorul Atlantisului se răspândea o nouă lucire. Întrucât se apropiau de Lutetia, asteroidul încălzit la

roşu juca rol de al doilea soare pentru acvasferă. Rob încercă să-l depisteze pe Caliban, dar caracatiţa uriaşă era ocupată altundeva. Se străduí să aştepte în linişte încă o oră, în ciuda tuturor instinctelor care îl îndemnau să acţioneze.

Îşi strânse, în sfârşit, micile unelte pe care le adusese cu el de pe Terra, le puse într-o pungă de plastic pe care o băgă în buzunarul cămăşii şi porni pe coridoarele întunecate ale sferei interioare. La ora aceea părea pustie, dar era sigur că fiecare culoar era înzestrat cu camere şi senzori de supraveghere. Era un risc inevitabil, pentru care nu avusese timp să găsească o soluţie.

Când ajunse în sala mare, în care se găsea uşa metalică închisă ermetic, se ghemui, apoi îşi impuse să mai aştepte o jumătate de oră. Intervalul se scurse fară să se întâmple nimic, aşa că se ridică şi traversă sala până la uşa grea.

Se ocupă mai întâi de fotocelule, treabă uşoară, care îi luă mai puţin de cinci minute. După ce scoase din funcţiune fotocelulele, îşi îndreptă atenţia asupra uşii în sine. Mecanismul avea o concepţie destul de neobişnuită şi aparent costisitoare, dar era vorba, în mod clar, doar de o încuietoare cu magnetostricţiune. Se pregătise pentru această eventualitate, ca şi pentru alte patru posibilităţi. În penumbra silenţioasă, scoase din punga neagră de plastic uneltele delicate şi se apucă să neutralizeze încuietoarea impunătoare. Înaintarea înceată a eforturilor sale îi dovedi că timpul liber pe care şi-l rezervase în cursul călătoriei spre Atlantis nu fusese pierdut. Forţarea intrării putea fi cu siguranţă mai uşoară, dar el nu voia să lase nici o urmă a vizitei

sale, ceea ce necesita mai mult subtilitate decât violenţă.

Aceasta era o sarcină în care puterea de analiză era mai importantă decât dexteritatea, fără de care Rob ar fi dar greş mai mult ca sigur. Atenţia pe care o dădea sistemului complex de închidere îi fti distrasă o singură dată, când i se păru că vede cu coada ochiului o formă întunecată trecând prin spatele ferestrei din stânga lui. Se apropie iute de panou şi privi în exterior. Nevăzând nimic, se întoarse la uşă.

După o jumătate de oră, stabili schema probabilă a mecanismului de închidere. Zece minute mai târziu, deschise uşa greoaie.

Sala în care intră nu avea nici o fereastră care să dea spre acvasferă. Două uşi, în cealaltă extremitate, păreau prevăzute cu acelaşi tip de încuietoare ca aceea pe care tocmai o deschisese. După topografia sferei locuibile, logic ar fi fost ca uşa din stânga să dea spre laboratorul şi sala de chirurgie pe care le văzuse în timpul vizitei precedente din acvasferă, iar cea din dreapta spre sala din care nu reuşise decât să întrezărească puţin data trecută.

Rob înaintă spre uşa din dreapta şi începu să-i cerceteze încuietoarea. Aceasta era ceva mai complexă decât prima, dar experienţa dobândită compensa dificultatea. În mai puţin de douăzeci de minute, împinse uşa, care se deschise uşor.

Înainte de a intra, Rob se uită la ceas. Aproape trei ore din timpul pe care îl alocase explorării se scursese deja. Băgând palpatorii şi croşetele la loc în punga neagră, pe care o strecură în buzunar, intră prudent în camera următoare.

Înainte chiar de a desluşi ceva în semiîntuneric, ştiu că acolo se găsea ceva viu. Încremeni. O linişte aproape deplină domnea în încăpere, dar percepu zgomote slabe în dreapta lui, undeva de-a lungul peretelui. Mai mult decât zgomotul, mirosul fad şi dulceag al aerului îi avertiză simţurile că nu era singur în cameră. Când ochii i se mai obişnuiră cu întunericul, desluşi conturul vag al uşii care dădea spre sala de operaţii. În celălalt capăt al încăperii, se afla altă uşă, deschisă şi ea. Lumina slabă, verzuie, care se decupa în deschizătură, dădea de înţeles că şi camera cealaltă avea o fereastră care dădea spre acvasferă.

După câteva minute, reuşi să vadă destul de clar ca să poată distinge configuraţia generală a locului. Înaintă prevăzător, cu o lanternă de buzunar în mâna stângă. Ajungând la peretele din dreapta, se opri, aprinse lanterna şi o îndreptă în faţă, uşor în jos.

Îşi dădu seama numaidecât că goana lui după goblini ajunsese la sfârşit.

De-a lungul peretelui, era aşezat un şir de saltele. Fiecare avea mai puţin de şaptezeci de centimetri lungime, şi majoritatea erau ocupate de mici siluete adormite. Rob se aplecă să lumineze cele două forme întinse cel mai aproape de el, doar cât să înregistreze scena cu videocamera miniaturală pe care o scosese din buzunar. Erau un mascul şi o femelă adulţi, amândoi bine formaţi şi simetrici la faţă şi la corp. Nici unul, nici celălalt nu purtau nici un fel de haine. Când lumina îi căzu pe faţă, femela murmură uşor în somn, ridicând un braţ mic, dolofan, ca să-şi acopere ochii.

Stingând lanterna, Rob rămase nemişcat în întuneric. Erau goblini, fără nici o îndoială, dar nu corespundeau descrierii pe care o auzise. Lenny Pascal spusese că erau „urâţi ca moartea”. Fiinţele adormite văzute de Rob erau bine făcute, armonioase, cu pielea fină şi trăsături copilăreşti. O barbă abia mijită, fină şi blondă, marca trăsăturile masculului.

După o lungă chibzuinţă, Rob se deplasă tăcut de-a lungul saltelelor, îndreptând scurt lanterna, pe rând, spre chipul fiecărui omuleţ. Toţi erau goi. Ajungând la al douăzecilea, se opri ca să-l privească mai bine. Acesta, un mascul, era altfel. Chipul lui avea un aspect bătrânicios, rugos ca scoarţa unui copac, iar respiraţia era greoaie, ca şi cum ar fi dormit sub efectul unui drog. Rob se aplecă să-i examineze trăsăturile în detaliu, apoi înregistră scena şi îşi reluă inspecţia.

Existau două tipuri de goblini, aproape la fel de numeroşi - unii semănau cu elfii, frumoşi şi armonioşi, în vreme ce ceilalţi semănau cu nişte gnomi hidoşi. Nu păreau să fie şi copii, dar Rob îşi aminti că auzise un ţipăt de nou-născut, atât de slab, încât pentru moment i se păruse că-i joacă feste imaginaţia. Copiii dormeau, probabil, într-o încăpere învecinată. Făcu rapid turul sălii în care se afla. Cea mai mare parte era ocupată de distribuitoare de apă şi hrană şi de instalaţii sanitare, fără nici o mobilă propriu-zisă şi fără alte echipamente în afara saltelelor pe care dormeau goblinii.

Trecu în camera cealaltă, împingând uşa prin care percepuse lumina verzuie.

Aceasta era complet goală. Pe partea opusă panoului transparent care dădea spre lumea acvatică, Rob văzu nişte legături solid ataşate pe perete, la înălţime mică. Când se aplecă să le examineze, întrebându-se dacă foloseau la imobilizarea goblinilor, sala fii brusc inundată de lumină. Rob se ridică şi se întoarse spre uşă. Joseph Morel stătea în prag, cu faţa palidă ca ceara şi cu privirea clocotind de furie glacială.

Înainte ca Rob să apuce să scoată vreun cuvânt ca să-şi explice prezenţa, Morel ieşi rapid pe uşă. Panoul metalic greoi alunecă imediat, închizându-se ermetic, şi tânărul auzi pocnetul zăvoarelor exterioare trase de-a curmezişul uşii.

Acum, lumina fiind la intensitate maximă, Rob îşi putu face o idee mai precisă despre loc. Se afla într-o sală pătrată, cu latura de aproape zece metri şi înaltă de doi metri şi jumătate. O singură fereastră, de mari dimensiuni, dădea spre acvasferă. Nu mai era decât o uşă, acum zăvorâtă solid de Morel. Rob o examină cu atenţie, dar îşi dădu seama că instrumentele pe care le avea la el nu aveau cum să deplaseze zăvoarele groase de pe partea cealaltă.

Făcu rapid turul sălii, cercetând pereţii, plafonul şi solul. Lampa suspendată putea fi reglată din două cutii de comandă, una lângă uşă şi alta în capătul celălalt al camerei. O putea stinge când se întorcea Morel, dar nu vedea în ce măsură i-ar fi fost de ajutor. Rob termină această primă examinare fără entuziasm. Aşa cum se aşteptase, nu exista nici o altă ieşire evidentă. Ştia totuşi că trebuia să găsească una; Morel nu spusese nimic când îl văzuse, dar privirea lui fusese suficient de explicită.

Oricare ar fi fost secretul care înconjura existenţa goblinilor - şi Rob avea certitudinea crescândă că pricepuse acest secret -, Morel era hotărât să-l protejeze. Deja ucisese; va fi mai mult ca sigur gata s-o facă din nou. Rob ştia că trebuia să iasă de acolo cu orice preţ.

Se aşează pe jos, lângă fereastra mare, şi îşi dezgoli antebraţul. Apăsându-l în anumite puncte precise ale feţei interne, stabili contacte care suprimau orice influx senzitiv provenit din mâna lui stângă. Aceasta rămânea legată de oase, de nervi şi de tendoane, dar nu mai recepta nici o senzaţie. În caz de nevoie, o putea folosi ca măciucă sau scut, fără să se teamă de nici o durere.

Ca s-o folosească eficient însă, trebuia să se poată apropia de Morel. Şi nu era deloc optimist în privinţa şanselor de-a o face.

Când Morel se va întoarce, va fi cu siguranţă înarmat sau însoţit, iar prudenţa instinctivă care-l făcuse să-l închidă imediat pe Rob, fără să mai aştepte nici o explicaţie, dădea de înţeles că va fi imposibil să-l ademenească suficient de aproape pentru un atac direct. Oricum, după toate aparenţele, părea cel puţin la fel de puternic ca şi Rob.

Folosindu-se de braţul stâng ca de un ciocan, Rob făcu turul sălii, lovind pereţii, ca să le examineze rezonanţa. Asta nu făcu decât să-i confirme impresia iniţială. Nici o scăpare din partea asta. Planurile fără îmbinări ale pereţilor, solului şi plafonului nu puteau fi străpunse decât de un sfredel sau de un laser puternic.

Rob se aşează din nou, ca să chibzuiască. Trebuia să se gândească la altceva.

După câteva minute, se duse să scadă intensitatea luminii. Morel nu se va lăsa surprins de obscuritate, dar Rob voia să vadă mai bine ce se întâmpla în exterior, în acvasfera paşnică. Ştia că aceasta nu oferă nici o posibilitate de fugă. Chiar dacă putea ajunge în apă, s-ar îneca cu mult înainte de a reuşi să înoate până la unul dintre punctele de comunicare cu sfera locuibilă.

Lumea acvatică nu era luminată, în mod obişnuit, decât de grilajele interne, dar razele asteroidului care se apropia adăugau o lucire difuză. Vizibilitatea se întindea dincolo de distribuitoarele cele mai apropiate de substanţe nutritive, în jurul cărora creştea o vegetaţie dezlănţuită. Aşteptă un sfert de oră în linişte. Să fie închipuirea lui? Desluşi o formă sumbră, suspendată chiar în spatele lizierei de vegetale. Era aproape acelaşi loc unde îl văzuse pe Caliban la prima lui incursiune în acvasferă. Să fie oare prea neverosimil ca el să vină din nou acolo, observând unul dintre marile ecrane de vizualizare care îi aduceau noi cunoştinţe din lumea exterioară? Forma depărtată era de o neclaritate iritantă.

Rob se întoarse la comenzile murale ca să crească uşor intensitatea luminii, apoi se întoarse să examineze panoul transparent. Era un echipament clasic, utilizat în construcţiile spaţiale de fiecare dată când era necesară stabilirea unei închideri etanşe. O singură folie de plastic foarte rezistent era fixată peste deschizătură, prin intermediul a douăsprezece buloane mari, pe deasupra cărora se adăuga o bandă groasă de adeziv ca să asigure o etanşeitate perfectă a aerului şi apei. Banda în sine neavând nici un rol în consolidare, Rob dezlipi câţiva centimetri ca să arunce o privire la buloanele pe

care le acoperea. Acestea erau din aluminiu călit, cu capete de circa opt centimetri diametru lipite de suprafaţa peretelui.

Rob smulse sistematic banda de etanşeitate de jur-împrejurul ferestrei, folosindu-şi mâna şi antebraţul stâng ca o pârghie. Cu ajutorul unui şperaclu electronic strecurat în crăpătura capului încercă să răsucească unul dintre buloane.

Tentativă zadarnică. Unealta, care nu fusese concepută pentru un asemenea efort, se frânse imediat. Rob înjură. Îi trebuia o lamă de circa o jumătate de centimetru grosime şi opt centimetri lăţime, ceva pe care să se poată sprijini cu toată forţa ca să-l răsucească. O nouă inspecţie a camerei nu-i aduse nimic nou. Nu exista nici un accesoriu pe care să-l poată rupe ca să-şi improvizeze o şurubelniţă.

Se uită din nou la ceas. Trecuse deja peste o oră de la plecarea lui Morel - mai mult decât estimase. Dacă putea face ceva înainte de întoarcerea lui, trebuia s-o facă repede.

Rob se apropie de perete, în locul unde se aflau colierele montate aproape de sol. Conturul unuia dintre coliere avea o margine tăioasă, şi era prins suficient de ferm ca să suporte un efort de pârghie însemnat. Rob se ghemui, apoi începu să decupeze puţin câte puţin pielea sintetică a mâinii stângi cu ajutorul marginii ascuţite. Senzorii de influx nervos erau decuplaţi, nu putea simţi nici o durere, dar îl încerca totuşi o senzaţie nedefinită de rău mutilându-şi astfel propria carne, chiar dacă era artificială. Rob facu abstracţie şi apăsă mai tare. După zece minute, eliberase lonjeroanele din metal călit care formau scheletul degetelor. Le examină

minuţios infrastructura. Pentru a obţine pana de care avea nevoie, trebuia să-şi frângă degetele după o linie uniformă, aproape de îmbinarea cu palma. Metalul era solid, prea suplu pentru a se rupe dintr-o lovitură sau la o singură îndoire. Rob prinse încheieturile dezgolite ale arătătorului stâng în mâna dreaptă şi forţă baza degetului cât de tare putu, sprijinindu-l de marginea tăioasă a colierului metalic.

Obţinu o crăpătură mică în metal. Rob procedă la fel sub diferite unghiuri până obţinu o linie similară de jur-împrejurul degetului, apoi se apucă să-l îndoaie viguros spre degetul mare, cu toată forţa mâinii drepte. Degetul se îndoi încetul cu încetul în punctul cel mai slab, aproape de şanţul pe care i-l făcuse cu marginea colierului. După zece minute de îndoire, metalul atinse un grad de uzură suficient pentru a se rupe.

Rob privi mai îndeaproape marginea rupturii. O să meargă. Repetă răbdător operaţiunea pe degetul mijlociu, apoi, ceva mai rapid, pe cele două degete mai subţiri. După ce termină, avea patru bucăţi urâte de metal gros, fiecare de circa o jumătate de centimetru şi lungi cât palma lui stângă.

Se opri câteva secunde, transpirând abundent în atmosfera închisă şi pierzând sânge prin zgârietura pe care şi-o făcuse în cotul drept când braţul lui, alunecând din pricina efortului, intrase în contact cu metalul ascuţit al colierului. Se întoarse apoi spre fereastră, unde înfipse şurubelniţa rudimentară pe care o forma acum extremitatea braţului stâng în crăpătura unuia dintre capetele buloanelor, pe care încercă să-l răsucească. Lipsa lui de greutate în gravitaţia scăzută care domnea pe Atlantis îl

împiedica să aibă un sprijin suficient, dar îşi dădu seama după câteva încercări că îşi putea rezema ferm picioarele în unghiul format de sol cu peretele. Strângându-şi antebraţul stâng cu mâna dreaptă, răsuci din toate puterile.

După un minut de eforturi disperate, capul bulonului se roti reticent cu un sfert de tur. Rob inspiră adânc, îşi rezemă fruntea de plasticul răcoros al ferestrei şi închise ochii. Când îi deschise din nou, privirea lui plonjă în apa verzuie. Poate era tot imaginaţia lui, dar i se păru că zăreşte silueta vagă a lui Caliban pitulat între alge. Scrâşnind din dinţi, Rob se întoarse la treabă, întrebându-se dacă deznădejdea îl face să vadă năluci printre plantele mişcătoare.

Îi trebuiră zece minute ca să deşurubeze primul bulon. Când îl scoase, constată uşurat că apa nu intra. Probabil exista un alt strat de adeziv în exteriorul ferestrei. Scăldat într-o sudoare rece, ca broboanele de mercur, îşi continuă cazna, bulon după bulon. Era o muncă foarte grea şi enervantă, care deveni mecanică după prima oră - un ritual care îi răpea orice percepţie a scurgerii timpului, un chin care începea să i se pară tot mai zadarnic pe măsură ce se apropia concluzia nesigură. Cu o îndărătnicie oarbă îşi continuă lucrul.

Lipsa de somn începuse şi ea să se facă simţită. Rob aţipise, rezemat de peretele din faţa ferestrei mari când scrâşnetul zăvoarelor uşii grele îl deşteptă brusc dintr-un somn agitat. Se îndreptă repede spre comanda de iluminare şi o reglă pe intensitate maximă. În acelaşi moment, Joseph Morel apăru în cadrul uşii.

Nu intră imediat. Ochii lui de un gri glacial străbătură cu grijă sala înainte de a face un pas în interior. Rob se felicită că avusese grijă să fixeze la loc adezivul de etanşeitate în jurul panoului transparent şi că ascunsese în buzunar buloanele scoase. Trebuia o examinare foarte atentă pentru a descoperi cu ce se îndeletnicise la fereastră.

Morel nu-şi asuma nici un risc. Ţinea un cilindru greu, înzestrat cu un vârf de metal albastru cu vizor, pe care îl aţinti drept spre pieptul lui Rob, în timp ce pătrundea prevăzător în încăpere.

– Presupun că nu mai este nevoie să vă spun ce este obiectul acesta? întreabă el cu glas încet şi precis.

Rob încuviinţă din cap.

– Un laser de chirurgie.

– Exact. Dacă n-aţi mai văzut niciodată cum funcţionează, permiteţi-mi să vă atrag atenţia că este vorba de un model de mare putere, care este reglat la intensitate maximă. O trecere completă de-a lungul corpului dumneavoastră - ceea ce nu va fi necesar, sunt sigur - n-ar dura decât o cincime de secundă. Ar rezulta o separare perfectă şi cauterizată.

Chipul lui Morel îşi recăpătase culoarea şi glasul lui liniştit vibra de o exaltare stranie. Rob nu se clinti. Ştia că nu e nevoie de mare lucru pentru ca interlocutorul său să considere „necesar” să utilizeze instrumentul pe care îl ţinea în mână.

– Nu pricep motivul acestei agitaţii, zise el pe un ton împăciuitor. Nu făceam decât să arunc o privire în laboratorul dumneavoastră când aţi venit şi m-aţi încuiat aici. Aţi fost plecat ore întregi. Ce se întâmplă?

În timp ce vorbea, Rob aruncă o privire furişă spre ceas. Morel lipsise aproape cinci ore. De ce atât de mult? Deşi avusese deja senzaţia că simte laserul tăindu-i carnea şi oasele, se strădui să înainteze câţiva paşi de-a lungul peretelui ca să se apropie de Morel. Mişcarea lui se soldă imediat cu un avertisment din vârful laserului.

– Staţi acolo, spuse Morel, depărtându-se de Rob în direcţia ferestrei. Nu vă clintiţi nici cu un centimetru. Mi se pare inutil să vă mai obosiţi să inventaţi motive complicate pentru prezenţa dumneavoastră aici.

Zâmbi, şi Rob citi în expresia lui o hotărâre irevocabilă.

– Tocmai scotoceaţi în laboratorul meu şi aţi văzut ce este în sala învecinată. Motivul curiozităţii dumneavoastră încăpăţânate nu schimbă lucrurile cu nimic, dar trebuie să-l aflu, fie şi numai pentru liniştea mea sufletească. De ce sunteţi atât de interesat de experienţele pe care le fac aici?

– E o poveste lungă şi complicată.

Rob privea dincolo de Morel, încercând să desluşească interiorul acvasferei. Lumina intensă din sală sporea reflexia panoului de plastic, dar şi Morel era scăldat într-o lumină puternică.

– Ştiţi deja ceva ce-l priveşte pe tatăl meu, continuă Rob.

– Nu v-am cerut să-mi povestiţi viaţa dumneavoastră, i-o reteză Morel, ameninţându-l din nou cu laserul. Mă grăbesc. Vă daţi seama, desigur, că nu veţi ieşi viu din această zonă a Atlantisului, dar mai aveţi încă o opţiune. Vă puteţi asigura o moarte rapidă şi nedureroasă, reducându-vă explicaţiile la esenţial. Altfel, veţi afla în ce măsură

se poate dovedi eficient acest instrument pentru operaţiile mele chirurgicale importante. Continuaţi, şi nu mă provocaţi.

– Moartea tatălui meu, de exemplu, reluă repede Rob înainte ca Morel să-l poată ameninţa din nou. Sunt sigur că ştiţi cum au murit părinţii mei - cum au fost asasinaţi - pentru că se apucaseră să facă experienţe pe ceea ce numeau ei „goblini”.

Morel păru surprins.

– De unde aţi putut afla aşa ceva? Toate astea s-au întâmplat înainte de naşterea dumneavoastră.

– Lăsaţi-mă o clipă şi vă spun. Am descoperit dovada că goblinii aveau legătură cu dumneavoastră şi cu Atlantisul. Când am venit aici a doua oară, am hotărât să aflu ce sunt exact goblinii şi de ce sunt ei un motiv suficient pentru a îndemna pe cineva să comită asasinate multiple.

Rob se strădui să-şi menţină privirea aţintită spre chipul lui Morel. Un şarpe gros, vâscos apăruse în spatele ferestrei, plutind leneş, urmat după o clipă de un ochi enorm, fără pleoapă, care se lipi de plasticul transparent. Deşi asta nădăjduise, Rob se cutremură în sinea lui. Un tentacul cu ventuze, gigantic, apăru la rândul lui, unduind, chiar lângă ochi.

– Mi-am zis că singurul loc în care se puteau afla era aici, în laborator, continuă Rob.

Spre consternarea lui, ochiul şi tentaculul dispăruseră, ca şi cum scena care se desfăşura în încăpere nu era interesantă. Morel văzut din spate nu era uşor de recunoscut?

Rob era convins că atenţia pe care o dădea ferestrei devenise vizibilă. Cu coada ochiului văzu

reapărând o pereche de tentacule plutind uşor ca să se lipească de suprafaţa de plastic cu ventuzele.

– Şi aţi descoperit ce ar putea îndemna pe cineva să comită asasinate multiple? întrebă Morel.

Fereastra scârţâi uşor când braţele puternice ale caracatiţei îi încercară rezistenţa.

– Nu chiar, răspunse Rob.

Se opri, incapabil să-şi găsească cuvintele, zicându-şi că Morel a auzit precis zgomotul provenit de la fereastră. Din fericire, nu avu nevoie să caute mai mult timp ceva de spus. Caliban îşi dăduse seama că panoul era cumva diferit. Morel auzi un zgomot în spatele lui, dar era prea târziu. Până să se întoarcă, folia de plastic fusese apucată de alte trei tentacule, smulsă fară efort de la locul ei şi aruncată în acvasferă, rotindu-se ca o frunză luată de vânt. Trei braţe lungi, verde-închis, trecură prin deschizătură, tatonând, în căutarea lui Morel. Unul dintre ele îl prinse de picior, în vreme ce altul se înfăşură strâns în jurul taliei groase, începând imediat sâ-l târască spre apă.

Morel nu-şi pierdu sângele-rece. Ridicând laserul, îl folosi ca să secţioneze două braţe, aproape de punctul în care pătrunseseră în încăpere. Apoi se propti zdravăn pe picioare, roşu de furie şi de excitaţie, ţintuind cu o privire furioasă silueta colosală a lui Caliban, suspendată la fereastră. Diferenţa de presiune dintre apă şi aer fiind foarte slabă, suprafaţa de separaţie forma un menise uşor convex. Rob se lipise de peretele opus, fascinat de aceste tentacule formidabile a căror extremitate superioară era mai groasă decât talia lui. Cele două braţe secţionate, agitate de spasme musculare,

răspândeau un sânge verde-albăstrui pe podeaua camerei.

– *Pleacă!* ţipă Morel cu glas triumfător, cu laserul aţintit spre caracatiţa care continua să bată apa înconjurătoare. Întoarce-te la peretele exterior dacă nu vrei să-ţi tai toate braţele!

Caracatiţa nu dădu înapoi. Morel îşi scoase din buzunar micul transmiţător negru, apăsând unul dintre butoane.

– *Du-te,* sau îţi arăt eu ce înseamnă durerea!

Rob nu ştia prea bine în ce măsură înţelegea Caliban situaţia, dar la vederea transmiţătorului caracatiţa îşi retrase al treilea tentacul în interiorul acvasferei. Plutea încă în spatele deschizăturii când Rob se ridică şi întinse mâna spre cutia de comandă ca să stingă complet lumina.

Urmă un moment de întuneric total, străbătut de un fulger de culoare rubinie, însoţit de scrâşnetul metalului topit când raza laserului se izbi de perete chiar lângă Rob. Acesta simţi picăturile de oţel şi aluminiu lichefiate stropindu-i faţa şi părţile expuse ale braţelor. Lăsându-se la podea, începu să se târască spre uşă. Un mârâit brusc de durere sau de surpriză se făcu auzit dinspre fereastră şi fasciculul laserului se roti nebuneşte de pe jos până în tavan. Cilindrul greu se lovi de perete, chiar deasupra capului lui Rob, care îl ridică de jos pe pipăite. Îl luă la subsuoară, întinzând mâna spre întrerupătorul situat lângă uşă.

Lumina se aprinse chiar la timp ca să-l vadă pe Morel, cu un tentacul în jurul gâtului şi cu altul pe după şolduri, târât nemilos spre acvasferă. Ţinea încă transmiţătorul, pe care tasta o secvenţă de comenzi. În partea cealaltă a ferestrei, Caliban

fremăta şi se zbătea, cu pielea colorată în purpuriu-închis. Dar continua să târască omul după el.

Rob ridică laserul, pe care îl îndreptă spre Caliban. Înainte să apuce să-l ţintească, acesta îşi deşertă sacul de cerneală şi acvasfera se prefăcu într-un vârtej opac şi impenetrabil. Undeva în mijlocul turbionului, Joseph Morel şi creatura lui dădeau o ultimă luptă.

Rob ieşi din transa îngrozită la vederea altui tentacul ţâşnind afară din apa neagră. Lăsând laserul jos, se târî pe partea cealaltă a uşii, împinse bariera metalică şi trase zăvoarele grele. Abia după ce-l puse şi pe ultimul la loc, se întinse pe jos, lângă uşă, unde rămase nemişcat câteva minute.

Când se ridică, în cele din urmă, şi se uită la ceas, îşi dădu seama că trecuseră aproape zece ore de când pornise să descopere secretele laboratoarelor lui Morel. Dacă nu intervenise ceva să-i modifice planurile, Regulo trebuia să se afle în cabinetul lui de lucru, ocupat cu ultimele pregătiri pentru extragerea minereurilor de pe Lutetia.

Cuprins de ameţeală sub efectul unei emoţii necunoscute, Rob porni clătinându-se pe picioare spre sectorul principal al sferei locuibile.

17.

„Am văzut atunci că există un drum către Iad chiar din porţile Paradisului”

Până să ajungă în cabinetul lui Regulo, Rob îşi simţi braţul stâng palpitând de o durere imposibilă. Alimentarea electrică a tuturor captatorilor senzoriali era întreruptă şi mâna lui mutilată nu putea transmite nici un influx nervos - asta îşi tot repeta strângând din dinţi la undele de durere care urcau în braţ. Se târî în cabinet şi se prăbuşi fară nici un cuvânt într-un fotoliu, lângă masa mare de lucru.

Regulo şi Corrie stăteau în faţa lui, aplecaţi spre ecranul de afişaj. La intrarea lui împleticită, ridicară ochii cu o expresie uluită.

– Rob!

Corrie ocoli biroul ca să se apropie de el. Când îi puse mâna pe braţul stâng mutilat, el se retrase brusc, tresărind la durerea atingerii.

– Nu mă atinge!

– Dar ce ai păţit? întrebă tânăra, uitându-se la faţa şi hainele lui.

Rob se crispă de durere. Probabil arăta jalnic. Hainele lui erau năclăite de apă şi cerneala aruncată de Caliban, faţa şi braţele ciuruite de mici arsuri roşii şi fierbinţi peste tot unde îl atinseseră picăturile de metal topit smulse de pe pereţi de raza laser.

– Eram în laborator. Caliban l-a prins pe Morel. Puteţi branşa un ecran ca să vedem ce s-a întâmplat?

– Morel?

Era primul cuvânt scos de Regulo, care holbase ochii de uimire.

– Ce vreţi să spuneţi? Cum adică l-a prins Caliban? Joseph n-ar pune piciorul în acvasferă niciodată.

– Pe fereastră. L-a prins pe fereastră, zise Rob, prăbuşindu-se pe spătarul fotoliului. Corrie, poţi să-mi aduci un vapoinjector şi să-mi administrezi anestezic în braţul stâng? Dacă nu opresc într-un fel durerea, n-o să mai fiu în stare să vorbesc coerent.

– Trebuie să mă duc să caut unul în trusa medicală, zise ea, privind cu aer îngrozit ciotul sfâşiat al mâinii artificiale. Ce ţi-ai făcut?

Fără să mai aştepte răspunsul, ieşi rapid din cameră. Rob avea impresia că e ţintuit în fotoliu de o greutate enormă, imobilizat de infima gravitaţie de pe Atlantis. Îl privi năuc pe Regulo bătând rapid în tastatura de comandă a afişajelor. O succesiune de imagini luate din acvasferă defilă pe ecranul mare, apoi o imagine se stabiliză, arătând peretele exterior al sferei locuibile. Rob recunoscu deschizătura căscată în locul panoului smuls, iluminată strălucitor. În faţă, plutea corpul sfâşiat al lui Joseph Morel, cu membrele, gâtul şi torsul răsucite în unghiuri nefireşti. Ultima încleştare se încheiase. Învingătorul dispăruse, se dusese să-şi lingă rănile în adâncurile acvasferei.

Regulo apropie imaginea şi se concentră asupra ferestrei, reglând vizorul pe încăperea din spate.

– Uşa aceea este închisă ermetic? Altfel ar fi bine să închidem toate sasurile în jurul zonei respective.

Când Corrie se întoarse în cabinetul de lucru şi apăsă un vapoinjector pe braţul lui îndurerat, Rob se ridică din fotoliu.

– E închisă ermetic. Am tras zăvoarele înainte de a pleca.

– Încă ceva ce ar fi bine să facem imediat, zise Regulo, compunând pe tastatură un şir lung de instrucţiuni. Opresc numărătoarea inversă pentru operaţiunea de extracţie de pe Lutetia. Cu rana dumneavoastră şi cu accidentul lui Morel, vom fi siliţi s-o amânăm. Nu pricep ce s-a putut întâmpla acolo. Ştiu că am prevăzut panourile acestea cu o rezistenţă mai mult decât suficientă. Caliban a reuşit să forţeze fereastra?

Rob se uită din nou spre ecranul principal unde stătea acum nemişcată sfera roşiatică a asteroidului lichefiat. Acesta, care se apropiase şi mai mult de când plecase să cerceteze laboratorul, părea la doi paşi, la doar câţiva kilometri de ei. Atlantis surplomba direct polul de rotaţie al sferei, unde Rob desluşi forma întunecată a „Păianjenului” ghemuit în axă.

– Caliban nu a forţat fereastra, zise el în cele din urmă, scuturând din cap.

Injecţia începuse să-şi facă efectul. Trase adânc aer în piept şi-l privi pe Regulo drept în ochi.

– Eu am facut-o. Am scos buloanele care ţineau panoul. Trebuia s-o fac. Morel mă încuiase în camera aceea şi voia să mă omoare.

– Domnule Merlin, v-aţi surmenat în ultimul timp, spuse Regulo, rezemându-se în fotoliu, cu o expresie incredulă pe chipul brăzdat. Joseph n-ar fi încercat niciodată să vă omoare. De ce ar fi facut-o? Nu v-aţi văzut decât de cinci sau şase ori.

Rob se uită la Corrie, care îşi îndreptase privirea asupra lui, scuturând din cap.

– Sunt de aceeaşi părere cu Regulo. Nu mi-a plăcut niciodată prea mult de Joseph Morel, ştii bine. Dar n-ar fi încercat niciodată să te omoare. Ce motiv ar fi avut s-o facă?

– Din cauza a ceea ce-am descoperit în laboratorul lui secret. M-a surprins acolo acum câteva ore, când cercetam locurile. Era silit să mă facă să tac, şi nu avea nici un alt mijloc sigur ca s-o facă.

Regulo stătea tot în faţa tabloului de comandă, manevrând tastele şi acţionând comutatoarele.

– Vă înşelaţi, domnule Merlin. Morel are laboratorul acesta de douăzeci şi nouă de ani, de când a venit pe Atlantis. Şi n-a pricinuit niciodată vreun necaz nimănui - ba chiar dimpotrivă. Dacă vă uitaţi la munca pe care a făcut-o aici, veţi constata că şi-a câştigat zeci de distincţii medicale. A pus la punct tratamente care au rezolvat patru sau cinci probleme biologice cu adevărat spinoase.

– Cred. Dar de câte ori aţi fost dumneavoastră acolo, sau Corrie?

– Cornelia, nu ştiu, dar eu nu m-am dus niciodată. Lui Joseph îi plăcea să lucreze izolat, şi e o nevoie pe care o înţeleg perfect.

– Atunci nu puteţi afirma nimic despre ceea ce făcea.

Rob se apropie de birou, cufundându-şi privirea în ochii lui Regulo cu o intensitate dureroasă.

– Morel creştea goblini în laboratorul acela. Vreţi să vă explic ce sunt goblinii?

Regulo se opri din manevrarea tabloului de comandă şi rămase perfect nemişcat.

– Goblini? întrebă el în cele din urmă. Nu l-am auzit niciodată pe Joseph vorbind despre goblini. Ce înţelegeţi prin asta?

– Pur şi simplu, aşa îi numesc eu. E numele pe care li-l dădeau părinţii mei. Morel a provocat moartea părinţilor mei şi, fără Caliban, ar fi provocat-o şi pe a mea, din acelaşi motiv. Gregor şi Julia Merlin, tatăl meu şi mama mea, au avut ocazia să studieze doi dintre aceşti goblini. Ştiau de unde provin. Morel nu-şi putea permite să se lase reperat de nimeni, şi a aranjat să fie ucişi. L-a omorât pe tatăl meu într-un incendiu de laborator criminal şi pe mama mea într-un accident de avion provocat de un sabotaj. Şi a şters amintirile Sentei Plessey, când ea a descoperit din întâmplare crimele şi existenţa goblinilor - ea nu le spunea goblini, ci „Expies," dar era vorba de acelaşi lucru.

– Domnule Merlin, deliraţi. Tot nu ne-aţi spus încă ce sunt goblinii. Ce naiba contează numele pe care li-l dădea Morel?

Tonul lui Regulo era plin de solicitudine şi totodată de exasperare.

– Sunt fiinţe minuscule, care măsoară mai puţin de un metru şi cântăresc doar câteva kilograme. Când am auzit prima oară de aşa ceva, m-am gândit că nu pot fi umani, că trebuie să aparţină altei specii. M-am înşelat. Sunt umani, la fel de umani ca şi noi. Vă mai amintiţi ce făcea Joseph Morel înainte să lucreze pentru dumneavoastră?

– Bineînţeles, răspunse Regulo cu un aer intrigat. Făcea experienţe asupra întineririi şi a prelungirii vieţii - acesta este motivul pentru care l-am angajat. Voiam să continue în acelaşi domeniu, pentru *mine.* Ştiţi, desigur, că în boala pe care o am eu tratamentele obişnuite de întinerire sunt complet ineficiente.

– Mi s-a spus. Părinţii mei lucrau şi ei în acest domeniu în Laboratoarele Antigeria din Noua Zeelandă. Morel obişnuia să facă schimb de rapoarte şi rezultate cu ei - şi acum sunt sigur că uneori făceau schimb şi de materiale medicale. În acest fel au ajuns la ei primii goblini, într-o cutie etanşă de materiale medicale.

– Vreţi să spuneţi că Morel le-a expediat doi goblini părinţilor dumneavoastră, într-o cutie?

Vocea lui Regulo trăda o enervare crescândă.

– Bineînţeles că nu. Morel nu şi-a dat seama ce s-a întâmplat. Când a aflat, era prea târziu - goblinii ajunseseră deja la destinaţie. S-au ascuns în cutie fără să ştie nimeni nimic. Au ajuns la destinaţie, dar navetele de mărfuri nu sunt presurizate. Goblinii au murit în spaţiu, mult înainte de a ajunge pe Terra.

– Dar de ce ar fi vrut aceste fiinţe să se ducă la Laboratoarele Antigeria? întrebă Corrie, care se apropia de Rob şi asculta cu atenţie.

– Nu aveau nicidecum o intenţie atât de precisă. Nu aveau nici o idee despre locul în care vor ajunge - nu voiau decât să scape de aici. Numai din întâmplare au ajuns în acest laborator anume - o întâmplare relativă, pentru că părinţii mei făceau parte din cele câteva echipe de cercetare care efectuau regulat schimb de materiale şi informaţii cu Morel. Din acest punct de vedere, Laboratoarele Antigeria erau fără îndoială cel mai rău loc în care puteau ajunge. Vedeţi, tatăl meu şi-a dat seama imediat ce erau goblinii.

Rob tăcu o clipă, scrutând chipul lui Regulo.

– Aţi auzit vreodată despre ceea ce se numeşte *progerie*?

Corrie scuturã din cap. După câteva clipe de tăcere, Regulo ridică din umerii slabi.

– Nu pot decât să emit o supoziţie, zise el. Trebuie să fie inversul antigeriei, ceva legat de accelerarea ritmului de îmbătrânire.

– E ceva şi mai precis, zise Rob cu un oftat. Există o boală cât se poate de naturală numită progerie, care afectează un singur copil la câteva sute de milioane. Nou-născutul atins de această maladie ajunge la maturitate sexuală la câteva luni de la naştere. Este complet dezvoltat - dar minuscul - la unu-doi ani şi la şase sau şapte moare de bătrâneţe. Aceasta este progeria naturală, binecunoscută în analele medicale. Este provocată de o eroare genetică şi se manifestă printr-o dereglare glandulară. Cu condiţia să fie diagnosticată la timp - adică la mai puţin de două luni după naştere -, poate fi tratată cu succes. Pacientul poate avea o durată de viaţă normală atâta timp cât dispune de medicaţia necesară.

Rob ridică ochii spre marele ecran, pe care Lutetia continua să crească pe măsură ce Atlantisul reducea distanţa care despărţea cele două corpuri. Apoi reveni asupra lui Regulo.

– Morel a studiat această boală, spuse el cu glas obosit. Nu e surprinzător; dacă vrei să studiezi procesul de îmbătrânire, te interesezi de tot ceea ce-l poate accelera sau întârzia. Dar Morel a mers şi mai departe. Într-un anumit stadiu al cercetărilor sale, a descoperit o metodă care îi permitea să facă mai mult decât să înţeleagă ce era progeria. *A găsit un mijloc de-a o provoca.*

– Adică s-o provoace la oameni normali? întrebă Corrie.

Rob încuviinţă din cap.

– Prin intermediul drogurilor, operaţiilor sau poate al amândurora. Putea provoca progeria, facea să se dezvolte un copil care ajungea la maturitate, se reproducea şi murea în câţiva ani. Aceştia sunt goblinii. O colonie de *oameni,* toţi afectaţi de progerie artificială. Nu ating niciodată mai mult de un sfert din talia normală şi cântăresc doar o zecime din greutatea noastră. Şi mor după câţiva ani. Morel îi reproducea acolo, în laboratorul acela.

– Aşteptaţi un minut, zise Regulo, care îşi împinsese fotoliul departe de birou şi-l măsura pe Rob cu un aer perplex. Dacă vorbiţi serios - şi nimic din toate acestea nu este uşor de crezut „goblinii" dumneavoastră au doar câţiva ani. În plus, dacă sunt atât de mici cum spuneţi, capacitatea lor cerebrală nu se apropie nici pe departe de aceea a unui om normal. N-ar putea avea nici cea mai mică idee despre cum să scape de pe Atlantis. Dar încercaţi să insinuaţi că unii au facut-o, acum foarte mult timp. Cum ar fi putut învăţa suficient despre lumea exterioară ca s-o facă?

Rob simţi că braţul începea din nou să-l înţepe uşor, dar reuşi să facă abstracţie.

– Au avut ajutor. Sunt în vârstă de numai câţiva ani, şi aveţi dreptate în ceea ce priveşte capacitatea lor cranianã redusă, deşi au capete destul de mari pentru talia lor. În mod logic, n-ar fi putut niciodată să-şi închipuie altă lume în afara laboratorului dacă n-ar fi existat şi un alt factor. Caliban. L-am văzut o dată la fereastra laboratorului. Poate comunica bine cu goblinii, cel puţin suficient pentru a le da o noţiune despre lumea exterioară. Sunt sigur că el i-a ajutat să fugă de aici.

– Caliban!

Expresia lui Regulo era indescifrabilă, dar se înfundă încet în fotoliul lui, cu un aer gânditor.

– De ce ar fi făcut Caliban aşa ceva?

– Nu pretind că aş fi capabil să înţeleg motivele lui, dar el şi goblinii au o legătură puternică. Avea, ca şi ei, un motiv foarte întemeiat să se teamă de Joseph Morel şi să-l urască. Caliban i-a ajutat să fugă, cel puţin pe câţiva dintre ei. Necazul este că imaginea pe care o are Caliban despre lumea exterioară este cel puţin ciudată. A putut să le spună cum să iasă pe ascuns, dar se pare că nu şi-a dat seama că puteau muri în timpul călătoriei din lipsă de oxigen. A sfârşit prin a înţelege, recent, şi i-a venit altă idee. I-a ajutat să se ascundă într-o capsulă spaţială dotată cu un propulsor Mischener. Capsulele acestea sunt prevăzute cu oxigen şi cu rezerve de hrană. Cu puţin noroc, goblinii ar fi trebuit să ajungă în viaţă într-un loc unde să poată fi ajutaţi de oameni.

– Dar credeţi că n-au reuşit?

O anumită tensiune începea să se manifeste în atitudinea lui Regulo.

– Ştiu sigur că nu. Capsula a ajuns în vecinătatea Lunii, dar ei erau morţi la sosire.

– Şi de unde ai aflat toate acestea? întrebă Corrie, care umplu din nou vapoinjectorul, chiar lângă Rob. Şi de unde ai auzit de progerie? Nu eşti biolog.

– Am avut ajutor.

Cu mâna dreaptă, Rob îşi frecă uşor antebraţul dureros. Suferinţa se intensifica din nou.

– Deţin cea mai mare parte a informaţiilor dintr-o sursă terestră. Singurul lucru pe care nu-l puteam descoperi de-acolo era motivul acestei afaceri. El se găseşte aici.

Se întoarse din nou spre Regulo.

– Goblinii au fost lansaţi de aici - o lansare neautorizată care a fost înregistrată de detectorii din Centură. Dar au murit pe traseul spre sistemul Terra-Lună. Au suferit o acceleraţie prea puternică pentru organismul lor.

Regulo, care se apucase din nou să manipuleze butoanele tabloului de comandă, ridică ochii spre Rob.

– Cu un propulsor Mischener? Ştiţi bine că nu poate depăşi jumătate de g. Vreţi să spuneţi că goblinii sunt incapabili să reziste unei acceleraţii de acest ordin?

– Nu ştiu la ce puteau rezista. Au suferit o acceleraţie de treizeci sau patruzeci de g, suficientă pentru a omorî pe oricine dintre noi. Şi nu propulsoarele Mischener sunt responsabile de asta.

– Atunci ce? Cunoaşteţi regulamentele privind acceleraţia propulsoarelor. Nu există nici unul, în tot Sistemul, care să poată realiza patruzeci de g.

– Aşa i-am zis şi eu lui Howard Anson.

Rob îl observa cu atenţie pe Regulo, căruia numele păru să-i provoace o reacţie vizibilă.

– Dar mi-am dat seama că mă înşelam. În timpul călătoriei de pe Pământ spre Atlantis, mi-am zis că există un mijloc de a obţine o asemenea acceleraţie fără a trebui să modifici propulsoarele navelor. Şi e un mijloc susceptibil să vă seducă pe *dumneavoastră,* domnule Darius Regulo, mai mult decât pe oricine altcineva.

Rob ridică ochii spre ecran. În ciuda celor zise de Regulo mai devreme, Lutetia părea să crească în continuare.

– Şi ce l-ar putea seduce pe Darius Regulo, după părerea dumneavoastră?

Cuvintele liniştite îl întrerupseră pe Rob din contemplarea asteroidului.

– Mi-aţi dat de înţeles chiar dumneavoastră, ultima dată când am venit aici, răspunse el pe un ton amar. Am fost prea prost ca să înţeleg. Mi-aţi vorbit mult despre mijloacele de-a transporta materialele şi despre problema întârzierilor în interiorul Sistemului. Ideea dumneavoastră era deja pusă la punct în momentul acela. Ar fi trebuit să bănuiesc ce aveaţi în cap când aţi închiriat „Păianjenii" de la mine şi mi-aţi cerut să construiesc „vrejul fermecat", în loc să apelaţi la Keino. El lucra pentru dumneavoastră, şi era expert în construcţii spaţiale. Pentru el aveaţi o misiune mai importantă.

– Nu, domnule Merlin, nu mă înţelegeţi greşit, zise Regulo, a cărui expresie era un amestec ciudat de orgoliu şi resemnare. Sunteţi un tehnician al construcţiilor mai bun decât va fi Keino vreodată. Dumneavoastră v-am încredinţat misiunea mai dificilă, şi nu invers. Până unde aţi mers cu ideea asta?

Întrebarea aceasta era o trăsătură tipică a bătrânului Regulo. Rob se întrebă deodată dacă nu-l judecase greşit.

– Am estimat-o doar în linii mari, zise el. Se pleacă tot de la „Păianjen", dar de data asta ţese un alt fel de pânză. *Rachetele sunt un nonsens.* Era scris acolo, pe biroul dumneavoastră, chiar în timp ce vorbeam, dar eu n-am urmărit ideea suficient de departe. Ar fi trebuit să ştiu că nu vă veţi opri la „vrejul fermecat"; el vă permitea doar să urcaţi de pe Terra şi să coborâţi la loc. Dumneavoastră voiaţi să puteţi transporta materiale în întreg Sistemul,

fară să utilizaţi propulsoare. „Păianjenul” vă putea furniza mijlocul.

Rob se întrerupse o clipă ca să-şi privească antebraţul stâng care îl furnica. Durerea revenea. Îşi masă braţul cu mâna dreaptă, întrebându-se dacă senzaţia nu era pur psihosomatică.

– Să fileze alt cablu, reluă el în sfârşit. Ca la „vrejul fermecat” cu cabluri supraconductoare şi un sistem de tractare solidare cu cablul de susţinere. De data aceasta, puneţi centrala de energie în *centru,* cu o lungime egală de fiecare parte. Îl fabricaţi în spaţiu, dar nu este nevoie să-l coborâţi nicăieri, şi nici să-l ancoraţi. Îl lăsaţi suspendat aproape de orbita lui Marte, sau pe Centură, sau lângă Pământ - în puncte-cheie ale Sistemului. Apoi îl faceţi să se rotească în jurul centrului, ca două spiţe ale unei roţi. Presupun că aţi început cu două, unul în Centură şi altul în apropierea Pământului?

Regulo încuviinţă calm din cap. Încetase să tasteze la pupitrul de comandă şi părea mai destins.

– Am început numai cu două. Nu e decât începutul. Cu cât sunt mai multe, cu atât funcţionarea globală este mai eficientă. Mă gândeam că am putea construi vreo cinci mii în regiunea cuprinsă între Centură şi Terra.

– Puteţi controla atâtea?

– Cu Sycorax? Foarte uşor. Putem urmări mult mai multe. Există deja milioane de orbite în bazele de date, n-ar însemna decât câteva în plus, explică Regulo pe tonul răbdător al unui profesor. V-am spus deja, domnule Merlin. *Gândiţi la scară mare.* Sistemul este uriaş. Trebuie să vă acordaţi modul de-a gândi la scara lui.

Corrie urmărise conversaţia cu incredulitate crescândă. Imaginea trupului lui Morel dispăruse de pe ecran şi, odată cu ea orice gând de-a se duce să-l recupereze din acvasferă. Cei doi bărbaţi păreau fericiţi să se lanseze într-una dintre interminabilele lor discuţii tehnice. Tonul doctoral al lui Regulo îi pusese răbdarea la încercare.

– Chiar nu aveţi nici un sentiment, nici unul, nici celălalt? interveni ea tăios. Morel e mort acolo. Caliban parcă a înnebunit şi voi staţi aici, croşetând poduri spaţiale. Şi goblinii, Rob? începi prin a ne spune că în laboratorul lui Morel sunt copii, apoi te apuci să discuţi despre cu totul altceva.

În timp ce vorbea, îşi dădu seama că ei n-o auzeau. Nici unul nu se întoarse măcar spre ea. Un fir nevăzut, întins între ei, îi lega unul de celălalt.

– Dumneavoastră cum vedeţi lucrurile, domnule Merlin? întrebă Regulo, aţintind strălucirea ochilor sfredelitori pe chipul palid al interlocutorului său.

– Exact ca dumneavoastră. Aveţi pe orbită liberă un cablu rotindu-se de-a lungul a mii de kilometri.

Rob se aplecă în faţă şi Regulo se retrase mai în spate cu fotoliul lui, ca şi cum ar fi vrut să fugă de el.

– Acum să presupunem că vreţi să expediaţi o capsulă spaţială de pe Centură până pe Lună, continuă Rob. O faceţi să ajungă în mijlocul cablului, unde se află centrala de energie. Centrul de gravitaţie al cablului se deplasează în cădere liberă cu aproximativ aceeaşi viteză ca şi capsula, ceea ce face să nu folosiţi decât foarte puţină masă de reacţie pentru întâlnire - iar propulsoarele capsulei nu au nevoie să furnizeze o acceleraţie mare, o fracţiune de g este suficientă. Odată capsula ajunsă

în mijlocul cablului, o lăsaţi să alunece de-a lungul scării de tracţiune. Pe măsură ce se depărtează de centru, suferă o acceleraţie centrifugă crescătoare şi vă folosiţi de sistemul de tracţiune pentru a o reţine. Când ajunge în extremitatea cablului, acceleraţia la care este supusă este enormă. Atunci o eliberaţi şi ea intră în cădere liberă - dar i-aţi imprimat o viteză iniţială importantă. Am calculat vreo două exemple. Un cablu de circa patru mii de kilometri lungime cu o viteză de douăzeci şi patru de kilometri pe secundă în capete - aproximativ viteza orbitală a lui Marte - v-ar da treizeci de g în fiecare capăt. *Asta* i-a omorât pe goblini.

Regulo, care se dăduse tot mai mult în spate cu fotoliu cu tot, ajunsese acum aproape de perete.

– N-au avut noroc. Dacă vreţi, putem spune că a fost vina lui Caliban. N-a primit niciodată date despre transportul de pasageri în spaţiu, şi inteligenţa nu poate înlocui experienţa. A trimis capsula pe o „Praştie” de mărfuri - un cablu mai scurt, care imprimă acceleraţii ridicate şi care n-a fost prevăzut niciodată pentru pasageri.

Rob se apropiase de birou.

– Aveţi şi „Praştii” pentru navele de pasageri?

– Tocmai le-am construit pe primele două, acum o lună. Aş putea afla ce cablu au folosit goblinii dacă verific momentul unghiular al fiecăruia dintre ele. De fiecare dată când folosim o Praştie, creştem sau diminuăm momentul unghiular.

Regulo se ridică, cu spatele rezemat de perete.

– Pierdem când lansăm o încărcătură spre Soare şi câştigăm când primim ceva provenit de pe Marte sau din Centură. Cu condiţia să transportăm aceeaşi masă de materiale în ambele sensuri, tot sistemul

se echilibrează - exact ca „vrejul fermecat” de pe Pământ. Urma să vă dau detalii despre „Praştii” imediat ce o ţineam bine pe Lutetia sub control. Aveţi ideea generală, dar veţi fi surprins când veţi vedea în ce măsură se poate reduce timpul de transport.

Glasul lui Regulo deveni brusc mai aspru şi mai intens.

– Bun, ajunge. „Praştia” a fost folosită într-un mod pe care nu l-am prevăzut niciodată. Dacă spuneţi adevărul, a ucis doi „goblini”. Şi restul? Joseph făcea un soi de experienţe sociologice, asta vreţi să spuneţi? Dacă dispunea aici de o colonie autoreproducătoare, în treizeci de ani s-a succedat o mulţime de generaţii. Mă întreb ce tip de structură socială s-ar fi putut dezvolta în felul acesta. Joseph v-a spus ce încearcă să facă această colonie, înainte să-l prindă Caliban?

– Nici un cuvânt, zise Rob, ridicându-se. Morel nu avea nici cea mai mică intenţie să-mi spună ceva. Era un om logic, şi oamenii logici nu se obosesc să explice lucruri unui mort. Am mai avut un factor de luat în considerare cât timp am fost încuiat în laboratorul acela. Morel nu este antropolog. Nu-l interesau câtuşi de puţin structurile sociale. Nu mi-a zis niciodată ce făcea, dar vedeţi dumneavoastră, domnule Regulo, *eu oricum ştiu.*

– Exact de asta mă temeam, zise Regulo cu o voce mai calmă decât oricând. În momentul în care aţi intrat aici fără Morel, m-am gândit că s-ar putea ca jocul să se fi sfârşit.

Arătă cu o mână fină tabloul de comandă.

– În timp ce vorbeaţi, am trimis un semnal echipelor de întreţinere ca să părăsească Atlantisul

de urgenţă. Acum sunt toate în larg, întrebându-se ce se întâmplă. Vedeţi navele acelea două?

Pe ecran, două cargouri mari spaţiale pluteau în apropiere de Atlantis. Lângă ele, umplând ecranul ca un balon enorm, Lutetia, încălzită la maximum, lăsa să-i scape vălătuci de corpuri volatile.

– Trebuie să ducem această discuţie la o concluzie logică, reluă Regulo. Presupun că îmi pierd vremea dacă vă ofer o cotă-parte din Compania Regulo?

Rob clătină din cap cu un aer sumbru. Efectul anesteziculului se risipea şi braţul lui stâng era din nou pradă unor junghiuri insuportabile.

– Aşa mă gândeam şi eu.

Regulo stătea cu mâinile la spate, rezemat de perete. Un panou alunecă într-o parte, dezvăluind un coridor slab luminat.

– Respectăm banii, şi dumneavoastră, şi eu, dar ei n-au fost niciodată motorul principal al actelor noastre. Păcat, oftă el. Am fi putut face lucruri mari împreună.

– Ştiu. Lucruri mari, zise Rob cu glas abia perceptibil. Ca să lucrez pentru dumneavoastră, domnule Regulo, aş fi dat tot ce aveam. Dar asta e altceva. Îmi place să câştig, dar sunt reguli peste care nu pot trece.

Îşi drese glasul şi adăugă mai tare:

– S-a terminat.

– Nu chiar.

Regulo facu un pas înapoi, pe coridor. Rob şi Corrie nu se urniră.

– Atlantisul e terminat, aşa este. La puţin timp după venirea dumneavoastră, am reglat comenzile ca să intre în coliziune directă cu Lutetia. Ne mai rămân ceva mai mult de cincisprezece minute până

la impact, preciză Regulo cu un gest în direcţia ecranului, unde imaginea asteroidului creştea de la o clipă la alta. După care gata cu Atlantisul! Gata cu Morel, gata cu goblinii, gata cu Caliban şi cu Sycorax! Veniţi cu mine, altfel gata şi cu Rob, şi cu Cornelia!

Panoul începea să se închidă la loc.

– O să reţin nava pentru voi, adăugă Regulo, ai cărui ochii vii căpătaseră un aer implorator. Grăbiţi-vă! Nu vreau să vă pierd, nici pe unul, nici pe celălalt.

În vreme ce panoul se închidea de tot, Corrie ocoli rapid biroul ca să examineze reglajele comenzilor. Rob o urmă cu paşi istoviţi.

– Ce acceleraţie maximă pot suporta propulsoarele Atlantisului? întrebă el.

– Cam treizeci la sută din g.

Fără să aştepte părerea lui Rob, Corrie efectuă reglaje noi.

– Dar întrebarea nu este asta, explică ea. Suprafaţa externă ar ceda la mult mai puţin decât atât. Nu cred că putem încerca mai mult de o sutime de g.

– Ce s-ar întâmpla dacă membrana exterioară se rupe?

– Am fi pierduţi. Acvasfera ar îneca propulsoarele.

Rob se apropiase de consola de afişaj şi conectă ecranul pe o cameră plasată în exteriorul Atlantisului.

– Nu putem folosi propulsorul acesta, zise el. Ar fi cel mai bun ca să ne ducă în direcţia potrivită, dar l-am prăji de tot pe Regulo. O să iasă prin tunel. Ia cele două propulsoare de alături şi echilibrează-le impulsurile. Va fi destul de aproape de tangentă, nu vom pierde decât o mică fracţiune din eficienţă.

Rob se aplecă peste birou, crispându-se de durere când trebui să se rezeme uşor în mâna mutilată.

– Dă-le cincizeci la sută din g.

– E mult. O să avem probleme cu Supravegherea - nu avem autorizaţie decât pentru jumătate din acceleraţia asta.

Râse, văzând expresia lui Rob.

– Dacă evităm Lutetia, te las pe tine să te descurci cu Comitetul Federaţiei Spaţiului Unit.

Percepură o uşoară zguduitură când cele două propulsoare intrară în funcţiune. Pe ecran, imaginea Lutetiei rămase nemişcată.

– Nu merge, Rob.

– Dă-le timp. Trebuie o perioadă până când acceleraţia se face simţită. E bine că n-am folosit primul propulsor, adăugă Rob, uitându-se pe alt ecran. Iată-l pe Regulo care iese din tunel.

O mică siluetă în costum alb tocmai apăruse din ieşirea cea mai apropiată de cele două nave în aşteptare.

– Ce se va întâmpla dacă nu reuşim să salvăm Atlantisul?

Rob ridică din umeri.

– Cu atât mai rău pentru noi. După dispariţia Atlantisului, Regulo nu va mai avea de ce să se teamă, chiar dacă reuşim să scăpăm. Fără goblini şi fără Caliban, nu voi avea nici o dovadă. El este cel care are bani şi influenţă. Nimeni n-o să mă creadă, niciodată.

Valorile afişate de indicatorii de constrângere plasaţi pe suprafaţa acvasferei depăşeau mult limitele de siguranţă. Supuse unei acceleraţii continue, cele patru miliarde de tone de apă voiau să rămână în urmă.

– O să fie la mustaţă, zise Corrie, cu ochii aţintiţi spre globul de foc care începea acum să alunece încet într-o parte pe ecran. Suprafaţa Atlantisului pare să reziste. Trebuie să trecem pe lângă Lutetia fără ca vreo parte din acvasferă să înceapă să fiarbă. Ştiu sigur că membrana n-ar rezista.

– *Uită-te pe ecranul celălalt!*

Uimită de tonul lui Rob, Corrie îşi îndreptă imediat atenţia spre al doilea afişaj.

– Ce face acolo, Rob?

– Nu ştiu. Poţi capta semnalele audio?

Costumul lui Regulo apărea pe ecran ca o minusculă pată albă. În loc să se îndrepte spre navele care aşteptau, se deplasa cu mişcări dezordonate, înainte şi înapoi. Sub impulsurile capricioase ale reactorului său individual, se apropia de suprafaţa topită a Lutetiei. Asteroidul ardea în faţa lui, cu o căldură albă uriaşă, care umplea cerul.

– Îl am în căşti.

Cuvintele tinerei fură acoperite de un mormăit răguşit şi dureros, ţâşnit din fundul gâtului lui Regulo.

– E orbit de Lutetia. Scutul fotonic al acestui costum spaţial n-a fost prevăzut niciodată pentru o asemenea intensitate. Corrie, şi-a pierdut de tot simţul de orientare.

Mişcarea dezordonată înainte şi înapoi încetase. Regulo se rotea acum în jurul lui, descumpănit, reactorul lui aruncând jeturi la nimereală. Costumul de protecţie alb continua să se apropie de suprafaţa Lutetiei.

– A clacat, Rob, zise Corrie printre hohote de plâns. Ascultă-l! Nu mai ştie ce se întâmplă.

– I-ai luat pe Alexis şi pe Nita, zicea vocea răguşită cu o intensitate sălbatică. Nu şi pe mine. O să te bat încă o dată! O să te îmblânzesc!

Rob se întoarse spre celălalt ecran. Sfera dilatată a Lutetiei trecea acum maiestuoasă pe lângă Atlantis, părând suficient de aproape ca să poată fi atinsă, dar ştiau că o s-o evite. Braţul lui începu să-l tortureze din nou. Cum era posibil, când orice alimentare era decuplată?

Se prăbuşi în scaun, strângând antebraţul stâng cu mâna dreaptă. Atlantisul gemea şi se deforma de jur-împrejurul lor, scârţâitul jalnic al îmbinărilor încovoiate şi al pereţilor maltrataţi acoperind ţipetele furioase de sfidare transmise din costumul lui Regulo.

Când Rob îi facu semn tinerei să decupleze propulsoarele, văzură silueta minusculă a Regelui Cerurilor plonjând spre ultima întâlnire.

18.

„Cor contritum quasi cinis, gere curam mei finis”

– Senta şi Corrie ar trebui să se întoarcă în câteva minute.

Howard Anson, aşezat lângă fereastră, observa fluxul neîncetat al circulaţiei care se îndrepta spre baza „vrejului fermecat”. O expresie meditativă îi marca trăsăturile rafinate.

– Ce spun medicii, domnule Merlin? Sunteţi pe cale să vă vindecaţi?

– Aşa mi-au zis. Încep chiar să cred. Puteţi căuta în baza dumneavoastră de date, domnule Ason, şi să-mi spuneţi dacă este posibil să mori de durere?

– Bineînţeles. N-o să auziţi niciodată un medic afirmând aşa ceva - vor spune că a cedat inima sau că v-aţi pierdut dorinţa de viaţă sau o altă inepţie de genul acesta. Să mori de durere era altădată un fapt foarte obişnuit - Anson se înfioră -, slavă Domnului pentru antalgicele moderne. Dar de ce întrebaţi? Aveţi de gând să încercaţi?

– Nu. Am facut-o deja. Dacă prietena mea n-ar fi sfârşit prin a trece peste sfaturile tuturor celor care se aflau la bordul navei, nu cred că aş mai fi fost acum aici. A tăiat ce mai rămăsese din mâna mea cu un laser chirurgical.

– Îi datoraţi mult. A încălcat toate regulamentele Sistemului ca să vă aducă aici la viteză maximă. Aţi călătorit în medie cu doi g - semnalele de alarmă ale circulaţiei spaţiale s-au declanşat pretutindeni, de aici până în Centură. Nu mi-aţi spus că treaba asta -

Anson facu un gest în direcţia mâinii lipsă a lui Rob - se poate debranşa când vreţi? Ar trebui să vă cereţi banii înapoi.

– Am vorbit despre asta. Oamenii care mi-au adaptat-o nu luaseră în calcul că eu o s-o rup ca s-o transform în şurubelniţă, iar eu nu ştiam că Morel o să topească o parte din Atlantis ca să mă stropească cu picături de metal.

Rob se întinsese în pat, lângă fereastra largă, susţinut în poziţie şezândă de un teanc de perne. Avea faţa emaciată, dar uşor colorată. Anson era mulţumit să-l vadă refacându-se atât de repede.

– Aţi găsit o explicaţie pentru ceea ce vi s-a întâmplat? întrebă el. Mi-aţi spus într-o zi că mâinile astea rezistă la orice.

Rob zâmbi.

– Depinde ce înţelegeţi prin orice. Se pare că eu am găsit o metodă de a depăşi orice limite, dar nu e ceva care se întâmplă prea des. Începeţi prim a sfâşia stratul protector de piele, până la schelet. Apoi lăsaţi să cadă o picătură de nichel lichefiat chiar pe terminaţia receptoare a nervului ulnar, în interiorul mâinii. După care e suficient să adăugaţi câteva picături de apă şi de sepia secretată de Caliban în lupta lui cu Morel pentru a obţine o minunată micropilă. Nu poate să scoată mai mult de un milivolt -, dar îl trimite exact în nervii mei senzitivi.

– Sper că aţi aranjat să modificaţi concepţia noii dumneavoastră mâini ca să nu se mai repete.

Anson zâmbea insensibil la grimasele pe care le făcea Rob evocând aceste amintiri.

– N-o să se mai repete, sunt gata să pun pariu pe ce vreţi. O să-mi fac o viaţă liniştită - o să lucrez în

oţel rapid sau o să vopsesc „vrejul fermecat” ca să nu ruginească.

Rob se uită pe fereastră, în direcţia bazei „vrejului fermecat”.

– Chiar aveţi de gând să urcaţi? Credeam că sunteţi alergic la orice idee de călătorie spaţială.

– Nu prea ştiu. Senta încearcă să mă convingă.

Anson, care îşi pierduse zâmbetul, părea să aştepte ceva.

– O să vă răspund la întrebare, dacă îmi răspundeţi sincer la una de-a mea, adăugă el după o clipă.

Rob îşi întoarse rapid privirea de la fereastră.

– Pun pariu că ştiu ce vreţi să mă întrebaţi. Cred că aţi fi mai fericit fără să ştiţi răspunsul, dar, dacă vreţi într-adevăr să ştiţi, o să vă spun.

– Trebuie să ştiu. Nu e vorba doar de curiozitate. Trebuie să iau o decizie personală, în funcţie de ceea ce o să-mi spuneţi.

Cei doi bărbaţi priveau vehiculele încărcate de pasageri şi de mărfuri alunecând în ambele sensuri de-a lungul „vrejului fermecat”. Se lăsa seara, iar vagoanele dispăreau în câteva minute din raza vizuală, înălţându-se în amurgul purpuriu ca să iasă în scurt timp deasupra umbrei terestre. Rob aşteptă, lăsându-l pe interlocutorul său să stabilească ritmul conversaţiei.

– E o întrebare simplă, zise în cele din urmă Anson. Am remarcat că spuneţi multe lucruri, dar există un subiect pe care l-aţi evitat întotdeauna. Ce făcea de fapt Joseph Morel cu goblinii? Am admis deja că nu era interesat nici un pic de structurile sociale pe care le-ar fi putut stabili. Trebuia să existe un motiv pentru experienţele lui. Care era?

– Într-un fel, aş fi preferat să nu fi descoperit niciodată. Vedeţi ce i-a adus Sentei secretul acesta - o spălare de creier şi dependenţa de taliza. Aţi auzit că lua drogul acesta de doisprezece ani, dar acum sunt convins că o face de cel puţin douăzeci şi cinci. Au drogat-o imediat după ce i-au spălat creierul.

Chipul lui Rob părea obosit şi brăzdat de riduri, marcat de evenimentele recente.

– Aveţi dreptate, continuă el. Morel nu avea decât un interes biologic şi medical pentru goblini. Asta era viaţa lui. Vă mai amintiţi de prima dată când ne-a vorbit Senta despre *cancer crudelis* şi *cancer pertinax*? Ne-a spus că Morel a descoperit un tratament pentru *crudelis,* dar nu şi pentru *pertinax. Î*ncercările lui reuşeau pe animale, dar la oameni provocau efecte secundare mortale, care făceau orice remediu inutil. Din punct de vedere chimic, diferenţele dintre oameni şi animale sunt foarte mici, dar sunt capitale. Gândiţi-vă la Morel. Regulo îi oferea siguranţa de care avea nevoie pentru toate experienţele lui. Dacă Regulo murea, se termina cu siguranţa lui. Trebuia să descopere un remediu pentru *cancer pertinax* înainte să fie prea târziu - un remediu utilizabil pe oameni. Starea lui Regulo se înrăutăţea încontinuu - l-am văzut schimbându-se, chiar şi în scurta perioadă în care l-am cunoscut.

– Dar nu aţi spus că tratamentele lui Morel îl ajutau?

– Ba da. Fără ele, ar fi murit acum mulţi ani de zile. Morel se apropia de rezultat, dar nu avea un remediu veritabil. În schimb, avea altceva - un mijloc de a provoca progeria la oameni. Acolo, pe Atlantis, a putut să creeze o rasă de goblini - fiinţe

minuscule, cu o durată de viaţă foarte scurtă, asupra cărora avea control absolut.

Urmă o tăcere lungă. Anson, gâtuit, ezita să pună o întrebare.

– Creştea goblini ca să studieze boala? întrebă el în cele din urmă.

– Mai rău de-atât, răspunse Rob, căruia îi fugise sângele din obraji. Mai ţineţi minte că le spunea „Expies”? Erau cobai pentru experienţele lui. Morel putea inocula boala goblinilor lui. Când i-am văzut eu în laborator, unii erau sănătoşi - grupul de referinţă - iar ceilalţi sufereau de *cancer pertinax.* Care este animalul de laborator ideal pentru a studia un tratament dacă vreţi să obţineţi aceleaşi efecte secundare ca pe oameni?

Anson nu răspunse.

– Cel mai bun cobai este omul, reluă Rob. Iată de ce „creştea” Morel goblinii, singurul motiv al existenţei lor. Putea urmări o generaţie completă în doi ani. Şi Regulo era la curent.

Anson se uită pe fereastră, evitând privirea lui Rob.

– Aveţi dreptate şi de data asta. Dacă stau să mă gândesc bine, aş fi preferat să nu aflu niciodată. Acum înţeleg de ce păreaţi cu cincisprezece ani mai bătrân când v-aţi întors pe Terra. Sunteţi sigur că Regulo era la curent?

Rob încuviinţă din cap.

– Ştia. Regret numai că n-am reuşit să am faţă de Regulo aceeaşi aversiune pe care am avut-o faţă de Morel. *Îmi plăcea* bătrânul, înţelegeţi? într-un fel, el a fost pentru mine cel mai apropiat echivalent al unui tată pe care nu l-am cunoscut niciodată. Nu ştiu dacă a avut ceva de-a face cu moartea părinţilor mei, şi că prefer să nu aflu vreodată. Dar

sunt absolut sigur că ştia ce face Morel cu goblinii. Boala îl împinsese la ultimele extreme. Vă mai amintiţi ce ne-a zis Senta despre „setea lui de viaţă”?

Regulo nu voia să moară. Ajunsese într-un punct în care ar fi făcut *orice* ca să trăiască în continuare, absolut orice.

– Dar de ce a făcut Morel asta? El nu avea boala lui Regulo, nu avea nimic veritabil de câştigat din aceste experienţe.

– Nu-l cunoaşteţi pe Morel. Dacă era un lucru pentru care era dispus să-şi dea viaţa, cred că acesta era Caliban. Pentru el, *asta* era experienţa importantă. Nu cred că s-a gândit vreodată la goblini altfel decât la nişte animale de laborator folositoare. Poate nici nu sperase că Regulo va accepta ideea; dar, odată ce începuseră, era nevoit să păstreze secretul lor.

– Aşadar, nu Regulo a venit cu ideea, el nu avea cunoştinţele medicale necesare, zise Anson, frecându-şi gânditor vârful nasului. Dar presupun că, dacă îţi dai acordul pentru o asemenea chestie, e aproape la fel de grav ca şi dacă l-ai sugera. Nu credeţi?

– Nu neapărat, răspunse Rob, îndreptând spre Anson o privire pătrunzătoare. Întrebarea asta nu vă stă în fire. Unde vreţi să ajungeţi?

– Am ascultat tot ce mi-aţi povestit despre Atlantis. Unele lucruri mi se par încă de necrezut. Aş vrea să vă pun în faţa unei alte posibilităţi.

Anson, trădând o emoţie pe care Rob nu i-o sesizase niciodată pe chip, bătea nervos cu vârful degetelor în pervazul ferestrei.

– Nu este posibil ca prietena dumneavoastră să fie şi ea la curent cu aceste experienţe? A trăit mult timp pe Atlantis şi ştia tot ce se întâmplă acolo.

– Am înţeles. Inutil să vă arătaţi atât de prevăzător, zise Rob, oftând. M-am gândit şi eu, încă demult. Când m-am întors din laborator, după ce Caliban l-a omorât pe Morel, am găsit-o pe Corrie împreună cu Regulo. Morel mă lăsase singur peste patru ore - şi nu mă puteam împiedica să nu mă întreb ce făcuse în tot acest timp. Singurul răspuns care avea sens nu-mi făcea o plăcere deosebită: Morel a discutat afacerea cu Regulo, ca să decidă ce să facă cu mine. Corrie ar fi putut fi de faţă la discuţia lor.

– Nu cred. Vreţi să spuneţi că Regulo şi Corrie căzuseră de acord ca Morel să vă omoare?

– Nu am spus asta, şi nu cred că a fost cazul. A fost o decizie personală a lui Morel - contrară ordinelor lui Regulo. Poate s-a întors în cabinetul de lucru spunându-i lui Regulo că eu l-am atacat şi că a fost silit să mă omoare ca să se apere. Are dreptul să cred o grămadă de lucruri despre Regulo, dar nu pot să cred că ar fi ordonat să fiu omorât.

Anson nu zise nimic, dar expresia lui făcea ca orice cuvânt să fie de prisos.

– Ştiu, zise Rob. Doamne, am şi eu nevoie să-mi păstrez câteva iluzii! Nu vom şti niciodată dacă mă înşel sau nu. Regulo e mort. N-o să-i mai putem pune niciodată întrebarea. Aţi descoperit dacă frumoasa Corrie e într-adevăr fiica lui Regulo?

– Asta mi-a deşteptat primele bănuieli. Este, fără nici o îndoială. Dar dumneavoastră v-a spus că nu este. De ce? Ce o putea face să-şi renege tatăl?

Anson începuse să măsoare încăperea cu paşi mari, netezindu-şi reverele pentru a îndrepta nişte cute imaginare.

– Vă pot da două motive, spuse Rob. Puteţi să alegeţi. Ori voia într-adevăr să se disocieze de teamă că oamenii o vor acuza că beneficiază de favoritism în cadrul Companiei Regulo. Ori pentru că ştia ce făcuse el şi nu putea suporta ideea. Ar mai fi o a treia posibilitate, care îmi displace şi mai mult.

– Voia, pur şi simplu, să se *creadă* că nu are nici o legătură directă cu Regulo, pentru că era la curent cu aceste experienţe şi voia să le vadă reuşind la fel de mult ca şi tatăl ei?

Rob încuviinţă din cap. Se lăsase pe perne, cu ochii închişi.

– De asta mă tem, domnule Anson. Vă mai amintiţi o caracteristică pe care am descoperit-o amândoi despre *cancerul pertinax*? Are un caracter puternic ereditar.

Howard Anson încremeni.

– Credeţi că tânăra ar putea...

– Sunt aproape sigur de asta. E încă în primul stadiu, dar are deja semnele preliminare. Priviţi-o atent când e menţionat subiectul. Se controlează bine, dar i se citeşte în ochi. O să mai treacă ceva ani înainte de apariţia primelor simptome, aşa s-a întâmplat şi la Regulo.

– Vă daţi seama că sunteţi pe cale să schiţaţi un tablou contradictoriu?

Anson se apropiase de fereastră, scrutând cerul spre est. Apăruseră primele stele, dar el nu le vedea. Căuta Atlantisul, care se afla încă la cincizeci de milioane de kilometri de ei şi se apropia încet

dinspre Centură. Îi va trebui luni ca să ajungă pe orbita Pământului.

– Mi-aţi spus că frumoasa Corrie îl detesta pe Morel, reluă el în cele din urmă. Acum daţi de înţeles că s-ar fi putut supune tratamentelor lui.

– Ştiu. Combinaţia asta vi se pare prea neverosimilă?

– Nicidecum, dar credeam că *dumneavoastră* aţi socotit-o neverosimilă, zise Anson cu un râs aspru, lipsit de veselie. Eu am aflat demult că oamenii sunt complicaţi. Nu există practic nici o limită pentru gradul de paradox care poate exista în aceeaşi persoană. Sunt mulţumit să văd că învăţaţi şi dumneavoastră. Ce o să faceţi acum?

– Acum? replică Rob, deschizând din nou ochii şi ridicând din umeri. O să construiesc alte poduri spaţiale. Perfecţionez „Praştia", apropii hotarele Sistemului Solar - Regulo a lăsat destule treburi neterminate ca să am ce face toată viaţa.

– Vă eschivaţi de la adevărata întrebare. Ce o să faceţi în legătură cu Corrie? Şi cu Caliban, şi cu goblinii? Asta e adevărata problemă - nu chestiunile tehnice. Keino se poate ocupa de acestea în locul dumneavoastră.

Rob scutură din cap. Tăcerea părea să dureze la nesfârşit, spartă în fine de zgomotul uşii de la intrare care se deschidea în camera alăturată.

– Iată-le pe Senta şi pe Corrie, zise Rob. Încă nu am un răspuns, domnule Anson. Conform Laboratoarelor Antigeria, goblinii ar putea fi trataţi - în ceea ce priveşte progeria - în aşa măsură încât să poată avea o durată de viaţă aproape normală. *Cancerul pertinax* e altă problemă. Sunt treizeci de cazuri în rândul goblinilor, tot atâtea cât în restul

Sistemului. Va trebui menţinut un program de cercetare sistematic - şi legal - pentru a găsi un remediu. Cât despre Caliban, spuneţi-mi: ce facem cu o nouă formă de inteligenţă, odată ce a fost creată?

– O studiem. Mi-ar plăcea s-o fac din motive personale şi absolut egoiste. De ce credeţi că mă las convins de Senta să merg în spaţiu? întrebă Anson cu o grimasă. Se pare că Sycorax şi Caliban au elaborat metode de stocare şi de extragere a informaţiei care diferă de tot ce cunoaştem pe Terra în bazele de date - non-secvenţiale, non-selective, aproape non-logice. Mi-ar plăcea să lucrez cu ei, şi asta presupune să mă duc pe Atlantis. De-acum, Caliban trebuie să-şi fi regenerat cele două tentacule pe care le-a pierdut.

În vreme ce Anson vorbea, uşa se deschisese în spatele lui. Corrie şi Senta stăteau în prag. Palidă şi îngrozită, manifestând simptomele unei abstinenţe cumplite, Senta se agăţa de braţul fiicei ei. Avea o privire sălbatică. Asemănarea dintre cele două femei era copleşitoare.

– „Tu eşti oglinda mamei tale", zise încet Anson, înaintând ca s-o ajute pe Corrie. „Iar ea în tine aminteşte de minunatul april al tinereţii sale." Hai, Corrie, lasă-mă pe mine să mă ocup de Senta. Ştiu ce trebuie făcut.

Îşi zise că poate era doar închipuirea lui, dar i se păru că vede acum pe chipul tinerei prima umbră, prima bănuială a bolii inerente. O prinse pe Senta de celălalt braţ.

– Am verificat, zise Corrie. Nu era nimic adevărat. Grupul Chryse are, într-adevăr, un tratament nou

pentru toxicomanie, dar este ineficient în cazul talizei. Era doar un zvon neîntemeiat.

Anson clătină din cap.

– Mă temeam eu. Lăsaţi-ne zece minute, o să-i dau Sentei ce trebuie ca să se simtă mai bine. Era prea frumos ca să fie adevărat. Aşteptând o descoperire veritabilă, va trebui să continuăm cât de bine putem.

O prinse tandru pe Senta de talie şi o conduse spre camera în care erau depozitate proviziile de droguri.

– Howard, strigă Corrie.

Anson se opri în prag şi se întoarse.

– Chiar credeţi că va fi... credeţi că va descoperi într-adevăr cineva un remediu la timp? Un remediu real?

Ultimele cuvinte se reduseră la o şoaptă.

În vreme ce vorbea, Rob se ridicase greoi ca să se apropie de ea. Îi puse o mână pe umăr, atât ca să se sprijine, cât şi ca s-o susţină. Anson îi privi fix o clipă. Rob se simţea istovit, dar hotărât, şi lucirea pe care o văzu Anson în ochii lui îi dictă răspunsul.

– Sunt sigur de asta, Corrie. N-o să se întâmple mâine, poate nici măcar anul viitor, dar o să muncim până găsim unul. O să vă găsim amândurora un remediu.

Contents

Prolog.....8
1.....17
2.....31
3.....54
4.....70
5.....88
6.....111
7.....124
8.....141
9.....155
10.....182
11.....198
12.....212
13.....236
14.....252
15.....267
16.....285
17.....305
18.....325